

Harun Yahya
(Adnan Oktar)

Evoluționismul

Povestea
unei mari
înșelătorii

teoria darwinismului demontată
de știința modernă

Editura Deceneu

Pentru unii, teoria evoluției sau darwinismul are doar conotații științifice, fără a părea să aibă vreo implicație directă asupra vieților noastre de zi cu zi. Aceasta, bineînțeles, este o părere greșită larg răspândită. Departe de a fi doar un subiect din cadrul științelor biologiei, teoria evoluției constituie temelia unei filozofii mincinoase, care a pus stăpânire pe un număr mare de oameni: materialismul.

Filozofia materialistă, care acceptă doar existența materială și crede că omul este „o masă de materie“, susține că acesta nu este nimic mai mult decât un animal, „conflictul“ fiind legea fundamentală a existenței sale. Deși a fost propagată sub forma unei filozofii bazate pe știință, materialismul este, de fapt, o dogmă străveche ce nu are nicio bază științifică.

Autorul, Adnan Oktar, care scrie sub pseudonimul literar Harun Yahya, s-a născut la Ankara, în 1956. A studiat artele la Universitatea Mimar Sinan din Istanbul și filozofia la Universitatea din Istanbul. Încă din anii '80, autorul a publicat multe cărți ce tratau diferite subiecte, de la politică și credința religioasă până la probleme științifice. Operele sale au fost apreciate în întreaga lume, fiind niște instrumente eficiente, ajutându-i pe mulți să-și regăsească credința în Dumnezeu, iar pe alții să-și aprofundeze această credință. Cartea lui Harun Yahya

se adresează unei game largi de cititori, indiferent de vârsta, rasa ori naționalitatea lor, întrucât se axează asupra unui singur obiectiv: să-i ofere cititorului o perspectivă mai vastă, încurajându-l să mediteze asupra mai multor probleme esențiale, cum ar fi existența lui Dumnezeu, unitatea lui Dumnezeu sau a trăi în armonie cu legile divine.

**HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)**

**EVOLUȚIONISMUL
povestea unei mari
înșelătorii**

**București - 2011
DECENEU**

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

Evoluționismul **povestea unei mari** **înșelătorii**

București - 2011
DECENEU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YAHYA, HARUN

Evoluționismul - povestea unei mari înșelătorii / Harun Yahya
(Adnan Oktar). - București : Editura Deceneu, 2011

ISBN 978-973-9466-42-4

159.961

**Copyright © 2003 HARUN YAHYA (ADNAN OHTAR),
The Evolution Deceit**

Copyright © 2011 Editura Deceneu.

**Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în
exclusivitate SC EDITURA DECENEU SRL. Nicio parte a acestei cărți din
prezenta ediție nu poate fi folosită sau reprodusă, indiferent de mijloace,
fără permisiunea scrisă a editorului.**

CUPRINS

INTRODUCERE: De ce această teorie a evoluționismului?	9
CUVÂNT ÎNAINTE: Un mare miracol al vremurilor noastre - credința în mistificarea evoluționistă	12
CAPITOLUL 1: Eliberarea de prejudecăți	16
Materialismul orb.....	18
Îndoctrinarea evoluționistă în masă.....	21
Capitolul 2: O scurtă istorie a teoriei	24
Imaginația lui Darwin.....	25
Eforturile disperate ale neo-darwinismului.....	28
Metoda „încercare și eroare”- Teoria echilibrului punctual.....	30
CAPITOLUL 3: Mecanismele imaginare ale evoluționismului	33
Selecția naturală.....	33
„Melanismul industrial”.....	34
De ce selecția naturală nu poate explica complexitatea?.....	37
Mutațiile.....	38
CAPITOLUL 4: Arhivele fosilifere resping evoluționismul	42
Viața a apărut pe Pământ dintr-odată și în forme complexe.....	44
Comparațiile între molecule adâncesc impasul evoluționist legat de Cambrian.....	47
CAPITOLUL 5: Povestea tranziției de la apă la uscat	49
CAPITOLUL 6: Imaginara evoluție a păsărilor și a mamiferelor	52
O altă presupusă formă tranzițională: Archaeopteryx.....	53
Speculațiile evoluționiștilor: dinții și ghearele aparținând lui Archaeopteryx.....	55
Archaeopteryx și alte fosile de păsări.....	57
Legătura imaginară dintre păsări și dinozauri.....	59
Originea mamiferelor.....	60
CAPITOLUL 7: Interpretările mincinoase și pătinoare ale evoluționiștilor referitoare la fosile	63
CAPITOLUL 8: Contrafacerile evoluționismului	65
Omul din Piltdown: un maxilar de urangutan și un craniu de om!.....	65
Omul din Nebraska: un dinte de porc.....	67
Ota Benga: africanul din cușcă.....	68
CAPITOLUL 9: Scenariul evoluției omului	70
Imaginarul arbore genealogic al omului.....	71
Australopithecus: o specie de maimuțe.....	73
Homo habilis: Maimuța ce a fost prezentată drept om.....	75
Homo rudolfensis: Chipul care a fost reasamblat greșit.....	78

Homo erectus: Adevărata rasă umană.....	81
Neanderthalienii.....	84
Homo sapiens arhaic, Homo heilderbergensis și Omul Cro-magnon.....	85
Specii care au trăit în același timp cu strămoșii lor.....	87
Istoria secretă a lui Homo sapiens.....	88
O colibă veche de 1,7 milioane de ani.....	90
Urme de picior ale omului din zilele noastre, vechi de 3,6 milioane de ani!.....	91
Impasul legat de mersul biped în teoria evoluționistă.....	93
Evoluționismul: o credință neștiințifică.....	95
CAPITOLUL 10: Impasul molecular al evoluționismului.....	98
Povestea „Celulei produse din întâmplare“.....	99
Miracolul din interiorul celulei și sfârșitul evoluționismului.....	101
Proteinele contestă întâmplarea.....	103
Proteinele levogire.....	107
Legătura corectă este vitală.....	110
Probabilitate zero.....	111
Există oare un mecanism de tip „încercare și eroare” în natură?.....	112
Agitația evoluționistă în jurul originii vieții.....	114
Experimentul lui Miller.....	115
Experimentul lui Miller nu a fost nimic altceva decât o simulare.....	117
Atmosfera primordială de pe Pământ și proteinele.....	120
Sinteza proteinelor nu este posibilă în apă.....	121
Un alt efort disperat: Experimentul lui Fox.....	121
Molecula miraculoasă: ADN-ul.....	124
De ce nu poate ADN-ul să apară din întâmplare?.....	125
O altă tentativă evoluționistă zadarnică: „Lumea ARN-ului“.....	128
Viața este un concept ce depășește simplele conglomerate de molecule.....	132
CAPITOLUL 11: Termodinamica demonstrează falsitatea evoluției.....	135
Mitul „sistemului deschis“.....	138
Mitul „materiei auto-organizate“.....	139
CAPITOLUL 12: Ordinea nu se poate justifica prin coincidențe.....	143
Formula darwiniană!.....	145
Tehnologia urechii și a ochiului.....	147
Teoria evoluției este cea mai puternică vrajă din lume.....	151
CAPITOLUL 13: De ce nu sunt valabile afirmațiile evoluționiștilor?.....	154
Varietăți și specii.....	154
Rezistența la antibiotice și imunitatea la DDT nu sunt dovezi ale evoluției.....	157
Aberația organelor vestigiale.....	161
Mitul omologiei.....	163
Organe similare în specii de viețuitoare complet diferite.....	164

Impasul genetic și embriologic al omologiei.....	166
Afirmațiile nefondate referitoare la omologia moleculară.....	168
Prăbușirea „Arborelui vieții”.....	169
Mitul recapitulării embriologice.....	171
CAPITOLUL 14: Teoria Evoluției - o responsabilitate a materialismului.....	174
Mărturii materialiste.....	177
CAPITOLUL 15: Mass-media - un balon de oxigen pentru Teoria Evoluției.....	181
Minciuni mascate.....	182
Capitolul 16: Concluzia - Evoluționismul este o mistificare.....	185
Teoria Evoluției s-a prăbușit.....	185
Evoluționismul nu va putea fi verificat nici în viitor.....	186
Cel mai mare obstacol în calea evoluționismului - sufletul.....	187
Dumnezeu creează conform cu propria Sa voință.....	188
Capitolul 17: Actul creației.....	190
Albinele și minunile arhitecturale ale fagurilor de miere.....	190
Ulucitorii arhitecți - termitile.....	192
Ciocănitoea.....	193
Sistemul sonar al lilieciilor.....	193
Balenele.....	194
Miracolele creației la țânțari.....	195
Păsări de pradă cu privirea pătrunzătoare.....	196
Firul păianjenului.....	196
Animalele care hibernează.....	197
Peștii electrici.....	198
Un plan perfect al animalelor - camuflajul.....	199
Sepia.....	200
Diferite sisteme de vedere.....	200
Sistemul special pentru înghețare.....	201
Albatroșii.....	202
O migrație intensă.....	203
Urșii koala.....	204
Capacitățile de vânătoare în poziții fixe.....	205
Miracolele creației în penele păsărilor.....	206
Baziliscul (Șopârla basilisc) - expertul mersului pe apă.....	207
Fotosinteza.....	207
CAPITOLUL 18: Adevărata esență a materiei.....	210
Secretul de dincolo de materie.....	210
Există materie și în afara noastră, dar nu putem ajunge la ea.....	210
Să cunoaștem adevărata esență a materiei.....	211
Lumea semnalelor electrice.....	211
Cum anume vedem, auzim și gustăm?.....	212
„Lumea exterioară” dinăuntrul creierului nostru.....	217
Lumea simțurilor nu poate să apară fără existența lumii exterioare.....	220

„Lumea simțurilor“ pe care o experimentăm în timpul viselor noastre.....	220
Cine este cel care percepe?.....	223
Adevărata Ființă Absolută.....	225
Deficiențele logice ale materialiştilor.....	225
Exemplul conectării nervilor în paralel.....	228
Formarea percepțiilor la nivelul creierului nu este o filozofie, ci o realitate științifică.....	230
Marea teamă a materialiştilor.....	231
CAPITOLUL 19: Relativitatea timpului și realitatea destinului.....	234
Percepția timpului.....	234
Explicația științifică a atemporalității.....	235
CAPITOLUL 20: Conferințele SRF: Activitățile de informare a publicului despre evoluționism.....	240
Prima conferință - Istanbul.....	240
A doua conferință - Istanbul.....	241
A treia conferință - Ankara.....	243

De ce această Teorie a Evoluționismului?

Pentru unii, teoria evoluției sau darwinismul are doar conotații științifice, fără a părea să aibă vreo implicație directă asupra vieților noastre de zi cu zi. Aceasta, bineînțeles, este o părere greșită larg răspândită. Departe de a fi doar un subiect din cadrul științelor biologiei, teoria evoluției constituie temelia unei filozofii mincinoase, care a pus stăpânire pe un număr mare de oameni: materialismul.

Filozofia materialistă, care acceptă doar existența materială și crede că omul este „o masă de materie“, susține că acesta nu este nimic mai mult decât un animal, „conflictul“ fiind legea fundamentală a existenței sale. Deși a fost propagată sub forma unei filozofii bazate pe știință, materialismul este, de fapt, o dogmă străveche ce nu are nicio bază științifică. Această dogmă a luat naștere în Grecia antică, și a fost redescoperită de către filozofii atești ai secolului al XVIII-lea. În secolul al XIX-lea, ea a fost implantată în câteva discipline ale științei prin intermediul unor gânditori precum Karl Marx, Charles Darwin și Sigmund Freud. Cu alte cuvinte, știința a fost pervertită pentru a face loc materialismului.

Ultimele două secole au fost arena însângeraată a materialismului: ideologiile bazate pe materialism (cât și ideologiile aparent concurente ce se opuneau materialismului, dar care împărtășeau aceeași doctrină) au adus în permanență în lume violență, război și haos. Comunismul, responsabil pentru moartea a 120 de milioane de oameni, este produsul direct al filozofiei materialiste. Fascismul, în ciuda falsei pretenții de a fi o alternativă la viziunea materialistă asupra lumii, a acceptat conceptul fundamental materialist al progresului prin conflict și a dat naștere la regimurile opresive, la masacre, războaie mondiale și la genocid.

Dincolo de aceste două ideologii sângeroase, etica individuală și socială a fost și ea coruptă.

Mesajul mincinos al materialismului, ce reduce omul la un animal a cărui existență este accidentală și lipsită de orice responsabilitate față de vreo altă ființă umană, demolează stâlpii moralității precum: iubirea, compasiunea, sacrificiul de sine, modestia, onestitatea și dreptatea. Induși în eroare de moto-ul materialist „viața este o luptă”, oamenii au ajuns să-și privească propria viață ca fiind nimic mai mult decât un conflict de interese care conduce la o viață trăită conform legilor junglei.

Urme ale acestei filozofii, răspunzătoare pentru multe dintre dezastrele înfăptuite de oameni în ultimele două secole, pot fi regăsite în fiecare ideologie care privește diferențele dintre oameni ca fiind „un motiv de conflict”. Aceasta îi include și pe teroristii din zilele noastre, care susțin că sprijină religia, și cu toate acestea comit unul dintre cele mai mari păcate, prinuciderea unor oameni nevinovați.

Teoria evoluționistă, adică darwinismul, se potrivește perfect aici, completând acest puzzle. Ea introduce mitul conform căruia materialismul este o teorie științifică. Tocmai de aceea, Karl Marx, fondatorul comunismului și al materialismului dialectic a scris că, în viziunea sa asupra lumii, darwinismul stă „la baza istoriei naturale”.¹

Această temelie este însă putredă. Descoperirile științifice moderne arată din nou și din nou că credința obișnuită ce asociază darwinismul cu știința este falsă. Dovezile științifice resping cu argumente inteligente darwinismul și revelează faptul că originea existenței noastre nu este evoluția, ci creația. Dumnezeu este cel care a creat universul, toate viețuitoarele și omul.

Această carte a fost scrisă pentru a face cunoscut oamenilor acest lucru. Încă de la prima ei apariție - mai întâi în Turcia, iar apoi în multe alte țări -, milioane de oameni au citit și au apreciat această carte. Pe lângă limba turcă, ea a mai fost publicată în limbile: engleză, germană, italiană, spaniolă, rusă, chineză, bosniacă, arabă, albaneză, urdu, malay și indoneziană. (Textul cărții în toate aceste limbi se găsește gratuit la adresa www.

evolutiondeceit.com.)

Impactul cărții „Evoluția - o mistificare“ a fost recunoscut și de către susținătorii părerii contrare. Harun Yahya a fost subiectul articolului din revista *New Scientist* intitulat „Arzându-l pe Darwin“ (*Burning Darwin*). Acest faimos periodic de frunte al darwinismului o menționează, în numărul din 22 aprilie 2000, că Harun Yahya „este un erou internațional“, făcându-și cunoscută îngrijorarea pentru cărțile sale, care „s-au răspândit peste tot în lumea islamică“.

Cel mai important periodic al comunității științifice, *Science*, a subliniat impactul și rafinamentul lucrărilor lui Harun Yahya. Articolul publicat în *Science* intitulat „Creaționismul prinde rădăcini acolo unde Europa și Asia se întâlnesc“, datat 18 mai 2001, a observat că în Turcia „cărțile bine fundamentate precum ‚Evoluția - o mistificare‘ (*The Evolution Deceit*) și ‚Fața întunecată a darwinismului‘ (*The Dark Face of Darwinism*) au devenit, în unele părți ale țării, mai influente decât manualele“. Ziaristul continuă apoi să evalueze lucrările lui Harun Yahya, care au inițiat „una dintre cele mai puternice mișcări anti-evoluționiste din lume și din afara Americii de Nord“.

Deși aceste periodice evoluționiste observă impactul lucrării „Evoluția - o mistificare“ (*The Evolution Deceit*), ele nu oferă nicio replică științifică la argumentele expuse în această lucrare. Motivul, bineînțeles, este că acest lucru nu e posibil. Teoria evoluționistă se află într-un adevărat impas, lucru pe care îl veți descoperi pe măsură ce veți citi capitolele următoare. Cartea vă va ajuta să realizați că darwinismul nu este o teorie științifică, ci o dogmă pseudo-științifică, susținută în numele filozofiei materialiste, în ciuda dovezilor contrare și a invalidării ei în întregime.

Speranța noastră este ca lucrarea „Evoluția - o mistificare“ (*The Evolution Deceit*) să continue pentru multă vreme să-și aducă contribuția la combaterea dogmei materialist-darwiniste, care a indus în eroare umanitatea încă din secolul al XIX-lea, și că ea le va aduce oamenilor aminte de lucrurile esențiale din viața lor, cum ar fi modul în care am venit la viață și care sunt îndatoririle noastre față de Creatorul nostru.

Un Mare Miracol al Vremurilor Noastre - Credința în Mistificarea Evoluționistă

Toate milioanele de specii care trăiesc pe acest pământ posedă caracteristici miraculoase, tipare de comportament unice și structuri fizice perfecte. Fiecare dintre aceste ființe a fost creată având propriile detalii și propria frumusețe. Plante, animale, și deasupra tuturor omul, cu toții am fost creați cu mare pricepere și artă, începând de la aparențele exterioare, până la celulele constituente, invizibile cu ochiul liber. Astăzi, există o mare diversitate a ramurilor științifice și zeci de mii de oameni de știință ce lucrează în aceste ramuri și care studiază fiecare detaliu al acestor viețuitoare descoperă aspecte miraculoase ale acestor detalii, încercând să ne ofere un răspuns la întrebarea: cum au apărut acestea?

Unii dintre acești oameni de știință sunt uluiți pe măsură ce descoperă aspectele miraculoase ale structurilor pe care le studiază și a inteligenței ce se ascunde în spatele a ceea ce vine la viață, iar ei sunt martorii infinitei cunoașteri și înțelepciuni ce este implicată aici. Cu toate acestea, alți oameni de știință, într-un mod surprinzător, susțin că toate aceste caracteristici miraculoase sunt rezultatul întâmplării oarbe. Acești oameni de știință sunt adepții teoriei evoluționismului. În viziunea lor, proteinele, celulele și organele care formează aceste viețuitoare au apărut în urma unui lanț de coincidențe. Este destul de uluitor că asemenea oameni, care au studiat vreme de mulți ani, au realizat cercetări îndelungate și au scris cărți despre miraculoasa funcționare a unui simplu organit din interiorul unei celule, și acesta mult prea mic pentru a fi observat cu ochiul liber, pot să gândească faptul că aceste structuri extraordinare au putut să apară din întâmplare.

Lanțul coincidențelor în care cred asemenea profesori eminenti este pur și simplu spulberat în fața raționamentului. Conform opiniei acestor profesori, un număr oarecare de substanțe chimice simple s-au grupat mai întâi pentru a forma o proteină - lucru care este mai puțin probabil decât a forma un poem prin alăturarea unor litere la întâmplare. Apoi, alte coincidențe au dus la formarea altor proteine. Apoi, acestea s-au combinat la întâmplare într-o formă organizată. Și nu doar proteinele, ci și AND-ul, ARN-ul, enzimele, hormonii și organele celulare, care toate sunt niște structuri complexe din cadrul celulei, s-a întâmplat să apară și să se grupeze prin coincidențe. Prima celulă care a apărut a fost rezultatul acestor miliarde de coincidențe. Dar miraculoasa abilitate a întâmplării oarbe nu s-a oprit aici, întrucât aceste celule, ca din întâmplare, au început să se multiplice. Conform cu pretenția coincidențelor menționată mai sus, o altă coincidență a organizat aceste celule și a produs prima formă de viață.

Miliarde de „evenimente imposibile“ au trebuit să aibă loc pentru formarea unui singur ochi al unei forme de viață. Și aici, procesul orb cunoscut drept coincidență a intrat din nou în ecuație: mai întâi a făcut două găuri de dimensiunile necesare și în cea mai bună poziție posibilă din craniu, și apoi, celulele care au ajuns acolo din întâmplare, au început, ca o pură coincidență, să construiască un ochi.

Așa cum am văzut, coincidențele au acționat în cunoștință de cauză a ceea ce doreau să producă. Chiar de la început, „întâmplarea“ a știut ce este actul vederii, al auzului și al respirației, chiar dacă nu a existat niciun exemplu de acest gen în lume, la acea vreme. Aceasta ar dovedi însă prezența unei inteligențe extraordinare, dublate de o conștiință de sine, care ar fi manifestat un plan de lungă durată, și care ar fi construit viața pas cu pas. Totuși, acești profesori, oameni de știință și cercetători cu nume foarte respectate și ale căror idei sunt atât de influente, s-au devotat trup și suflet acestui scenariu total irațional. Chiar și acum, cu o încăpățănare copilărească, ei exclud pe oricine refuză să creadă în poveștile lor de adormit copiii, acuzându-i că ar fi

neștiințifici și bigoți. Practic nu există nicio diferență între această atitudine și mentalitatea medievală fanatică, ignorantă și plină de bigotism care îi pedepsea pe cei ce susțineau că Pământul este rotund.

Mai mult, unii dintre acești oameni susțin că ar fi credincioși și că ei cred în Dumnezeu. Asemenea oameni consideră afirmația „Dumnezeu a creat întreaga viață” ca fiind neștiințifică, și totuși ei sunt capabili să creadă următoarea afirmație: „Totul a apărut ca urmare a unui proces inconștient ce a constat în miliarde de coincidențe miraculoase” ca fiind științifică.

Dacă ați pune o piatră cioplită sau o statueta de lemn în fața acestor oameni spunându-le: „Uite, această statueta a creat această cameră și tot ce se află în ea”, ei v-ar spune că această afirmație este extrem de stupidă și ar refuza să o creadă. Totuși, în ciuda acestui lucru, ei declară nonsensuri precum acesta: „Procesul inconștient cunoscut sub numele de întâmplare a creat gradat această lume, precum și miliardele de ființe minunate ce se află în ea, realizând un proiect enorm”, ca fiind cea mai mare explicație științifică.

Pe scurt, acești oameni privesc întâmplarea ca fiind o zeităte și susțin că aceasta este suficient de inteligentă, conștientă și puternică pentru a crea forme de viață și toate armoniile sensibile din univers. Atunci când li se spune că Acela care a creat toate formele de viață este Dumnezeu, a cărui înțelepciune este infinită, acești profesori evoluționiști refuză să accepte acest fapt, susținând în continuare că aceste miliarde de coincidențe inconștiente, lipsite de inteligență și putere și care nu posedă propria lor voință sunt în fapt forțe creatoare.

Faptul că oameni educați, inteligenți și bine informați pot, ca grup, să creadă în cea mai irațională și mai illogică revendicare din întreaga istorie, ca și cum ar fi fost vrăjiți, este într-adevăr un mare miracol. În același mod miraculos în care Dumnezeu a creat lucruri precum celula împreună cu toate proprietățile ei și cu extraordinara ei organizare, acești oameni sunt atât de orbi și de lipsiți de judecată încât sunt incapabili să vadă ceea ce este chiar sub nasul lor. Acesta este unul dintre miracolele dumnezeiești,

faptul că evoluționiștii nu sunt capabili să vadă lucruri pe care și copii mici le pot vedea, faptul că nu reușesc să le priceapă indiferent de câte ori le sunt spuse aceste lucruri.

Și vă veți întâlni cu acest miracol destul de frecvent, pe măsură ce veți parcurge această carte. Veți mai vedea de asemenea că, pe lângă faptul că este o teorie care a colapsat complet în fața argumentelor științifice, darwinismul este o mare mistificare care este cu totul incompatibilă cu logica și cu raționamentul, și care diminuează autoritatea și reputația apărătorilor ei.

Eliberarea de Prejudecăți

Majoritatea oamenilor acceptă tot ceea ce aud de la oamenii de știință ca fiind perfect adevărat. Nici măcar nu le trece prin minte că acești oameni de știință ar putea avea, la rândul lor, unele prejudecăți filozofice sau ideologice. Problema care se pune aici este faptul că oamenii de știință evoluționiști își impun propriile lor prejudecăți și viziuni filozofice asupra publicului, sub pretextul științei. Spre exemplu, deși ei sunt perfect conștienți de faptul că evenimentele întâmplătoare nu generează decât iregularitate și confuzie, cu toate acestea, ei susțin că această extraordinară ordine, cât și planificarea și structura ce sunt vizibile în univers și în organismele vii, au apărut ca rezultat al întâmplării.

Spre exemplu, un asemenea biolog observă cu ușurință că există o copleșitoare armonie în molecula unei proteine, cărămida vieții, și că nu există nicio probabilitate ca aceasta să fi apărut la întâmplare. Cu toate acestea, el pretinde că această proteină a apărut la întâmplare, în urmă cu milioane de ani, în condițiile primitive ce ar fi existat atunci pe pământ. Și el nu se oprește aici; mai susține de asemenea, fără nicio ezitare, că milioane de proteine s-au format la întâmplare și că acestea, într-un mod uluitor, s-au adunat pentru a crea prima celulă vie. Mai mult decât atât, el își apără propria viziune cu o încăpățănare oarbă. Iar această persoană este un om de știință „evoluționist“.

Dacă același om de știință ar găsi, în timp ce s-ar plimba de-a lungul unui drum drept, trei cărămizi așezate una deasupra celeilalte, cu siguranță nu s-ar gândi niciodată că acele cărămizi au ajuns în același loc din pură întâmplare și că apoi s-au urcat una deasupra celeilalte din nou, din pură întâmplare. Și într-adevăr, orice om care ar face o asemenea presupunere ar fi considerat nebun.

Atunci, cum este oare posibil ca oameni care sunt capabili să evalueze rațional evenimente obișnuite, să adopte o asemenea atitudine irațională atunci când este vorba de evaluarea propriei lor existențe?

Nu este posibil să pretinzi că ai adoptat această atitudine în numele științei: o abordare științifică necesită ca oricând există două alternative cu șanse egale în ceea ce privește un anumit caz, să se ia în considerare ambele alternative. Iar dacă probabilitatea uneia dintre cele două alternative este mult inferioară, spre exemplu, de doar un procent, atunci, ceea ce trebuie făcut din punct de vedere științific și rațional este să se ia în considerare cealaltă alternativă, a cărei probabilitate este de 99 de procente, ca fiind cea validă.

Haideți să mergem acum mai departe, păstrând în minte acest fundament științific. Există două viziuni general răspândite și acceptate despre modul în care a apărut viața pe Pământ. Prima este aceea că Dumnezeu a creat toate viețuitoarele, în întreaga complexitate a structurii lor actuale. Cea de-a doua este aceea că viața s-a format în urma unor coincidențe inconștiente și aleatorii. Cea din urmă este, de altfel și viziunea susținută de teoria evoluționistă.

Atunci când studiem datele științifice, cum ar fi spre exemplu cele ale biologiei moleculare, putem să observăm că nu există nici cea mai mică șansă pentru ca o celulă individuală - sau chiar și una dintre milioanele de proteine prezente în această celulă - să fi apărut la întâmplare, așa cum susține evoluționismul. Așa cum vom explica în capitolele următoare, calculele probabilistice confirmă și mai mult acest lucru. Prin urmare, viziunea evoluționistă asupra apariției formelor de viață are o rată zero de probabilitate a veridicității.

Aceasta înseamnă că prima viziune are „sută la sută” probabilitatea de a fi adevărată. Aceasta înseamnă că viața a apărut dintr-odată. Cu alte cuvinte, a fost „creată”. Toate formele de viață au apărut prin actul de creație al lui Dumnezeu, grație puterii, înțelepciunii și cunoașterii Sale superioare. Acest lucru nu ține doar de credință; este o concluzie firească pe care înțelepciunea, logica și știința ne-o conferă.

Date fiind aceste circumstanțe, oamenii noștri de știință „evoluționiști“ ar trebui să-și retragă pretențiile și să adere la ceea ce este atât evident, cât și dovedit. Cine face opusul, demonstrează că este mai degrabă o persoană care exploatează știința pentru a-și susține filozofile, ideologia și dogma, decât un adevărat om de știință.

Mânia, încăpățânarea și prejudecățile unui asemenea „om de știință“ cresc tot mai mult, de fiecare dată când el se confruntă cu realitatea. Atitudinea sa poate fi explicată printr-un singur cuvânt: „credință“. Cu toate acestea, aici este vorba despre o credință oarbă și plină de superstiții, întrucât nu găsim o altă explicație pentru lipsa de interes pe care un asemenea om o manifestă față de faptele obiective și nici pentru faptul că este capabil să se dedice întreaga viață unui scenariu absurd pe care l-a construit în propria imaginație.

Materialismul orb

Credința falsă despre care vorbim aici este **filozofia materialistă**, care susține că materia a existat dintotdeauna și că nu există altceva în afara materiei. Teoria evoluției este așa-numitul „fundament științific“ pentru această filozofie materialistă, iar această teorie este apărată cu o îndârjire oarbă pentru a putea susține această filozofie. Atunci când știința invalidează afirmațiile evoluționismului - și acesta este punctul la care s-a ajuns spre sfârșitul secolului al XX-lea - atunci se caută modalități prin care datele obținute să fie denaturate și astfel să poată susține evoluționismul care, la rândul său, va menține materialismul în viață.

Vă vom oferi în continuare câteva rânduri scrise de un eminent biolog evoluționist din Turcia, drept un bun exemplu care să ne permită să vedem modul în care au fost afectate judecata și puterea sa de a discerne datorită acestei devoțiuni oarbe. Acest om de știință prezenta probabilitatea formării accidentale a citocromului C, una dintre enzimele care au un rol esențial pentru viață, după cum urmează:

„Probabilitatea formării secvenței citocromului C este foarte

aproape de zero. Aceasta înseamnă că, dacă viața necesită o anumită secvență, atunci este posibil ca această probabilitate să se realizeze o singură dată, în întreg universul. Altfel, ar trebui să admitem că au existat anumite puteri metafizice dincolo de limitele impuse de noi, care au acționat pentru formarea acelei secvențe. Iar acceptarea acestor forțe nu este propriu scopurilor științei. Prin urmare, trebuie să ne aplecăm asupra primei ipoteze².”

Acest om de știință găsește că este „mult mai științific” să accepte o posibilitate care este foarte aproape de zero, decât să accepte creaționismul.

Totuși, conform cu regulile științifice, dacă există două explicații alternative pentru un anumit fenomen, și dacă una dintre ele este „foarte aproape de zero” ca probabilitate de realizare, atunci explicația corectă va fi cealaltă. Și totuși, **viziunea dogmatică și materialistă interzice acceptarea unui Creator care este superior.** Această interdicție este cea care îi face pe oamenii de știință - cât și pe mulți alții care cred în aceeași dogmă materialistă - să accepte afirmații care nu au nicio logică.

Oamenii care cred și au încredere în asemenea oameni de știință devin și ei, la rândul lor, fermecați și orbiți de aceeași vrajă materialistă, și adoptă apoi aceeași indiferență atunci când le citească cărțile și articolele.

Acest punct de vedere dogmatic și materialist este motivul pentru care mulți oameni distinși din comunitatea științifică sunt ateï. Iar cei care scapă de sclavia acestei vrăji și încep să gândească liber, cu o minte deschisă, nu ezită să accepte existența unui Creator. Biochimistul american dr. Michael J. Behe, unul dintre numele de seamă care susțin mișcarea de apărare a faptului creației, ce a început în ultima vreme să devină din ce în ce mai acceptat, îi descrie în modul următor pe oamenii de știință care rezistă credinței în crearea organismelor vii:

„În ultimii douăzeci de ani, biochimia modernă a dezvăluit secretele celulei. Pentru aceasta, a fost necesar ca zeci de mii de oameni să își dedice cea mai mare parte a vieții lor dificilei

și meticuloasei munci de laborator... Rezultatul acestor eforturi cumulative de investigare a vieții la nivel molecular este un strigăt puternic, clar și răsunător că aceasta are la bază un proiect, un plan bine determinat! Rezultatul este atât de lipsit de ambiguități și de semnificativ, încât ar trebui să fie considerat drept una dintre cele mai mari realizări din istoria științei... Cu toate acestea, o tăcere stranie, stânjenitoare înconjoară adevărata complexitate a celulei. De ce oare comunitatea științifică nu îmbrățișează cu aviditate această uluitoare descoperire care-i aparține în totalitate?“³

Aceasta este situația penibilă în care se află acești oameni de știință atești, adepți ai evoluționismului, pe care îi vedeți în reviste, la televizor și ale căror cărți probabil că le citiți! Toate cercetările științifice realizate de către acești oameni le demonstrează existența lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ei au devenit atât de insensibili și de orbiți de educația dogmatică și materialistă pe care au preluat-o, încât continuă să persiste în refuzul lor de a accepta realitatea.

Oamenii care desconsideră în mod constant semnele și dovezile clare ale existenței Creatorului ajung în timp să devină complet insensibili. Prinși în capcana unei stări ignorante de încredere în propriile forțe, generată de propria lor insensibilitate, ei pot

chiar să sfârșească prin a susține o absurditate ca și când ar fi o virtute. Un bun exemplu în această direcție este ateistul evoluționist Richard Dawkins care le recomandă creștinilor să nu creadă că au fost martorii unui miracol nici dacă ar fi să vadă o statuie care le face semn cu mâna. După cum spune Dawkins: „Probabil că din întâmplare, toți atomii

Richard Dawkins

constituenți ai mâinii statuii s-au mișcat în aceeași direcție; acest incident are o probabilitate extrem de mică de apariție, dar cu toate acestea, nu este imposibil.”⁴

Dar psihologia necredinciosului nu este un model nou în istorie, căci aceștia au existat dintotdeauna. Prin urmare, gândirea dogmatică a evoluționiștilor nu este un mod original de gândire, și nu este nici măcar ceva distinctiv în cazul lor. De fapt, ceea ce oamenii de știință evoluționiști susțin nu este un mod științific de a gândi, ci unul ignorant ce a fost păstrat din vremea celor mai necivilizate comunități păgâne.

Îndoctrinarea evoluționistă în masă

Așa cum a fost indicat anterior, unul dintre motivele pentru care oamenii nu pot să vadă realitățile proprii lor existențe este un fel de „vrajă” ce îi împiedică să raționeze. Este aceeași „vrajă” care se află și la baza acceptării universale a teoriei evoluționiste. Ceea ce înțelegem aici prin „vrajă” este o condiționare ce este obținută prin îndoctrinare. Oamenii sunt expuși la o îndoctrinare atât de intensă în ceea ce privește corectitudinea teoriei evoluționiste, încât adesea ei nici nu realizează distorsionile care există.

Această îndoctrinare creează un efect negativ asupra creierului și schilodește facultățile de judecată și de înțelegere. Ulterior, datorită supunerii creierului unei continue îndoctrinări, acesta începe să perceapă realitățile într-o formă în care acestea nu există, dar care este conformă cu ceea ce a fost îndoctrinat. Spre exemplu, dacă cineva este hipnotizat și îndoctrinat că patul în care se află este de fapt o mașină, după aceea ședință de hipnoză el percepe acel pat ca fiind o mașină. El consideră că este o ființă foarte logică și rațională, întrucât el chiar vede lucrurile în acest mod și nu are nicio îndoială că are dreptate. Exemple precum cel de mai sus, care arată eficiența și puterea mecanismului de îndoctrinare, sunt realități științifice care au fost verificate de un număr foarte mare de experimente și care au fost relatate în literatura științifică, fiind pe ordinea de zi a manualelor de psihologie și de psihiatrie. Teoria evoluționistă și viziunea materialistă asupra lumii ce se bazează pe ea sunt impuse

maselor prin metode asemănătoare de îndoctrinare. Oamenii care dau mereu peste îndoctrinarea evoluționistă din mass-media, din sursele academice și din platformele „științifice“, nu reușesc să înțeleagă că acceptarea acestei teorii este de fapt contrară celor mai elementare principii ale gândirii. Însă și oamenii de știință cad pradă aceleiași îndoctrinări. Tinerii care fac primii pași în carierele lor științifice adoptă tot mai mult, odată cu trecerea timpului, viziunea materialistă asupra lumii. Prinși de această vrajă, mulți oameni de știință evoluționiști încep să caute confirmări științifice pentru afirmațiile evoluționiste depășite și iraționale din secolul al XIX-lea, afirmații care au fost deja de multă vreme respinse de dovezile științifice.

Mai sunt însă și alte mecanisme adiționale care forțează oamenii de știință să fie evoluționiști și materialişti. În țările occidentale, un om de știință trebuie să respecte anumite standarde pentru a fi promovat, pentru a primi recunoașterea academică sau pentru ca articolele sale să fie publicate în revistele științifice. Iar acceptarea deschisă a evoluționismului este criteriul numărul unu. Acest sistem împinge oamenii de știință atât de departe, încât ei își dedică întreaga viață și carieră științifică unei credințe dogmatice. Specialistul american în biologie moleculară John Wells vorbește despre aceste mecanisme de presiune în cartea sa, publicată în anul 2000, „Simboluri ale evoluționismului“ (*Icons of Evolution*):

„... Darwiniștii dogmatici încep să-și impună interpretările lor limitate asupra dovezilor evidente, declarând că aceasta este singura modalitate de a face știință. Afirmațiile celor care îndrăznesc să-i critice sunt etichetate ca fiind neștiințifice; articole lor sunt respinse de revistele principale, ale căror consilii editoriale sunt dominate de dogmatici; le este refuzată finanțarea de către agențiile guvernamentale, care trimit aplicațiile lor pentru granturi, în vederea unei evaluări așa-zis științifice, chiar acestor dogmatici; în final, criticii sunt dați afară cu desăvârșire din comunitatea științifică. În timpul procesului, dovezile împotriva viziunii darwiniste dispar pur și simplu, așa cum dispar martorii împotriva Mafiei. Sau,

dovezile sunt îngropate în publicații de specialitate, acolo unde numai un cercetător consacrat le poate descoperi. Odată ce criticii sunt reduși la tăcere, iar dovezile contrare sunt îngropate, dogmaticii anunță că există o dezbatere științifică asupra teoriei lor, dar că nu există nicio dovadă împotriva ei.”⁵

Aceasta este realitatea care continuă să existe în spatele afirmației că „evoluționismul este încă acceptat de către lumea științei.” Evoluționismul este menținut în viață nu pentru că are vreo însemnătate științifică, ci pentru că este o obligație ideologică. Foarte puțini oameni de știință care sunt conștienți de acest lucru sunt capabili să riște și să arate că „regele este gol”.

În cele ce urmează, în această carte, vom trece în revistă descoperirile științei moderne care contravin evoluționismului, descoperiri care fie nu sunt luate în considerare de către evoluționiști, fie sunt „îngropate în publicațiile de specialitate”, și care prezintă dovada clară a existenței lui Dumnezeu. Cititorul va fi martorul faptului că teoria evoluției este de fapt o mistificare – o mistificare ce este contrazisă de știință la fiecare pas, dar care este menținută pentru a ascunde adevărul asupra creației. Sperăm că toate acestea îl vor trezi pe cititor din vraja ce orbește mințile oamenilor și le distruge capacitatea de a judeca, și că el va reflecta cu seriozitate asupra lucrurilor prezentate în această carte.

Dacă cititorul va reuși să se elibereze de această vrajă și să gândească clar, liber și lipsit de orice prejudecată, el va fi în curând capabil să descopere adevărul adevărat. Acest adevăr inevitabil, demonstrat de asemenea de către știința modernă în toate aspectele sale, este acela că toate formele de viață au apărut nu ca rezultat al întâmplării, ci ca rezultat al creației. Omul își poate da seama cu ușurință de actul creației atunci când ia în considerare modul în care el există, modul în care a luat naștere dintr-o picătură de apă sau perfecțiunea fiecărei viețuitoare.

O Scurtă Istorie a Teoriei

Rădăcinile gândirii evoluționiste au apărut încă din Antichitate sub forma unei credințe dogmatice care încerca să nege creația. Majoritatea filozofilor păgâni din Grecia antică au apărât ideea evoluționismului. Dacă aruncăm o privire asupra istoriei filozofiei, vom vedea că ideea evoluției constituie coloana vertebrală a multor filozofii păgâne.

Totuși, nu această filozofie păgână, ci credința în Dumnezeu a fost cea care a jucat un rol stimulativ în nașterea și dezvoltarea științei moderne. Majoritatea oamenilor care au fost pionierii științei moderne au crezut în existența lui Dumnezeu; și, în timp ce studiau știința, ei căutau să descopere universul pe care Dumnezeu l-a creat, căutau să perceapă legile Sale și alte aspecte ale creației Sale. Astronomi precum **Copernic**, **Keppler** și **Galileo Galilei**; părintele paleontologiei, **Cuvier**; pionierul botanicii și zoologiei, **Linnaeus**; și **Isaac Newton**, care este denumit „cel mai mare om de știință care a trăit vreodată“, toți au studiat știința crezând nu doar în existența lui Dumnezeu, ci și în faptul că întregul univers a apărut ca rezultat al creației Sale.⁶ **Albert Einstein**, considerat a fi cel mai mare geniu al zilelor noastre, a fost un alt om de știință care credea în Dumnezeu și el a afirmat: „Nu pot să concep existența unui om de știință adevărat care nu are totodată și o credință profundă în Dumnezeu. Situația ar putea fi exprimată prin următoarea imagine: știința fără religie este șchioapă.“⁷

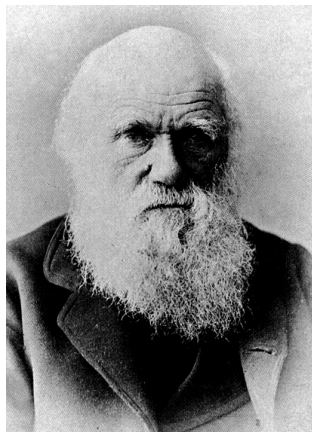
Unul dintre fondatorii fizicii moderne, fizicianul german **Max Planck** spunea: „Oricine a fost angrenat serios în munca științifică de nu contează ce natură, realizează că deasupra porții templului științei sunt scrise cuvintele: ‚Să ai credință!‘ Aceasta este o calitate de care un om de știință nu se poate dispensa.“⁸

Teoria evoluționistă este produsul filozofiei materialiste, care a ieșit la suprafață odată cu retrezirea filozofilor materialiste străvechi și a cunoscut o largă răspândire în secolul al XIX-lea. Așa cum am mai arătat anterior, materialismul caută să explice natura prin intermediul unor factori cu desăvârșire materiali. Întrucât neagă creaționismul de la bun început, ea afirmă că toate formele, fie ele vie sau nevie, au apărut în absența unui act al creației, ca rezultat al coincidențelor care, la acel moment, au atins condiția unei anumite ordini. Totuși, mintea umană este în așa fel structurată încât înțelege că oriunde există ordine, trebuie să existe și o voință organizatoare. Filozofia materialistă, ce contravine acestei caracteristici fundamentale a minții umane, a produs totuși această „teorie a evoluționismului“ în mijlocul secolului al XIX-lea.

Imaginația lui Darwin

Persoana care a enunțat teoria evoluționistă în forma în care este ea susținută astăzi a fost un naturalist amator englez, Charles Robert Darwin.

Darwin nu a urmat niciodată vreo specializare în biologie. El a avut doar un interes de amator în ceea ce privește natura și formele de viață. Interesul său l-a împins să se alăture voluntar unei expediții, la bordul unei nave numite H.M.S. Beagle, care a plecat din Anglia în 1832, călătorind vreme de cinci ani în diferite zone de pe glob. Tânărul Darwin a fost foarte

Charles Robert Darwin

impresionat de diferitele specii de viețuitoare, în special de un soi de cinteze pe care le-a văzut în Insulele Galapagos. El a crezut că formele variate ale ciocurilor lor erau cauzate de adaptarea lor la habitat. Cu această idee în minte, el a presupus că originea vieții și a speciilor constă în conceptul de „adaptare la mediu“. Darwin s-a opus astfel faptului că Dumnezeu a creat diferitele

specii de viețuitoare separat, sugerând că acestea provin mai degrabă dintr-un strămoș comun, diferențiindu-se unele de altele ca rezultat al condițiilor naturale.

Ipotezele lui Darwin nu au fost bazate pe descoperiri științifice sau pe vreun experiment; totuși, în timp, acestea s-au transformat într-o teorie arogantă, având susținerea și încurajarea primită de la biologii materialişti recunoscuți de la acea vreme. Ideea era că indivizii ce s-au adaptat la un anumit habitat în cel mai bun mod posibil, au transferat apoi calitățile lor generațiilor care au urmat; aceste calități avantajoase s-au acumulat astfel în timp și au transformat individul într-o specie total diferită de strămoșii săi. (Originea acestor „calități avantajoase“ era necunoscută la acea vreme.) Conform lui Darwin, omul a fost produsul cel mai dezvoltat al acestui mecanism imaginar.

Darwin a denumit acest proces **„evoluție prin selecție naturală“**. El a crezut că a găsit „originea speciilor“: originea unei specii era o altă specie. El a publicat aceste idei în cartea sa intitulată „Originea speciilor, prin intermediul selecției naturale“ (*The Origin of Species, By Means of Natural Selection*), în anul 1859.

Darwin era conștient de faptul că această teorie se confrunta cu o serie de probleme. El a mărturisit aceste lucruri în cartea sa, în capitolul **„Dificultățile teoriei“** (*Difficulties on Theory*). Aceste dificultăți constau în primul rând în date ale fosilelor, în existența anumitor organe complexe ale viețuitoarelor, care nu putea fi explicată prin coincidențe (spre exemplu, ochiul) și în instinctele viețuitoarelor. Darwin spera ca aceste dificultăți să poată fi depășite grație descoperirilor viitoare; și totuși, toate aceste lucruri nu l-au oprit să vină cu tot felul de explicații neadecvate pentru unele dintre ele. Fizicianul american Lipson a făcut următorul comentariu referitor la „dificultățile“ lui Darwin:

„Citind ‚Originea speciilor‘, am descoperit că Darwin era mult mai puțin sigur de afirmațiile sale, decât este el prezentat de obicei; capitolul intitulat ‚Dificultățile teoriei‘ (*Difficulties on Theory*) spre exemplu, arată o lipsă considerabilă de încredere în sine. Ca fizician, am fost intrigat în special de

comentariile sale legate de apariția ochiului.”⁹

În timpul dezvoltării teoriei sale, Darwin a fost impresionat de mai mulți biologi evoluționiști care l-au precedat, și în special de biologul francez **Lamarck**.¹⁰ Conform lui Lamarck, viețuitoarele au transferat trăsăturile pe care le-au acumulat de-a lungul vieții de la o generație la următoarea și astfel au evoluat. Spre exemplu, girafele au evoluat din animale asemănătoare antilopelor, alungindu-și gâtul din ce în ce mai mult, de la o generație la alta, pe măsură ce au încercat să atingă ramuri situate din ce în ce mai sus pentru a se hrăni. Astfel că Darwin a folosit teza „transferului de trăsături acumulate”, propusă anterior de Lamarck, ca factor determinant al evoluției formelor de viață.

Atât Darwin, cât și Lamarck greșeau, întrucât în zilele lor, viața putea fi studiată prin intermediul unei tehnologii foarte primitive și la un nivel foarte neadecvat. Domenii științifice precum genetica și biochimia nu existau la acea vreme nici măcar cu numele. Prin urmare, teoriile lor depindeau în întregime de puterea lor de imaginație.

În timp ce ecourile cărții lui Darwin încă reverberau, un botanist austriac pe nume **Gregor Mendel** descoperea în 1865 legile eredității. Deși nu s-au auzit multe despre aceasta până spre sfârșitul secolului, descoperirea lui Mendel a câștigat o importanță majoră în primii ani ai secolului al XX-lea. Aceasta a fost nașterea științei numită **genetică**. Ceva mai târziu, s-a descoperit structura genelor și a cromozomilor. Descoperirea în anii 1950 a structurii moleculei de ADN ce încorporează informația genetică, a aruncat teoria evoluționistă într-o mare criză. Motivul a fost incredibila complexitate a vieții și invaliditatea mecanismului evoluționist propus de Darwin.

Aceste evenimente ar fi trebuit să aibă drept rezultat aruncarea teoriei lui Darwin la coșul de gunoi al istoriei. Totuși,

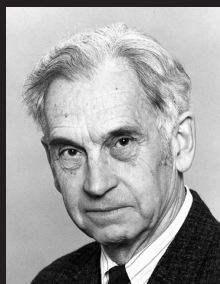

Gregor Mendel

acest lucru nu s-a produs, întrucât anumite cercuri au insistat în revizuirea, reînnoirea și ridicarea teoriei lui Darwin la o platformă științifică. Aceste eforturi capătă sens numai dacă înțelegem că în spatele teoriei se află mai degrabă intenții ideologice decât preocupări științifice.

Eforturile disperate ale neo-darwinismului

Teoria lui Darwin a intrat într-o criză profundă datorită legilor geneticii ce au fost descoperite la începutul secolului XX. Cu toate acestea, un grup de oameni de știință care erau hotărâți să rămână fideli lui Darwin, au încercat să vină cu noi soluții. Ei s-au reunit în cadrul unei întâlniri organizate de Societatea Geologică din America, în anul 1941. Geneticieni precum G. Ledyard Stebbins și Theodosius Dobzhansky, zoologi precum Ernst Mayr și Julian Huxley, paleontologi ca George Gaylord Simpson și Glenn L. Jepsen și specialiști în genetică matematică precum Ronald Fischer și Sewall Right, după lungi discuții, s-au pus în final de acord în privința noilor modalități prin care să „cârpească” darwinismul.

Ernst Mayr,

Theodosius Dobzhansky,

Julian Huxley

Acest plan s-a focalizat asupra problemei **originii variațiilor avantajoase care probabil că au determinat evoluția formelor de viață** - un subiect pe care nici măcar Darwin nu reușise să-l explice, el nefăcând altceva decât să tatoneze terenul, mergând în urma lui Lamarck. Ideea introdusă acum era aceea de „**mutații aleatorii**”. Ei au denumit această nouă teorie

„Teoria modernă și sintetică a evoluționismului”, care a fost formulată prin adăugarea conceptului de mutație la cel de selecție naturală, al lui Darwin. În foarte scurt timp, această teorie a devenit cunoscută drept „**neo-darwinism**”, iar cei care promovau această teorie au fost numiți „neo-darwiniști”.

Următoarele decade au devenit o epocă de încercări disperate de a demonstra neo-darwinismul. Se știa deja faptul că **mutațiile** – sau „accidentele” – ce aveau loc la nivelul genelor organismelor vii erau întotdeauna dăunătoare. Neo-darwiniștii au încercat să stabilească un caz în care să aibă loc o „mutație avantajoasă”, realizând pentru aceasta mii de mutații experimentale. Toate încercările lor au sfârșit într-un eșec total.

Ei au mai încercat de asemenea să dovedească faptul că primele organisme vii au apărut din întâmplare datorită condițiilor primitive de pe Pământ, așa cum stipula teoria lor, dar și aceste experimente au cunoscut același eșec. Toate experimentele care au încercat să dovedească faptul că viața ar putea fi generată la întâmplare au eșuat. Calculul probabilităților a arătat că nici măcar o singură proteină – cărămida esențială de construcție a vieții – nu a putut să apară la întâmplare. Și nici măcar celula – care, conform evoluționiștilor, se presupunea că a apărut din întâmplare, în condițiile primitive și necontrolate de pe Pământ – nu a putut fi reprodusă sintetic, nici chiar de cele mai sofisticate laboratoare ale secolului al XX-lea.

Teoria neo-darwinistă este desființată și de **dovezile fosile**. Nicio „formă de tranziție” care ar fi trebuit să arate evoluția gradată a organismelor vii de la specii primitive la specii avansate (așa cum susține teoria lui Darwin) nu a fost găsită vreodată, nicăieri în lume. În același timp, anatomia comparată a revelat faptul că speciile despre care se presupunea că ar fi evoluat una din cealaltă, aveau de fapt caracteristici foarte diferite și nu ar fi putut să fie niciodată în relația de strămoși sau descendenți unele față de celelalte.

Dar, oricum, neo-darwinismul nu a fost niciodată o teorie științifică, ci mai degrabă o dogmă ideologică și chiar o anumită formă de falsă religie. Filozoful canadian Michael Ruse, el însuși

un evoluționist devotat, a mărturisit într-un discurs susținut în cadrul unei întruniri din 1993:

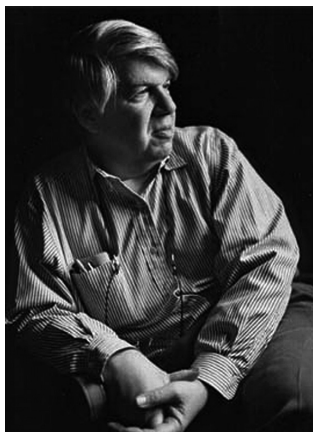
„Cu siguranță, nu există nicio îndoială că în trecut, și cred că și la momentul actual, pentru mulți evoluționiști, evoluționismul a funcționat ca ceva ale cărui elemente sunt, ca să spunem așa, înrudite cu un fel de religie seculară... Iar pentru mine este foarte clar că la un nivel foarte primar, evoluționismul ca teorie științifică este în slujba unui fel de naturalism...”¹¹

Tocmai de aceea, campionii teoriei evoluționismului încă o mai apără, în ciuda tuturor dovezilor care arată exact contrariul. Unul dintre lucrurile asupra cărora nu pot cădea de acord este care anume dintre diferitele modele propuse pentru realizarea evoluției este cel „corect”. Unul dintre cele mai importante dintre aceste modele este scenariul fantastic cunoscut drept „teoria echilibrului punctual”.

Metoda „încercare și eroare” – Teoria echilibrului punctual

Majoritatea oamenilor de știință care cred în evoluționism acceptă teoria neo-darwinistă a unei evoluții lente, gradate. În ultimii zeci de ani, totuși, a fost propus un model diferit. Numit „teoria echilibrului punctual”, acest model susține că speciile vii au apărut nu prin intermediul unei serii de mici modificări, așa cum susținea Darwin, ci prin intermediul unor transformări bruște și de mari proporții.

Primii suporterii gălăgioși ai acestei idei au apărut la începutul anilor 1970. Doi paleontologi americani, **Niles Eldredge** și **Stephen Jay Gould** erau foarte conștienți de faptul că pretențiile teoriei neo-darwiniste erau complet respinse de dovezile fosile. Fosilele au dovedit faptul că organismele vii nu își aveau originea într-o evoluție gradată, ci că acestea au apărut dintr-odată și

Stephen Jay Gould

complet formate. Neo-dariniștii trăiau însă cu speranța deșartă - și încă o mai fac - că formele tranziționale așa-zis pierdute vor fi găsite într-o bună zi. Înțelegând că această speranță era complet nefondată, Eldredge și Gould au fost totuși incapabili să-și abandoneze dogma lor evoluționistă, prin urmare au venit cu ideea unui alt model: teoria echilibrului punctual. Aceasta afirmă că evoluția nu a avut loc ca rezultat al unor variații minore, ci mai degrabă prin modificări bruște și radicale.

Acest model nu era altceva decât un model pentru fantezii. Spre exemplu, paleontologul european O.H. Shindewolf, cel care a deschis calea pentru Eldredge și Gould, susținea că prima pasăre a apărut dintr-un ou de reptilă, ca urmare a unei „mutații majore“, și aceasta ca rezultat al unui accident „foarte mare“ care a avut loc în structura genetică.¹² Conform aceleiași teorii, unele animale de uscat s-ar fi putut transforma în balene uriașe, trecând printr-o transformare bruscă și vastă. Aceste afirmații, contrazicând toate regulile geneticii, biofizicii și biochimiei sunt la fel de științifice precum basmele în care broaștele se transformă în prinți! Cu toate acestea, fiind afectați de criza în care se aflau revendicările neo-darwiniste, unii paleontologi evoluționiști au îmbrățișat această teorie, care are drept trăsătură specifică faptul că este mai bizară decât însuși neo-darwinismul.

Singurul scop al acestui model a fost acela de a oferi o explicație lipsurilor din dovezile fosile pe care modelul neo-darwinist nu le putea explica. Cu toate acestea, este mult prea puțin rațional să încerci să explici lipsa fosilelor din evoluția păsărilor, afirmând că **„o pasăre a ieșit dintr-odată dintr-un ou de reptilă“**, deoarece, așa cum au admis chiar evoluționiștii, evoluția speciilor spre alte specii necesită transformări de mari proporții și avantajoase în ceea ce privește informația genetică. Totuși nicio mutație, indiferent de natura ei, nu îmbunătățește informația genetică și nici nu adaugă ceva acestei informații. Mutațiile pot doar să afecteze negativ informația genetică. Astfel încât, „mutațiile majore“ imaginare de teoria echilibrului punctual vor putea cauza doar degradări sau deteriorări „majore“, adică „mari“, ale informației genetice.

Mai mult decât atât, modelul „echilibrului punctual” colapsează încă de la primii pași datorită incapacității de a aborda problema originii vieții, aceeași problemă ce respinge încă de la început și modelul neo-darwinist. Întrucât nici măcar o singură proteină nu a putut să apară la întâmplare, dezbaterea asupra faptului că un organism format din trilioane de asemenea proteine a suferit o evoluție „punctuală” sau „gradată” este lipsită de sens.

În ciuda tuturor acestor aspecte, modelul care este luat în considerare atunci când se discută despre „evoluție” este tot cel al neo-darwinismului. În capitolele care vor urma, vom examina mai întâi două mecanisme imaginare ale modelului neo-darwinist, iar apoi vom arunca o privire asupra dovezilor fosile pentru a testa acest model. După aceea, vom insista asupra problematicii originii vieții, care invalidează atât modelul neo-darwinist, cât și toate celelalte modele evoluționiste, cum ar fi cel al „evoluției în salturi”.

Dar, înainte de a trece la aceasta, ar fi de folos să reamintim că realitatea cu care ne vom confrunta la fiecare stadiu este aceea că scenariul evoluționist este un basm pentru copii, o mare mistificare, care este într-o totală contradicție cu lumea reală. Acesta este un scenariu ce a fost folosit pentru inducerea în eroare a întregii lumi, în ultimii 140 de ani. Mulțumită ultimelor descoperiri științifice, continuarea apărării acestei teorii a devenit în sfârșit imposibilă.

Mecanismele Imaginare ale Evoluționismului

Modelul neo-darwinist, pe care trebuie să îl considerăm ca fiind teoria evoluționistă unanim acceptată în zilele noastre, susține că viața a evoluat prin intermediul a două mecanisme naturale: „selecția naturală” și „mutația”. Teoria susține că, la modul fundamental, selecția naturală și mutația sunt două mecanisme complementare. Originea modificărilor evoluționiste rezidă în mutații aleatorii ce au loc în structurile genetice ale viețuitoarelor. Trăsăturile aduse de mutații sunt selectate de mecanismele de selecție naturală și, prin intermediul acestora, se produce evoluția viețuitoarelor.

Dacă studiem în continuare această teorie, descoperim faptul că nu există un asemenea mecanism de evoluție. Nici selecția naturală și nici mutația nu contribuie deloc la toate aceste transformări ale diferitelor specii dintr-una într-alta, iar această afirmație este complet nefondată.

Selecția naturală

Ca proces al naturii, selecția naturală a fost un fapt familiar biologilor ce l-au precedat pe Darwin, aceștia definind-o drept „un mecanism ce menține speciile stabile, fără a le vicia”. Darwin a fost prima persoană care a avansat ideea că acest proces are puteri evoluționiste și astfel și-a construit întreaga teorie pe fundamentul acestei afirmații. Numele pe care l-a dat cărții sale indică faptul că selecția naturală a fost fundamentul teoriei lui Darwin: „Originea speciilor, prin intermediul selecției naturale”...

Totuși, din vremea lui Darwin și până în prezent nu există nici măcar cea mai mică dovadă că selecția naturală face ca viețuitoarele să evolueze. Collin Patterson, paleontolog cu vechime la Muzeul de Istorie Naturală din Londra și un foarte cunoscut evoluționist, a subliniat că nu s-a observat niciodată ca selecția

naturală să aibă capacitatea de a face lucrurile să evolueze:

„Nimeni nu a produs vreodată vreo specie prin mecanismele selecției naturale. Nimeni nu a ajuns vreodată nici măcar aproape de aceasta și majoritatea discuțiilor în neo-darwinism sunt legate de acest subiect.”¹³

Selecția naturală susține că organismele vii care sunt mai potrivite condițiilor naturale ale habitatului lor vor domina datorită faptului că descendenții lor vor supraviețui, în timp ce aceia care nu se vor potrivi vor dispărea. Spre exemplu, dintr-o turmă de căprioare aflate sub amenințarea altor animale sălbatice, în mod natural vor supraviețui cele care vor alerga mai iute. Și acest lucru este adevărat. Dar indiferent cât de îndelungat va fi acest proces, acesta nu va transforma acea căprioară într-o altă specie animală. Căprioara va rămâne mereu căprioară.

Atunci când studiem cele câteva incidente pe care evoluționiștii le prezintă ca fiind exemple observate de selecție naturală, remarcăm faptul că acestea nu sunt altceva decât niște încercări de a înșela.

„Melanismul industrial”

În anul 1986, David Futuyma a publicat cartea „Biologia evoluționismului”, care este acum acceptată drept una dintre sursele ce explică teoria evoluției prin selecție naturală, într-un mod cât se poate de explicit. Cel mai faimos dintre exemplele sale legat de acest subiect este cel despre culoarea populației de molii care pare să se fi închis în perioada Revoluției Industriale din Anglia. Este posibil să găsiți această poveste a melanismului industrial în majoritatea cărților de biologie evoluționistă, nu doar în cartea lui Futuyma. Povestea se bazează pe o serie de experimente realizate de fizicianul și biologul britanic Bernard Kettlewell, în anii 1950, și poate fi spusă pe scurt astfel:

Conform cu această poveste, cam la începutul Revoluției Industriale din Anglia, culoarea scoarței copacilor din împrejurimile Manchester-ului era destul de deschisă. Datorită acestui lucru, moliile de culoare mai închisă (melanice) ce se opreau pe acei copaci puteau fi observate cu ușurință de păsările care se hrăneau cu ele și, prin urmare, aveau foarte puține șanse

de a supraviețui. Cinzeci de ani mai târziu, în pădurile în care poluarea industrială a distrus lichenii, scoarța copacilor a căpătat o culoare mai închisă, iar acum moliile de nuanțe deschise au devenit cele mai vânate, întrucât ele erau acum cele mai ușor de observat. Drept rezultat, raportul dintre moliile de culoare mai deschisă și cele de culoare mai închisă a scăzut. Evoluționiștii consideră aceasta drept un exemplu de dovadă irefutabilă pentru teoria lor. Ei își găsesc astfel refugiul și consolarea în mistificarea adevărului, arătând cum moliile de culoare mai deschisă au „evoluat” în molii de culoare mai închisă.

Totuși, chiar dacă presupunem că această poveste ar fi corectă, trebuie să fie foarte clar că nu putem nicidecum să folosim aceasta drept dovadă pentru teoria evoluționistă, întrucât nu a apărut nicio altă formă nouă care să nu fi existat înainte. Moliile de culoare mai închisă existaseră în populația de molii și înainte de Revoluția Industrială. Ceea ce s-a modificat a fost doar proporția relativă dintre varietățile de molii ce existau în respectiva populație. Prin urmare, moliile nu au căpătat o nouă caracteristică sau un organ nou, ceea ce ar fi generat „speciația”. Pentru ca o specie de molii să se fi transformat într-o altă specie de viețuitoare, o pasăre spre exemplu, aceasta necesita ca la genele sale să se fi făcut adăugiri. Astfel, un întreg program genetic nou ar fi trebuit să fie încărcat astfel încât să includă informația despre caracteristicile fizice ale păsării.

Și acesta este răspunsul ce trebuie să fie oferit poveștii melanismului industrial. Cu toate acestea, mai există o parte și mai interesantă a acestei povești. Căci nu numai interpretarea, dar și povestea în sine pare să fie invalidă. Ca cercetător în biologia moleculară, Jonathan Wells explică în cartea sa „Simboluri ale evoluționismului” (*Icons of Evolution*), că povestea moliilor, cea care este inclusă în orice carte de biologie evoluționistă și care a devenit, prin urmare, „un simbol” al evoluționismului în acest sens, nu reflectă adevărul. Wells vorbește în cartea sa despre experimentul lui Kettlewell, cunoscut drept „dovada experimentală” a poveștii, ca fiind de fapt un scandal științific. Iată câteva dintre elementele fundamentale ale acestui scandal:

- Multe experimente realizate după Kettlewell au arătat că

doar un singur tip de molii se așază pe trunchiul arborilor, restul preferând să stea sub ramurile mici și orizontale. Încă din anul 1980, a devenit clar că moliile nu se așază de regulă pe trunchiul copacilor. În 25 de ani de muncă de teren, mulți oameni de știință precum Cyril Clarke și Roy Howlett, Michael Majerus, Tony Liebert și Paul Brakefield au concluzionat că, în experimentul lui Kettlewell, moliile au fost forțate să acționeze atipic, prin urmare, testul nu poate fi acceptat ca fiind științific.

- Oamenii de știință care au testat concluziile lui Kettlewell au descoperit un rezultat chiar și mai interesant. Deși se așteptau ca numărul moliilor de culoare deschisă să fie mai mare în regiunile mai puțin poluate din Anglia, moliile de culoare mai închisă erau de patru ori mai numeroase decât cele deschise la culoare. Aceasta înseamnă că nu a existat nicio corelație între populația de molii și trunchiurile de copaci, așa cum susținea Kettlewell și cum a fost repetat de aproape toate sursele evoluționiste.

- Pe măsură ce cercetările s-au aprofundat, scandalul și-a modificat dimensiunile: „moliile de pe trunchiurile copacilor“ fotografiate de Kettlewell erau de fapt molii moarte. Kettlewell a folosit specimene de molii moarte pe care le-a lipit sau le-a prins cu acul de gămălie pe trunchiurile copacilor și apoi le-a fotografiat. Într-adevăr, posibilitatea de a realiza acele fotografii era aproape inexistentă, de vreme ce moliile se așază sub frunze și nu pe trunchiul copacilor.¹⁴

Aceste fapte nu au fost dezvăluite comunității științifice decât spre sfârșitul anilor 1990. Căderea mitului melanismului industrial, care a fost timp de decenii unul dintre subiectele cele mai prețuite din cursurile de „Introducere în teoria evoluționismului“ din universități, a adus o mare dezamăgire în rândurile evoluționiștilor. Așa cum unul dintre ei, Jerry Coyne remarca:

„Reacția mea este asemănătoare cu consternarea pe care am trăit-o atunci când, la vârsta de 6 ani, am aflat că cel care îmi aducea cadourile în Ajunul de Crăciun era tata și nu Moș Crăciun.“¹⁵

„Cel mai faimos exemplu de selecție naturală“ a fost astfel

trimis la mormanul de gunoi al istoriei ca un scandal științific, ceea ce era inevitabil, deoarece selecția naturală nu este un „mecanism al evoluției”, contrar afirmațiilor evoluționiștilor. Selecția naturală nu are capacitatea nici de a adăuga un nou organ unui organism viu și nici de a îndepărta unul existent deja, și cu atât mai puțin să transforme un organism al unei specii într-un organism aparținând altei specii.

De ce selecția naturală nu poate explica complexitatea?

Selecția naturală nu contribuie cu nimic la teoria evoluționismului, deoarece acest mecanism **nu poate niciodată să mărească sau să îmbunătățească informația genetică a unei specii**. De asemenea, ea nu poate nici să transforme o specie într-o alta: o stea de mare într-un pește, un pește într-o broască, o broască într-un crocodil sau un crocodil într-o pasăre. Cel mai mare apărător al teoriei echilibrului punctual, Stephen Jay Gould se referă la acest impas al selecției naturale după cum urmează:

„Esența darwinismului rezidă într-o singură frază: selecția naturală este forța creatoare a transformării evoluționiste. Nimeni nu neagă faptul că selecția va juca un rol negativ, eliminându-i pe cei care nu se potrivesc. Teoriile darwiniste susțin însă și că aceasta îi va crea pe cei care se potrivesc.”¹⁶

O altă metodă înșelătoare dintre cele folosite de evoluționiști în ceea ce privește selecția naturală, este efortul lor de a prezenta acest mecanism ca fiind unul conștient. Cu toate acestea, **selecția naturală nu are conștiință**. Ea nu posedă o voință care să decidă ce anume este bun și ce anume este rău pentru formele de viață. Prin urmare, sistemele biologice și organele ce posedă caracteristica „**complexității ireductibile**” nu pot fi explicate prin selecția naturală. Aceste sisteme și organe sunt compuse dintr-un număr mare de părți ce cooperează între ele, și care nu sunt folositoare dacă una dintre părți lipsește sau nu funcționează corect. (Spre exemplu, ochiul uman nu funcționează decât dacă există împreună toate componentele sale intacte.) Prin urmare, voința care ține toate aceste părți împreună ar trebui să fie capabilă să prevadă viitorul și să țintească direct spre avantajul care trebuie obținut în faza finală. Întrucât selecția naturală nu posedă nici conștiință

și nici voință proprie, ea nu poate să facă așa ceva. Acest fapt, care demolează fundamentele teoriei evoluției l-a îngrijorat și pe Darwin, care a scris: **„Dacă se va putea demonstra că există vreun organ complex, care nu s-ar fi putut forma prin intermediul unui număr foarte mare de modificări mici și succesive, teoria mea va fi cu desăvârșire desființată.”**¹⁷

Prin selecție naturală, sunt eliminați doar acei indivizi diformi, slabi sau nepotriviți din cadrul unei specii. Nu pot fi produse noi specii, noi informații genetice sau noi organe. Acestea fiind spuse, viețuitoarele nu pot evolua prin selecție naturală. Darwin a acceptat această realitate prin următoarea afirmație: „Selecția naturală nu poate face nimic până când momentele favorabile apariției variațiilor nu apar.”¹⁸

Tocmai de aceea, neodarwinismul a fost nevoit să plaseze mutațiile pe același nivel cu selecția naturală considerându-le „o cauză a schimbărilor benefice.” Totuși, așa cum vom vedea mai departe, mutațiile pot fi doar „cauza unor schimbări dăunătoare”.

Mutațiile

Mutațiile sunt definite drept întreruperi sau înlocuiri ce au loc în lanțul molecular al ADN-ului. ADN-ul se află în nucleul celulei organismelor vii și conține întreaga lor informație genetică. Aceste întreruperi sau înlocuiri sunt rezultatul unor efecte externe cum ar fi radiațiile sau acțiunea chimică. Toate mutațiile sunt „accidente” și acestea fie distrug nucleotide din

compunerea lanțului de ADN, fie le schimbă locația. De foarte multe ori, mutațiile creează asemenea stricăciuni și schimbări, încât celula nu le poate repara.

Mutația, în spatele căreia evoluționiștii se ascund în mod frecvent, nu este o baghetă magică ce transformă organismele vii într-o formă mult mai avansată și perfectă. Efectul direct al mutației este nociv. Schimbările realizate de mutații pot fi doar de genul celor trăite de oamenii de la Hiroshima, Nagasaki și Cernobîl, care sunt: moarte, infirmitate și boală...

Motivul pentru aceasta este foarte simplu: ADN-ul are o structură foarte complexă, iar schimbările aleatorii pot doar să dăuneze organismului. Așa cum spunea și B.G. Ranganatham:

„În primul rând, mutațiile naturale sunt foarte rare în natură. În al doilea rând, majoritatea mutațiilor sunt nocive, întrucât ele sunt schimbări mai degrabă aleatorii decât ordonate ale genelor; fiecare schimbare aleatorie apărută într-un sistem extrem de bine ordonat va fi în detrimentul sistemului și nu spre mai binele lui. Spre exemplu, dacă un cutremur va zdruncina o structură foarte bine ordonată, cum ar fi o clădire, ceea ce va apărea va fi o schimbare aleatorie în structura clădirii care, cel mai probabil, nu va fi o îmbunătățire a acesteia.”¹⁹

Deloc surprinzător, **până acum nu s-a observat nicio mutație folositoare**. Toate mutațiile s-au dovedit a fi dăunătoare. Omul de știință evoluționist Warren Weaver a făcut următorul comentariu pe marginea raportului realizat de Comitetul pentru studiul Efectelor Genetice ale Radiației Atomice, ce a fost constituit pentru a investiga mutațiile care ar fi putut fi cauzate de armele nucleare folosite în cel de-al Doilea Război Mondial:

„Mulți vor fi șocați de afirmația că practic toate genele mutante cunoscute sunt dăunătoare. Dar mutațiile sunt necesare în procesul evoluției. Atunci cum ar putea un efect pozitiv - evoluția către o formă superioară de viață - să rezulte din mutații dacă, practic, toate sunt considerate a fi dăunătoare?”²⁰

Toate eforturile de a „genera o mutație folositoare” s-au soldat cu eșecuri. Timp de decenii, evoluționiștii au realizat multe experimente care să producă mutații la **musculițele de oțet**, întrucât aceste insecte se reproduc foarte rapid, iar mutațiile pot

să apară foarte repede. Generații după generații, aceste musculițe au fost supuse proceselor de mutație, și cu toate acestea, nu s-a observat nicio mutație benefică. Geneticianul evoluționist Gordon Taylor a scris următoarele:

„Este un lucru izbitor, deși nu este menționat prea des, faptul că deși geneticienii au reprodus musculițele de oțet în laboratoare din întreaga lume, vreme de mai bine de șaizeci de ani - musculițe care produc o nouă generație la fiecare a unsprezecea zi -, cu toate acestea, ei nu au văzut încă niciodată apariția vreunei noi specii sau măcar a vreunei noi enzime.”²¹

Un alt cercetător, Michael Pitman, a comentat eșecul experimentelor realizate pe musculița de oțet:

„Morgan, Goldsmith, Muller și alți geneticieni au supus generații întregi de musculițe de oțet la condiții extreme de căldură, frig, lumină, întuneric, cât și la tratamente chimice și radiații. Au fost astfel produse toate tipurile de mutații, practic de la cele mai banale până la cele mai vătămătoare. Evoluția realizată de mâna omului? Nicidecum: foarte puțini dintre monștrii creați de geneticieni au putut supraviețui în afara sticlelor în care au fost creați. În practică, **mutanții mor, sunt sterili sau au tendința de a reveni la fenotipul sălbatic.**”²²

Același lucru este valabil și pentru oameni. Toate mutațiile care au fost observate la ființele umane au avut rezultate dăunătoare. Iar în ceea ce privește acest subiect, evoluționiștii au încercat să arunce o perdea de fum și să înregistreze exemple de mutații evident dăunătoare ca fiind „dovezi ale evoluției”. Toate mutațiile produse la oameni generează diformități, infirmități cum ar **mongolismul, sindromul Down, albinismul, nanismul sau cancerul**. Aceste mutații sunt prezentate în manualele evoluționiste drept „mecanismul evoluționist la lucru”. Inutil să mai spunem că un proces care lasă ființa umană bolnavă sau cu o infirmitate nu poate fi „un mecanism al evoluției”- întrucât evoluția prin definiție ar trebui să producă forme care sunt mult mai adaptate supraviețuirii.

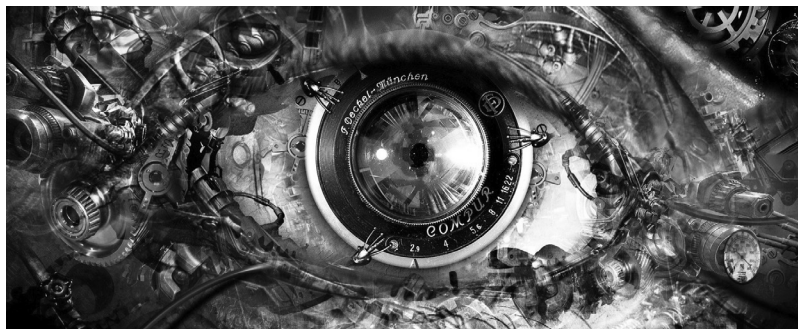
Pentru a rezuma, există trei motive principale pentru care mutațiile nu pot fi interpretate ca fiind în serviciul afirmațiilor

evoluționiste:

- **Efectul direct al mutațiilor este dăunător:** Întrucât apariția lor este aleatoare, aproape întotdeauna ele afectează negativ organismele vii care le suferă. Rațiunea ne spune că intervenția inconștientă într-o structură perfectă și complexă nu va îmbunătăți acea structură, ci mai degrabă o va deteriora. Și într-adevăr, până acum nu a fost observată nicio „mutație folositoare”.

- **Mutațiile nu adaugă nicio informație nouă ADN-ului organismului:** În urma mutațiilor, particulele care formează informația genetică sunt fie smulse din locul lor, fie distruse sau mutate în locuri diferite. Mutațiile nu pot să facă un organism viu să dobândească un nou organ sau o nouă caracteristică. Ele pot cauza doar anomalii precum un picior lipit de spate sau o ureche ce crește din abdomen.

- **Pentru ca o mutație să fie transferată generației următoare, ea trebuie să aibă loc în celulele reproducătoare ale organismului:** O schimbare aleatoare ce apare la nivelul unei celule sau al unui organ al organismului viu, nu poate fi transferată generației viitoare. Spre exemplu, ochiul uman modificat ca urmare a efectelor radiației sau datorită altor cauze, nu poate fi transferat generațiilor următoare.

Este imposibil ca ființele umane să fi evoluat, întrucât nu există mecanism în natură care să genereze evoluția. Mai mult decât atât, această concluzie concordă cu dovezile regăsite în arhivele fosilifere, care nu demonstrează existența vreunui proces de evoluție, ci mai degrabă opusul.

Arhivele Fosilifere Resping Evoluționismul

Conform teoriei evoluționismului, fiecare specie de viețuitoare a provenit dintr-un predecesor. Fiecare specie care a existat anterior s-a transformat de-a lungul timpului în altceva, și toate speciile au apărut în acest fel. Conform acestei teorii, această transformare s-a produs gradat, de-a lungul a milioane de ani.

Dacă lucrurile ar fi stat într-adevăr așa, atunci un număr interminabil de specii intermediare ar fi trebuit să fi trăit de-a lungul acestei imense perioade de timp, în care toate aceste presupuse transformări s-ar fi produs. Spre exemplu, în trecut ar fi trebuit să existe niște creaturi jumătate pește-jumătate reptilă care să fi dobândit niște trăsături reptiliene în adiție la trăsăturile de pește pe care le aveau deja. Sau ar fi trebuit să existe niște creaturi reptilo-păsări, care să fi dobândit niște trăsături ale păsărilor în plus pe lângă trăsăturile reptiliene pe care deja le aveau. Evoluționiștii se referă la aceste creaturi imaginare, despre care ei cred că au trăit în trecut, ca fiind „forme tranziționale”.

Dacă asemenea animale ar fi existat cu adevărat, atunci ar fi fost milioane, chiar miliarde de asemenea exemplare. Și mai important, rămășițele acestor creaturi s-ar fi regăsit în arhivele fosilifere. Numărul acestor forme tranziționale ar fi fost chiar mai mare decât cel al speciilor din ziua de astăzi, iar rămășițele lor ar fi fost găsite peste tot în lume. În „Originea speciilor”, Darwin a acceptat acest lucru și a explicat:

„Dacă teoria mea este adevărată, atunci cu siguranță înseamnă că au existat un număr foarte mare de varietăți intermediare, ce leagă mult mai puternic toate speciile aceluiași grup... Prin urmare, dovada existenței lor anterioare poate fi găsită în arhivele fosilifere.”²³

Chiar și Darwin a fost conștient de absența unor asemenea

forme tranzitionale. El a sperat că acestea vor fi descoperite în viitor. În ciuda optimismului său, el a realizat că aceste forme intermediare lipsă erau cel mai mare obstacol în calea teoriei sale. Tocmai de aceea, el a scris următoarele în capitolul din „Originea speciilor“ denumit „Dificultățile teoriei“:

„De ce anume, dacă speciile au provenit din alte specii prin gradații deosebit de fine, **nu vedem peste tot nenumărate forme tranzitionale?** De ce nu este întreaga natură în confuzie în loc să avem speciile, așa cum le vedem astăzi, atât de bine definite?... Și atunci, întrucât conform teoriei trebuie să fi existat nenumărate forme tranzitionale, de ce nu le regăsim în cantități imense, îngropate în scoarța pământului?... De ce nu avem fiecare formațiune geologică și fiecare strat plin de asemenea legături intermediare? Cu siguranță că geologia nu ne revelează un asemenea lanț organic extrem de fin gradat și aceasta este, probabil, cea mai evidentă și serioasă obiecție care poate fi adusă împotriva teoriei mele.“²⁴

Singura explicație cu care Darwin ar fi putut să vină pentru a contracara această obiecție era argumentul că înregistrările fosile descoperite până la acel moment erau neadecvate. Darwin a mai susținut de asemenea că atunci când înregistrările fosile vor fi fost studiate în detaliu, verigile lipsă vor fi găsite.

Crezând în profetia făcută de Darwin, paleontologii evoluționiști au săpat după fosile și au căutat verigile lipsă în întreaga lume, începând cu mijlocul secolului al XIX-lea. În ciuda tuturor eforturilor lor, **încă nu a fost descoperită nicio formă tranzitională.** Toate fosilele scoase la suprafață în excavări au arătat că, în ciuda credințelor evoluționiștilor, viața pe pământ a apărut dintr-odată și pe deplin formată. În încercarea lor de a-și demonstra teoria, în schimb, evoluționiștii au cauzat într-un mod involuntar prăbușirea ei.

Un paleontolog britanic renumit, Derek V. Ager, a admis acest lucru, chiar dacă el însuși este un evoluționist:

„Dacă examinăm în detaliu arhivele fosilifere, ceea ce reiese este faptul că, indiferent de nivelul ordinilor sau al speciilor, ceea ce se regăsește mereu și mereu nu este **nicidecum o evoluție gradată, ci o explozie bruscă a unui nou grup în detrimentul altuia.**“²⁵

Un alt paleontolog evoluționist, Mark Czarnecki a făcut următoarele comentarii:

„O problemă majoră în demonstrarea teoriei au fost înregistrările fosile: urmele speciilor dispărute de pe Pământ ce au fost păstrate în formațiuni geologice. Aceste înregistrări nu au arătat niciodată urmele ipoteticelor variante intermediare postulate de Darwin - **în locul acestora, speciile apar și dispar pe neașteptate**, iar această anomalie a alimentat argumentul creaționist că fiecare specie a fost creată de Dumnezeu.”²⁶

Aceste lipsuri în arhivele fosilifere nu pot fi explicate spunând că încă nu au fost găsite suficiente fosile, dar că acestea vor fi găsite într-o bună zi. Un alt erudit american, Robert Wesson a afirmat în cartea sa din 1991 numită „Dincolo de selecția naturală” (*Beyond the Natural Selection*) că „aceste lipsuri în arhivele fosilifere sunt reale și foarte semnificative”. El dezvoltă ulterior această afirmație:

„Aceste lipsuri în arhivele fosilifere sunt totuși reale. Absența datelor fosile în legătură cu orice ramificație este de-a dreptul fenomenală. De obicei, speciile sunt statice sau aproape statice de-a lungul unei perioade lungi de timp. Semnele evoluției unei specii într-o nouă specie sunt arătate extrem de rar, iar evoluția dintr-un ordin într-un alt ordin nu a apărut niciodată. Ceea ce apare este înlocuirea unei specii sau al unui ordin cu un altul, iar această schimbare este mai mult sau mai puțin bruscă.”²⁷

Viața a apărut pe Pământ dintr-odată și în forme complexe

Atunci când sunt examinate straturile de sol și înregistrările fosile, se observă că toate organismele vii au apărut simultan. Cel mai vechi strat de pe pământ în care au fost descoperite fosile de organisme vii datează din Cambrian, și are o vechime aproximată la 500-550 de milioane de ani.

Acele viețuitoare descoperite în stratul datând din perioada Cambrianului au apărut dintr-odată în rândul înregistrărilor fosile - întrucât nu există strămoși care să le fi precedat. Fosilele descoperite în rocile din Cambrian aparțin unor melci, trilobiți, spongi, viermi de pământ, meduze, arici de mare și alte

nevertebrate complexe. Acest mozaic larg de organisme vii alcătuit dintr-un număr atât de mare de creaturi complexe a apărut atât de brusc, încât acest eveniment miraculos este denumit adesea în literatura geologică drept „Explozia din Cambrian“.

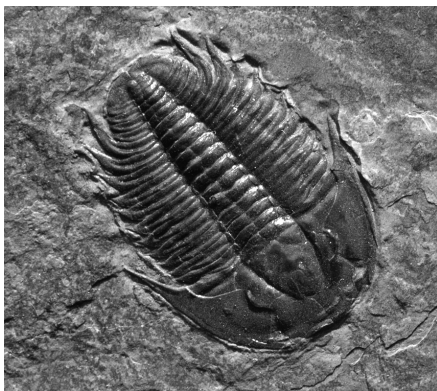
Majoritatea organismelor din acest strat au sisteme complexe și structuri avansate cum ar fi ochi, branhii și sisteme circulatorii, la fel ca speciile din zilele noastre. Spre exemplu, ochiul compus, lenticular, cu structură de fagure al trilobiților este o minune a creației. David Raup, profesor de geologie la Universitățile Harvard, Rochester și Chicago spunea: **„trilobiții de acum 450 de milioane de ani foloseau un design optim care, în zilele noastre, ar necesita munca de creație și de proiectare a unui inginer optician extrem de bine pregătit și foarte inventiv“**.²⁸

Aceste nevertebrate complexe au apărut brusc și în formă completă, fără a avea nicio altă legătură sau formă tranzițională între ele și organismele unicelulare, care fuseseră singurele forme de viață de pe Pământ anterioare nevertebratelor.

Iată ce afirma referitor la „Explozia din Cambrian“ (care este o capcană mortală pentru teoria evoluționistă)

Richard Monastersky, un ziarist specializat pe teme științifice la revista *Science News*, una dintre cele mai cunoscute publicații ale literaturii evoluționiste:

„Acum o jumătate de miliard de ani, formele remarcabil de complexe ale animalelor pe care le vedem în zilele noastre au apărut brusc. Acest moment, chiar la începutul perioadei Cambrianului, acum circa 550 de milioane de ani, marchează explozia evoluționistă care a umplut mările cu cele mai complexe creaturi ale Pământului... marile încrengături ale animalelor din zilele noastre existau deja în Cambrianul

Trilobiți

Neoproterozoic

Cambrian

timpuriu... și ele erau la fel de distincte unele față de celelalte, cum sunt și în zilele noastre.”²⁹

Investigațiile mai aprofundate ale Exploziei din Cambrian arată marea dilemă pe care aceasta a creat-o pentru teoria evoluționismului. Descoperirile recente arată că aproape toate încrengăturile, cele mai de bază diviziuni ale regnului animal, au apărut brusc în perioada Cambrianului. Un articol publicat în revista *Science* din 2001 afirmă: „Începutul perioadei Cambrianului, aproximativ acum 540 de milioane de ani, a fost martorul unei apariții neașteptate în înregistrările fosile a aproape tuturor principalelor tipuri de animale (încrengături) care predomină încă în flora și fauna din zilele noastre.”³⁰ Același articol menționează că, pentru ca un asemenea grup de viețuitoare, atât de complex și de distinct, să fie explicat conform cu teoria evoluționistă, ar trebui să fie găsite straturi fosile foarte bogate, care să arate un proces de dezvoltare gradată; dar acest lucru nu a fost încă posibil:

„Această evoluție diferențiată și de asemenea larg răspândită, trebuie să fi necesitat o întreagă istorie a unui grup ale cărui înregistrări fosile nu au fost încă descoperite.”³¹

Cum se face că Pământul a fost dintr-odată inundat cu un număr atât de mare de specii animale, și cum au apărut aceste tipuri de specii distincte, care nu au un strămoș comun, aceasta este o întrebare ce a rămas fără răspuns din partea evoluționiștilor. Zoologul Richard Dawkins de la Universitatea Oxford, unul dintre cei mai înfocați avocați ai evoluționiștilor din întreaga lume, a făcut următoarele remarci referitoare la această realitate ce

subminează însăși fundația tuturor argumentelor pe care el le-a apărut până acum:

„Spre exemplu, straturile de roci din Cambrian... acestea sunt cele mai vechi, în care regăsim majoritatea grupurilor de nevertebrate. Și multe dintre ele le găsim într-o formă avansată de evoluție, deși este prima oară când acestea apar.

Este ca și cum ele au fost plantate acolo, fără să fi avut niciun istoric evoluționist.“³²

Așa cum Dawkins este forțat să admită, Explozia din Cambrian este o dovadă puternică a creației, deoarece creația este singura modalitate de a explica apariția într-o formă deja complexă și integrală a vieții pe Pământ. Douglas Futuyma, un eminent biolog evoluționist admite și el acest lucru: „Organismele fie au apărut pe Pământ într-o formă complet dezvoltată, fie nu au apărut astfel. Dacă nu au apărut într-o formă complet dezvoltată, atunci trebuie să s-au dezvoltat din niște specii pre-existente prin anumite procese de modificare. Dacă **au apărut într-un stadiu complet dezvoltat, atunci cu siguranță că au fost create de o inteligență omnipotentă.**“³³ Chiar și Darwin a recunoscut posibilitatea acestui lucru atunci când scria: „dacă numeroase specii ce aparțin aceluiași ordin sau familii au venit într-adevăr la viață toate în același timp, **acest fapt ar fi fatal teoriei descendenței cu modificări lente prin selecție naturală.**“³⁴ Perioada Cambriană nu este nimic altceva decât „lovitura fatală“ pentru Darwin. Tocmai de aceea, paleoantropologul și evoluționistul suedez Stefan Bengtson, care mărturisea lipsa de verigi tranzitionale în timp ce descria perioada Cambriană, a făcut următorul comentariu: „Acest fenomen derutant (și stânjenitor) pentru Darwin, încă ne mai uluiește.“³⁵

Evident, arhivele fosilifere indică faptul că organismele vii nu au evoluat de la forme primitive la forme avansate, ci ele au apărut toate dintr-odată și într-o stare perfectă. Pe scurt, organismele vii nu au apărut ca urmare a procesului de evoluție, ci au fost create.

Comparațiile între molecule adâncesc impasul evoluționist legat de Cambrian

Un alt fapt care pune evoluționiștii într-o mare încurcătură în ceea ce privește Explozia din Cambrian, sunt comparațiile dintre

diferitele grupuri taxonomice aflate în viață. Rezultatele acestor comparații revelează faptul că subdiviziunile regnului animal, considerate până de curând de către evoluționiști a fi „strâns înrudite“, sunt din punct de vedere genetic foarte diferite, lucru care pune ipoteza „formelor intermediare“, care oricum există doar la nivel teoretic, într-o și mai mare dificultate. Un articol publicat în *Proceedings of the National Academy of Science* din anul 2000 afirmă că analizele de ADN au dus la eliminarea anumitor grupuri taxonomice, care în trecut se obișnuia să fie considerate „forme intermediare“:

„Analiza secvențelor de ADN a determinat noi interpretări ale arborilor filogenetici. Grupuri taxonomice care altădată se considera că reprezintă grade succesive de complexitate de la baza arborelui metazoarelor, au fost repositionate pe niveluri superioare în sânul arborelui. Aceasta lasă teoria evoluției fără niciun ‚intermediar‘ și ne forțează să regândim geneza...“³⁶

În același articol, autorii evoluționiști au menționat că anumite grupuri taxonomice care anterior fuseseră considerate „intermediare“ pentru alte grupuri cum ar fi spongierii, cnidarienii și ctenoforele, nu mai puteau fi considerate astfel datorită noilor descoperiri genetice, și tocmai de aceea ei pierduseră „orice speranță“ în a mai putea construi asemenea arbori genealogici evoluționiști:

Noua filogenie moleculară are mai multe implicații majore. Cea mai importantă dintre ele ar fi dispariția ordinilor taxonomice „intermediare“ dintre spongieri, cnidarieni, ctenofore, cât și al celui din urmă strămoș al bilaterienilor sau „Urbilateria“. [...] Un corolar al acestuia ar fi faptul că există o lacună imensă în cadrul tulpinii ce conduce la „Urbilateria“. Am pierdut orice speranță de a mai reconstrui morfologia acestui „coelomate ancestor“ prin scenariul ce implica gradele succesive de complexitate crescândă, bazate pe anatomia liniilor „primitive“ existente, procedură atât de obișnuită în vechiul sistem de argumentare evoluționist.³⁷

Povestea Tranziției de la Apă la Uscat

Evoluționiștii consideră că nevertebratele marine ce apar în stratul din Cambrian au evoluat cumva în pești în următoarele zeci de milioane de ani. Cu toate acestea, așa cum nevertebratele din Cambrian nu par să aibă strămoși, nu există nicio verigă tranzițională care să indice că a apărut vreo evoluție a acestor nevertebrate în pești. Ar trebui să observăm că între nevertebrate și pești există o enormă diferență structurală. Nevertebratele prezintă țesuturile tari în exteriorul trupului, în timp ce peștii sunt vertebrate care prezintă țesuturile tari în interiorul trupului. O „evoluție” atât de imensă ar fi necesitat miliarde de ani pentru a se realiza și ar mai fi existat și miliarde de forme tranziționale care să o dovedească.

Evoluționiștii au săpat în straturile de fosile timp de 140 de ani, căutând aceste forme ipotetice. Ei au găsit milioane de fosile nevertebrate și milioane de fosile de pești; cu toate acestea, nimeni nu a găsit vreodată măcar o fosilă care să reprezinte legătura dintre acestea două.

Un paleontolog evoluționist, Gerald T. Todd a admis ceva similar într-un articol intitulat „Evoluția plămânului și originea peștilor cu schelet osos”:

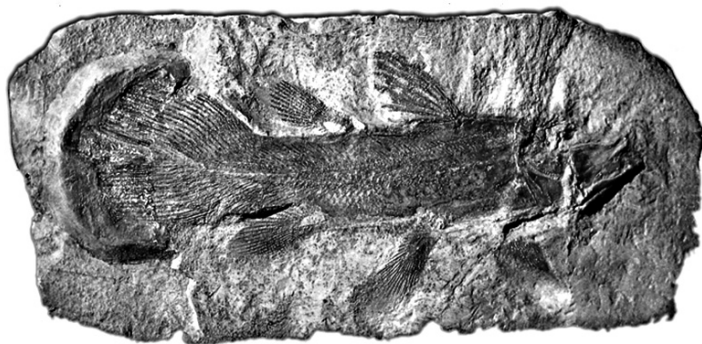
„Toate cele trei subdiviziuni ale peștilor cu schelet osos au apărut pentru prima dată în arhivele fosilifere în aproximativ aceeași perioadă. Aceștia erau deja foarte divergenți din punct de vedere morfologic, și aveau trupul acoperit cu solzi. De unde proveneau ei oare? Ce anume le-a permis să atingă o asemenea divergență? Cum au ajuns ca toți să aibă solzi? Și de ce nu există nicio urmă a unor forme mai timpurii sau intermediare?”³⁸

Scenariul evoluționist merge chiar mai departe și argumentează că peștii, care au evoluat din nevertebrate, s-au

transformat apoi în amfibieni. Dar și acestui scenariu îi lipsesc dovezile. Nu există nici măcar o singură fosilă care să dovedească faptul că a existat vreodată vreo creatură jumătate pește-jumătate amfiban. Robert L. Carroll, un paleontolog evoluționist și o autoritate în materie de paleontologia vertebratelor, este și el obligat să accepte acest lucru. În lucrarea sa clasică „Paleontologia vertebratelor și evoluționismul” (*Vertebrate Paleontology and Evolution*), el scrisă că: „Reptilele timpurii erau foarte diferite de amfibieni, iar strămoșii lor nu au fost încă găsiți.” În mai noua sa lucrare „Modele și procese ale evoluției vertebratelor” (*Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*), publicată în 1997, el admite că: „Nu avem fosile intermediare între peștele Rhipidistian și amfibienui timpurii.”³⁹ Alți doi paleontologi evoluționiști, Colbert și Morales, aduc următoarele lămuriri în ceea ce privește cele trei clase fundamentale de amfibieni - broaște, salamandre și caecilieni:

„Nu avem nicio dovadă că ar fi existat amfibieni în Paleozoic care să fi avut caracteristicile combinate ce erau de așteptat pentru un unic strămoș comun. Cele mai vechi broaște, salamandre și caecilieni cunoscuți sunt foarte similari cu descendenții lor actuali.”⁴⁰

Până acum 50 de ani, evoluționiștii chiar au crezut că o asemenea creatură există cu adevărat. Acest pește, numit coelacant, care se estimează că are o vechime de 410 milioane de ani, a fost prezentat ca fiind o formă tranzițională, având plămâni

Coelacant - fosila de acum 410 de milioane de ani.

primitivi, creier dezvoltat, un sistem digestiv și circulator pregătit să funcționeze pe uscat, și chiar un mecanism primitiv pentru mers. Aceste interpretări anatomice au fost acceptate în cercurile științifice ca fiind un adevăr de necontestat, până spre sfârșitul anilor 1930. Coelacantul a fost prezentat drept o formă tranzițională autentică, ce dovedea tranziția evoluționistă de la apă la uscat.

Totuși, la 22 decembrie 1938, în apele Oceanului Indian s-a făcut o descoperire foarte interesantă. Un membru viu al familiei coelacanților, ce fusese prezentat anterior ca o formă

Coelacant pescuit în 1938

tranzițională ce dispăruse în urmă cu șaptezeci de milioane de ani a fost prins! Descoperirea prototipului „viu” al coelacantului a reprezentat fără îndoială un șoc serios pentru evoluționiști. Paleontologul evoluționist J.L.B. Smith spunea: „Cred că dacă aș fi întâlnit un dinozaur pe stradă, tot nu aș fi fost atât de uimit.”⁴¹ În anii care au urmat, peste 200 de coelacanți au fost prinși în mai multe rânduri, în diferite părți de pe glob.

Coelacanții vii au arătat cât de departe au putut să meargă evoluționiștii în fabricarea scenariului lor imaginativ. Contrar cu ceea ce se susținea până atunci, coelacanții nu aveau deloc plămâni primitivi și nici un creier dezvoltat. Organul pe care evoluționiștii l-au considerat a fi un plămân primitiv s-a dovedit a fi nimic mai mult decât un săculeț lipidic.⁴² Mai mult, coelacantul, care a fost prezentat drept „un candidat reptilian ce se pregătește pentru a trece de la apă la uscat”, este în realitate un pește care trăiește în adâncimile oceanului și nu se apropie niciodată la mai mult de 180 de metri de suprafața apei.⁴³

Imaginara Evoluție a Păsărilor și a Mamiferelor

Conform teoriei evoluționiste, viața a apărut și a evoluat în apă și apoi a fost transferată pe uscat de către amfibieni. Acest scenariu evoluționist sugerează de asemenea că amfibienii au evoluat în reptile, creaturi care trăiesc doar pe uscat. Acest scenariu este din nou prea puțin plauzibil, datorită diferențelor structurale enorme între aceste două clase de animale. Spre exemplu, oul amfibian este creat pentru a se putea dezvolta în apă, în timp ce oul amniotic este creat pentru dezvoltarea pe uscat. O evoluție „pas cu pas” a unui amfibian este complet exclusă, întrucât fără un ou perfect și complet format, supraviețuirea acelei specii nu este posibilă. Mai mult decât atât, ca de obicei, nu există nicio dovadă a niciunei forme tranzitionale care ar trebui să facă legătura între amfibieni și reptile. Paleontolog evoluționist și o autoritate în materie de paleontologie a vertebratelor, Robert L. Carroll a trebuit să accepte faptul că: **„cele mai timpurii reptile erau foarte diferite de amfibieni, iar strămoșii lor nu au putut fi descoperiți încă.”**⁴⁴

Cu toate acestea, scenariile condamnate fără speranță ale evoluționiștilor nu se termină aici. Mai rămâne problema de a face aceste creaturi să zboare! Întrucât evoluționiștii cred că și păsările trebuie să fi evoluat cumva, ei au presupus că acestea au evoluat din reptile. Totuși, niciunul dintre mecanismele distincte ale păsărilor, care au o structură complet diferită față de animalele ce trăiesc pe Pământ, nu poate fi explicat printr-o evoluție gradată. În primul rând, aripile, care sunt caracteristica excepțională a păsărilor, reprezintă o mare problemă pentru evoluționiști. Unul dintre evoluționiștii turci, Engin Korur mărturisește imposibilitatea evoluției aripilor:

„Trăsătura comună a ochilor și a aripilor este că ele pot funcționa numai dacă sunt complet dezvoltate. Cu alte

cuvinte, **un ochi pe jumătate dezvoltat nu poate vedea; o pasăre cu aripi pe jumătate formate nu poate zbura.**

Modul în care au apărut aceste organe rămâne unul dintre misterele naturii, ce trebuie să fie descoperite.⁴⁵

Problema modului în care a apărut o structură atât de perfectă precum cea a aripilor ca rezultat al mutațiilor întâmplătoare succesive a rămas complet nerezolvată. Căci nu se poate nicicum explica modul în care labele din față ale reptilei ar fi putut să se transforme într-o aripă perfect funcțională, ca rezultat al denaturării genelor sale (mutație).

Mai mult decât atât, doar faptul de a avea aripi nu este suficient pentru un organism terestru ca să poată zbura. Organismele ce trăiesc pe pământ sunt lipsite de multe alte mecanisme structurale pe care păsările le folosesc pentru a zbura. Spre exemplu, oasele păsărilor sunt mult mai ușoare decât cele ale organismelor ce trăiesc pe pământ. Plămânii lor funcționează într-un cu totul alt mod. Ele au un sistem muscular și un schelet foarte diferit, precum și un sistem circulator foarte specializat. Aceste caracteristici sunt indispensabile pentru zbor, fiind necesare la fel de mult ca și aripile. Toate aceste mecanisme trebuiau să existe în același timp, toate împreună; ele nu s-au putut forma gradat, prin „acumulare”. Tocmai de aceea, această teorie ce presupune că organismele de pe pământ au evoluat în organisme ce zboară în aer este complet greșită.

Și toate acestea dau naștere unei alte întrebări: chiar dacă presupunem că această poveste imposibilă ar fi adevărată, atunci de ce evoluționiștii nu sunt capabili să găsească nicio fosilă „cu aripi pe jumătate dezvoltate” sau „cu o singură aripă” pentru a-și sprijini teoria?

O altă presupusă formă tranzițională: *Archaeopteryx*

Drept răspuns, evoluționiștii pronunță numele unei singure creaturi. Aceasta este fosila unei păsări denumite *Archaeopteryx*, una dintre cele mai cunoscute forme așa-zis tranziționale din rândul celor foarte puține pe care evoluționiștii le apără. *Archaeopteryx*, acest așa-numit strămoș al păsărilor din zilele noastre, conform

evoluționiștilor, a trăit acum aproximativ 150 de milioane de ani. Teoria susține că anumiți dinozauri pitici precum *Velociraptors* sau

Archaeopteryx

Dromeosaurs, ar fi evoluat prin faptul că au dobândit aripi și apoi au început să zboare. Astfel, *Archaeopteryx* este cel care se presupune a fi forma tranzițională care s-a detașat de strămoșii săi dinozauri și a început, pentru prima oară, să zboare.

Cu toate acestea, ultimele studii asupra fosilelor lui *Archaeopteryx* arată că această creatură nu este deloc o formă tranzițională, ci o specie de păsări dispărută, care prezenta niște diferențe ne semnificative față de păsările din zilele noastre.

Teza ce susține că *Archaeopteryx* era „pe jumătate pasăre“ și că nu putea să zboare perfect a fost foarte răspândită în cercurile evoluționiste, până nu cu multă vreme în urmă. Absența unui stern (osul pieptului) în cazul acestei creaturi a fost susținută drept cea mai importantă dovadă că această pasăre nu putea în fapt să zboare. (Sternul este un os localizat sub torace și de care sunt atașați mușchii necesari zborului. În zilele noastre, acest os al pieptului este observat la toate păsările zburătoare și ne zburătoare, și chiar și la lilieci, un mamifer zburător care aparține de o familie cu totul diferită.)

Totuși, **cea de-a șaptea fosilă a lui *Archaeopteryx*, care a fost descoperită în anul 1992**, a generat o mare surprindere în rândul evoluționiștilor. Motivul a fost faptul că în recent descoperita fosilă, sternul, considerat până atunci de către evoluționiști ca neexistând, s-a dovedit că era cu toate acestea la locul lui. Această fosilă a fost descrisă de revista *Nature* după cum urmează:

„Recent descoperitul specimen de *Archaeopteryx*, cel de-al șaptelea, păstrează un stern parțial, rectangular, care se presupunea că ar fi existat, dar a cărui existență nu a fost niciodată dovedită anterior. **Acest lucru atestă faptul că pasărea avea mușchi pentru zbor extrem de puternici.**“⁴⁶

Această descoperire invalidează susținerea afirmațiilor că *Archaeopteryx* era doar pe jumătate pasăre și că nu putea zbura perfect.

Mai mult, structura penelor acestei păsări a devenit unul dintre cele mai importante argumente care confirmă că *Archaeopteryx* era o pasăre zburătoare în adevăratul sens al cuvântului. Structura asimetrică a penei lui *Archaeopteryx* nu este diferită de cea a păsărilor din zilele noastre, și indică de asemenea că ea putea să zboare. Așa cum eminentul paleontolog Carl O. Dunbar spunea: „datorită penelor sale [*Archaeopteryx*] este clasificată în mod clar ca fiind pasăre.“⁴⁷

Un alt fapt care a fost revelat de structura penelor lui *Archaeopteryx* a fost metabolismul său bazat pe sânge cald. Așa cum s-a menționat anterior, reptilele și dinozaurii sunt animale cu sânge rece, a căror temperatură corporală variază mai degrabă în funcție de temperatura mediului, decât să fie reglată hemostatic. O funcție foarte importantă a penelor la păsări este menținerea unei temperaturi constante a trupului. Faptul că *Archaeopteryx* avea pene, arată că era o pasăre adevărată, cu sânge cald, ce avea nevoie să-și regleze căldura corporală, spre deosebire de dinozauri.

Speculațiile evoluționiștilor: dinții și ghearele aparținând lui *Archaeopteryx*

Există două puncte importante pe care se sprijină biologii evoluționiști, atunci când susțin că *Archaeopteryx* era o formă tranzițională, și acestea sunt ghearele și dinții.

Este adevărat că *Archaeopteryx* avea gheare la nivelul aripilor și dinți la nivelul gurii, dar aceste caracteristici nu implică faptul că această creatură ar fi avut vreo relație cu reptilele. Pe lângă aceasta, două specii de păsări care trăiesc în zilele noastre,

Archaeopteryx

Taouraco și Hoatzin, prezintă gheare ce le ajută să se prindă de ramurile copacilor. Aceste creaturi sunt păsări adevărate, care nu prezintă niciun caracter reptilian. Tocmai de aceea este complet lipsit de fundament să presupunem că *Arcaeoapteryx* este o formă tranzițională, doar pentru că are gheare pe aripi.

Nici chiar dinții din ciocul lui *Archaeopteryx* nu sugerează faptul că este o formă tranzițională. Evoluționiștii au

făcut o șmecherie premeditată spunând că acești dinți sunt o caracteristică reptiliană, deoarece dinții nu sunt deloc o trăsătură specifică reptilelor. În zilele noastre, unele reptile au dinți, iar altele nu au deloc. Mai mult decât atât, *Archaeopteryx* nu este singura specie de păsări care are dinți. Este adevărat că în zilele noastre nu mai există păsări cu dinți, dar dacă studiem arhivele fosilifere, putem să observăm că atât în vremea lui *Arcaeoapteryx*, cât și după aceea, chiar până nu demult, a existat un gen distinct de păsări care puteau fi categorisite drept „păsări cu dinți“.

Cel mai important aspect este acela că **structura dinților lui *Archaeopteryx* și ai altor păsări cu dinți este total diferită de cea a așa-zișilor lor strămoși, dinozaurii.** Cunoscuții ornitologi L.D.Martin, J.D.Steward și K.N.Whetstone au observat că *Arcaeoapteryx* și alte păsări similare au dinți cu partea superioară plană și rădăcini mari. În schimb, dinții dinozaurilor theropozi, presupușii strămoși ai acestor păsări, sunt ascuțiți, asemeni celor de fierăstrău și au rădăcini înguste.⁴⁸

Acești cercetători au comparat de asemenea oasele încheieturilor lui *Archaeopteryx* cu cele ale presupușilor strămoși, dinozaurii, și nu au observat nicio asemănare între ele.⁴⁹

Studiile anatomistilor S. Tarsitano, M.K. Hecht și A.D. Walker au arătat că unele dintre asemănările pe care John Ostrom și alții

le-au observat între *Archaeopteryx* și dinozauri erau, în realitate, interpretări greșite.⁵⁰

Toate aceste descoperiri indică faptul că *Archaeopteryx* nu era deloc o verigă tranzitională, ci doar o pasăre ce a căzut în categoria ce poate fi denumită „păsări dințate”.

Archaeopteryx și alte fosile de păsări

În timp ce evoluționiștii au proclamat decenii întregi că *Archaeopteryx* este cea mai mare dovadă pentru scenariul lor în ceea ce privește evoluția păsărilor, anumite fosile descoperite recent infirmă acest scenariu și din alte puncte de vedere.

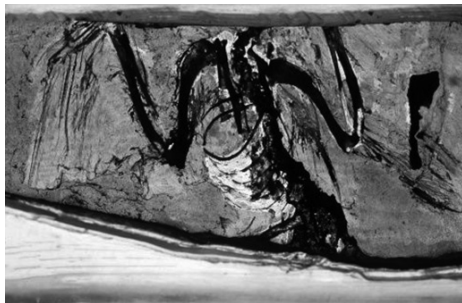
Lianhai Hou și Zhonghe Zhou, doi paleontologi de la Institutul Chinez de Paleontologie a Vertebratelor, au descoperit în 1995, o nouă pasăre fosilă pe care au denumit-o ***Confuciusornis***. Această fosilă are aproape aceeași vârstă ca și *Archaeopteryx* (în jur de 140 de milioane de ani), dar nu prezintă dinți la nivelul ciocului. Mai mult, ciocul și penele sunt la fel ca cele ale păsărilor din zilele noastre. *Confuciusornis* are aceeași structură a scheletului precum păsările de astăzi, dar are de asemenea și gheare la nivelul aripilor, la fel ca și *Archaeopteryx*. O altă structură specifică păsărilor numită „pigostil”, și care susține penele cozii, a fost și ea regăsită în cazul lui *Confuciusornis*. Pe scurt, această fosilă - care are aceeași vârstă ca și *Archaeopteryx*, ce a fost privită multă vreme drept cea mai timpurie pasăre și a fost acceptată ca fiind o semi-reptilă - seamănă foarte mult cu una dintre păsările ce trăiesc în zilele noastre. Acest lucru infirmă toate afirmațiile

Confuciusornis.

evoluționiste care spun că *Archaeopteryx* ar fi strămoșul primitiv al tuturor păsărilor.⁵¹

O altă fosilă ce a fost excavată în China a generat o și mai mare confuzie. În noiembrie 1996, s-a anunțat în revista „Science” de către L. Hou, L.D. Martin și Alan Feduccia, descoperirea unei păsări vechi de 130 de milioane de ani, numită ***Liaoningornis***. *Liaoningornis* prezenta osul sternal de care se atașau mușchii pentru zbor, la fel ca și păsările din zilele noastre. Și toate celelalte caracteristici erau la fel ca cele prezentate de păsările din zilele noastre. Totuși, singura diferență era prezența dinților. Aceasta arată că păsările cu dinți nu aveau structura primitivă presupusă de către evoluționiști.⁵² Acest fapt a fost menționat în articolul publicat de revista *Discover*: „De unde provin păsările? Această fosilă sugerează că nicidecum din familia dinozaurilor”.⁵³

Eoalulavis

O altă fosilă ce a invalidat afirmațiile evoluționiștilor în ceea ce privește *Archaeopteryx* a fost *Eoalulavis*. Structura aripii lui ***Eoalulavis***, care se spune că era cu 25-30 de milioane de ani mai „tânără” decât *Archaeopteryx*, a fost

observată la păsările cu zbor lent din zilele noastre. Aceasta dovedește că acum 120 de milioane de ani, existau păsări foarte asemănătoare cu cele din zilele noastre, care zburau pe cer.⁵⁴

Aceste lucruri arată încă o dată că, cu siguranță, nici *Archaeopteryx* și nici vreo altă pasăre similară din vechime nu au fost forme tranziționale. Fosilele nu indică evoluția unor specii de păsări din alte păsări diferite de ele. Din contră, înregistrările fosile dovedesc că păsările din zilele noastre și unele păsări din vechime, cum ar fi *Archaeopteryx*, au trăit de fapt împreună, în aceeași perioadă de timp. Unele dintre aceste specii de păsări, cum este *Archaeopteryx* și *Confuciusornis*, au dispărut, și doar unele dintre speciile ce au existat altădată au fost capabile să

supraviețuiească până în zilele noastre.

Pe scurt, anumite trăsături ale lui *Archaeopteryx* indică faptul că această creatură nu a fost o formă tranzițională. Anatomia generală a lui *Archaeopteryx* indică o oprire și nu o evoluție. Paleontologul Robert Carroll a trebuit și el să admită că:

„Geometria penelor de zbor de la *Archaeopteryx* este identică cu cea a păsărilor zburătoare de astăzi, dat fiind faptul că păsările nezburătoare prezintă pene simetrice. Modul în care sunt aranjate penele de-a lungul aripii o plasează din nou în rândul păsărilor din zilele noastre... Conform cu Van Tyne și Berger, mărimea și forma relativă a aripii lui *Archaeopteryx* este similară cu cea a păsărilor care se mișcă prin zone deschise restrânse din mijlocul vegetației, precum galinaceele, porumbeii, sitarii, ciocănitoarele și majoritatea păsărilor din ordinul *Passeriformes*... Penele pentru zbor au rămas neschimbate, nemaievoluând de mai bine de 150 de milioane de ani.“⁵⁵

Pe de altă parte, „paradoxul temporal“ este unul dintre factorii ce au dat lovitura fatală declarațiilor evoluționiștilor în ceea ce privește *Archaeopteryx*. În cartea sa „Simboluri ale evoluționismului“, J. Wells remarcă faptul că *Archaeopteryx* s-a transformat într-o imagine-simbol a teoriei evoluționiste, deși dovezile arată clar că această creatură nu este strămoșul primitiv al păsărilor. Conform celor afirmate de Wells, unul dintre indicațiile acestui lucru este faptul că dinozaurul theropod – presupusul strămoș al lui *Archaeopteryx* – este de fapt mai „tânăr“ decât *Archaeopteryx*:

„Reptilele cu două picioare ce alergau pe suprafața pământului – și prezentau și alte caracteristici la care s-ar putea cineva aștepta de la un strămoș al lui *Archaeopteryx* – au apărut mai târziu.“⁵⁶

Legătura imaginară dintre păsări și dinozauri

Evoluționiștii care încearcă să-l prezinte de *Archaeopteryx* drept o formă tranzițională, susțin că păsările au evoluat din dinozauri. Cu toate acestea, unul dintre cei mai renumiți ornitologi din lume, Alan Feduccia de la Universitatea din Carolina de

Nord (University of North Carolina) se opune teoriei prin care păsările s-ar trage din dinozauri, în ciuda faptului că el însuși este un evoluționist. În ceea ce privește teza evoluției păsărilor din reptile, Feduccia spune următoarele:

„Ei bine, am studiat craniul păsărilor de mai bine de 25 de ani, și nu am observat nicio asemănare. Pur și simplu nu am văzut așa ceva... Originea păsărilor din theropode va fi, în opinia mea, cel mai mare impediment pentru paleontologii secolului al XX-lea.”⁵⁷

Larry Martin, specialist în păsări timpurii la Universitatea din Kansas, se opune de asemenea teoriei că păsările se trag din dinozauri. Referindu-se la contradicția evoluționistă legată de acest subiect, el a afirmat:

„Drept să vă spun, dacă ar trebui să susțin originea păsărilor din dinozauri pe baza trăsăturilor menționate, m-aș simți jenat de fiecare dată când ar trebui să mă ridic și să vorbesc despre asta.”⁵⁸

Pentru a concluziona, scenariul „evoluției păsărilor”, ce a fost înălțat având la bază doar cazul lui *Archaeopteryx*, nu este nimic altceva decât produsul unor prejudecăți și al luării dorințelor drept realitate de către evoluționiști.

Originea mamiferelor

Așa cum am spus anterior, teoria evoluționistă propune faptul că anumite creaturi imaginare ce au ieșit din mare s-au transformat în reptile, iar apoi păsările au evoluat din reptile. Conform aceluiași scenariu, reptilele sunt nu doar strămoșii păsărilor, ci și ai mamiferelor. Totuși, între cele două clase există foarte mari diferențe. Mamiferele sunt animale cu sânge cald (aceasta înseamnă că pot să-și genereze propria lor căldură și să o mențină la un nivel stabil), dau naștere la pui vii, puii sunt hrăniți cu lapte matern, iar trupurile lor sunt acoperite de blană sau păr. Pe de altă parte, reptilele au sângele rece (cu alte cuvinte, ele nu pot genera căldură, iar temperatura trupului lor se modifică în concordanță cu temperatura externă), depun ouă, nu-și hrănesc puii cu lapte, iar trupurile lor sunt acoperite cu solzi.

Unul dintre exemplele barierelor structurale dintre reptile și mamifere este structura maxilarelor. Maxilarele mamiferelor sunt alcătuite dintr-un singur os mandibular ce conține și dinții. În cazul reptilelor, există trei oase mai mici dispuse de ambele părți ale mandibulei. O altă diferență fundamentală este aceea că mamiferele au trei oscioare în urechea medie (ciocănașul, nicovala și scărița). Reptilele nu au decât un singur os în urechea medie. Evoluționiștii susțin că mandibula și urechea medie a reptilelor au evoluat gradat în mandibula și urechea medie a mamiferelor. Problema cum o ureche medie cu un singur os a evoluat într-una cu trei oase și cum anume s-a putut păstra în funcțiune în același timp și simțul auzului, nu a putut fi explicată niciodată. Și nu ne mai surprinde faptul că nu s-a găsit niciodată nici măcar o singură fosilă care să facă legătura între reptile și mamifere. Tocmai de aceea, scriitorul evoluționist Roger Lewin a fost forțat să spună: **„Tranziția la primul mamifer, care probabil că s-a întâmplat într-una, sau cel mult două linii de descendență, rămâne încă o enigmă.”**⁵⁹

George Gaylord Simpson, una dintre cele mai cunoscute autorități evoluționiste și fondatorul teoriei neo-darwiniste, face următorul comentariu la această situație dificilă și complicată:

„Cel mai enigmatic eveniment din istoria vieții pe Pământ este **trecerea de la Mezozoic, Epoca reptilelor, la Epoca mamiferelor**. Este ca și cum a fost trasă pe neașteptate o cortină, pe scena unde rolurile principale le dețineau reptilele, în special dinozaurii, aceștia fiind într-un număr foarte mare și într-o uluitoare varietate; apoi cortina s-a ridicat dintr-odată pentru a ne prezenta același decor, dar o cu totul altă distribuție, în care dinozaurii nu mai apar deloc, alte reptile sunt acum dominante, și **toate rolurile principale sunt jucate de mamifere de toate felurile, a căror prezență cu greu am fi putut-o bănuși în actele precedente.**”⁶⁰

Mai mult decât atât, atunci când mamiferele au apărut brusc, ele erau deja foarte diferite unele de celelalte. Aceste animale

diferite includeau: **lilieci, cai, șoareci și balene**, care sunt toate mamifere, și toate au apărut în aceeași perioadă geologică. A stabili o legătură evoluționistă între ele este absolut imposibil, chiar și pentru cea mai îndrăzneată imaginație. Zoologul evoluționist R. Eric Lombard a subliniat următoarele lucruri, într-un articol apărut în revista *Evoluționismul*:

„Cei care caută anumite informații utile în construcția filogenezei clasei mamiferelor, vor fi foarte dezamăgiți.”⁶¹

Toate acestea demonstrează că toate viețuitoarele au apărut pe Pământ dintr-odată și într-o formă completă, fără niciun proces evoluționist. Aceasta este o evidență concretă a faptului că ele au fost create. Cu toate acestea, evoluționiștii încearcă să interpreteze faptul că speciile vii au apărut într-o anumită ordine ca semn al evoluției. Cu toate acestea, secvența prin care aceste viețuitoare au apărut este „**ordinea creației**”, întrucât nu este posibil să vorbim despre un proces evolutiv. Prin intermediul unei creații superioare și perfecte, oceanele și mai apoi uscatul au fost populate cu ființe vii, iar în final, a fost creat omul.

Contrar poveștii „omului-maimuță”, care a fost impusă maselor prin intermediul unei propagande mediatice intensive, și omul a apărut pe Pământ dintr-odată și într-o formă desăvârșită.

Interpretările Mincinoase și Părtinitoare ale Evoluționiștilor Referitoare la Fosile

Inainte de a intra în detaliile mitului evoluției umane, trebuie să menționăm metoda propagandistică ce a convins marele public că creaturile jumătate om-jumătate maimuță chiar au existat în trecut. Această metodă de propagandă folosește „reconstrucțiile” realizate pe diferite fosile. Reconstrucția reprezintă trasarea unui desen sau construcția unui model al unei viețuitoare, bazându-ne doar pe un singur os – uneori doar pe un fragment de os – ce a fost găsit în urma săpăturilor. „Oamenii-maimuță” pe care îi vedem în ziare, reviste sau filme sunt cu toții niște reconstrucții.

Fosilele despre care se susține că sunt dovada pentru scenariul evoluției ființei umane sunt, de fapt, rezultatul unei fraude. Pe parcursul a mai bine de 150 de ani, nu s-a găsit nici măcar o singură fosilă care să dovedească evoluția. La drept vorbind, reconstrucțiile (desene sau modele) rămășițelor fosile realizate de către evoluționiști sunt realizate într-un mod speculativ, special pentru a valida tezele lor evoluționiste. David R. Pilbeam, antropolog la Harvard, subliniază acest lucru atunci când spune: „Cel puțin în paleoantropologie, datele sunt încă atât de puține încât teoria influențează într-o mare măsură interpretările. Teoriile din trecut reflectau cu claritate ideologiile noastre, mai degrabă decât datele actuale.”⁶² Întrucât oamenii sunt puternic impactați de informația vizuală, aceste reconstrucții au servit cel mai bine scopurilor evoluționiștilor, care era acela de a-i convinge că aceste creaturi reconstituite chiar au existat în trecut.

Acum, ar trebui să aducem în centrul atenției un aspect mai deosebit: Reconstrucția bazată pe fragmente de oase poate să arate doar caracteristicile cele mai generale ale creaturii,

deoarece adevăratele trăsături morfologice distinctive ale oricărui animal sunt date de țesuturile moi, care dispar curând după moarte. Prin urmare, datorită naturii speculative a interpretării țesuturilor moi, desenele sau modelele reconstituite depind în totalitate de imaginația persoanei care le realizează.

Earnest A. Hooten de la Universitatea Harvard explică acest fapt după cum urmează:

„Încercarea de a reface părțile moi este o acțiune chiar și mai riscantă. Buzele, ochii, urechile și extremitatea nasului nu lasă nicio urmă pe oasele ce le susțin. **Iar pe un craniu neanderthaloid poți să modelezi cu aceeași ușurință fie trăsăturile unui cimpanzeu, fie trăsăturile unui filozof. Aceste presupuse restaurări ale tipurilor de oameni din trecut au o foarte mică valoare științifică (dacă nu chiar niciuna)** și sunt bune doar pentru a înșela publicul... Prin urmare, să nu vă încredeți deloc în reconstrucții.”⁶³

La drept vorbind, evoluționiștii au inventat niște „povești atât de absurde” încât ei chiar subscriu figuri diferite aceluiași craniu. Cele trei desene diferite realizate pentru fosila numită ***Australopithecus robustus (Zinjanthropus)*** sunt un exemplu grăitor pentru această înșelăciune.

Interpretările părtinitoare ale fosilelor și fabricarea integrală a multor reconstrucții imaginare, sunt indiciul clar că evoluționiștii au recurs frecvent la șiretlicuri. Și totuși, aceste șiretlicuri par inocente în comparație cu contrafacerile deliberate care au fost comise în istoria evoluției.

Contrafacerile Evoluționismului

Nu există nicio dovadă fosilă concretă care să susțină imaginea „omului-maimuță“, cel care este propagat fără încetare de mass-media și de cercurile academice evoluționiste. Înarmați cu pensule, evoluționiștii produc aceste creaturi imaginare, dar cu toate acestea, faptul că aceste desene nu se potrivesc niciunei fosile constituie o problemă serioasă pentru ei. Una dintre metodele interesante folosite de ei pentru a depăși această problemă este **„fabricarea“ fosilelor pe care nu le pot găsi**. Omul din Piltdown, care reprezintă probabil cel mai mare scandal din istoria științei, este un exemplu tipic de folosire a acestei metode.

Omul din Piltdown: un maxilar de urangutan și un craniu de om!

În 1912, un cunoscut doctor și paleoantropolog amator pe nume Charles Dawson a apărut cu revendicarea că ar fi găsit un maxilar și un fragment de craniu într-o groapă/mină din Piltdown, Anglia. Deși maxilarul părea a fi de maimuță, dinții și craniul erau foarte asemănătoare cu cele umane. Aceste eşantioane au fost etichetate drept „Omul din Piltdown“. Atribuindu-li-se o vârstă de 500.000 de ani, ele au fost prezentate în mai multe muzee ca fiind o dovadă absolută a evoluției omului. Timp de mai bine de 40 de ani, au fost scrise multe articole științifice despre „Omul din Piltdown“, au fost făcute multe desene și multe interpretări, iar fosilele au fost prezentate drept dovezi importante pentru evoluția umană. Pe acest subiect, au fost scrise nu mai puțin de 500 de teze de doctorat.⁶⁴ În 1921, în timp ce vizita British Museum (*Muzeul Britanic*), paleoantropologul american de frunte Henry Fairfield Osborn a spus: „Trebuie să ne aducem aminte mereu și mereu că natura este plină de paradoxuri“, proclamând Omul din Piltdown

Omul din Piltdown

drept „o descoperire de o importanță transcendentă pentru preistoria omului”.⁶⁵

În anul 1949, Kenneth Oakley de la Departamentul de Paleontologie al British Museum a îndrăznit să folosească „testul fluorinei”, o metodă nouă de testare folosită

pentru datarea fosilelor. S-a făcut astfel o încercare pe fosila Omului din Piltdown. Rezultatul a fost uluitor. În timpul testului, s-a descoperit că mandibula Omului din Piltdown nu conținea deloc fluorină. Aceasta indica faptul că aceasta nu fusese îngropată în pământ mai mult de câțiva ani. Craniul, care conținea doar un mic procent de fluorină, arăta de asemenea că acesta nu era mai vechi de câteva mii de ani.

S-a mai determinat atunci faptul că dinții din mandibulă aparțineau unui urangutan, și că fuseseră lipiți acolo artificial; de asemenea, uneltele „primitive” ce fuseseră descoperite împreună cu fosilele erau doar niște simple imitații ce fuseseră ascuțite cu niște instrumente din oțel.⁶⁶ Această contrafacere a fost făcută publică în anul 1953, împreună cu analiza detaliată realizată de Joseph Weiner. **Craniul aparținea unui om și avea o vârstă de 500 de ani, iar mandibula aparținea unei maimuțe ce decedase de curând!** Dinții fuseseră aranjați special iar apoi fuseseră lipiți de mandibulă, suprafețele molarilor fuseseră umplute pentru a le da aparența umană. Apoi, toate aceste piese fuseseră pătate cu dicromat de potasiu pentru a le da aspectul vetust. Atunci când au fost introduse în acid, aceste pete au început să dispară. Sir Wilfred Le Gros Clark, ce a făcut parte din echipa ce a dezvăluit înșelătoria, nu și-a putut ascunde uimirea în fața acestei situații și a spus: **„Dovezile abraziunii artificiale au sărit imediat în ochi.** Și într-adevăr, ele erau atât de evidente

încât putem să ne întrebăm: cum se face că ele au scăpat și nu au fost observate înainte?”⁶⁷ Imediat după aceasta, „Omul din Piltdown” a fost îndepărtat în mare grabă din British Museum, unde fusese expus timp de mai bine de 40 de ani.

Omul din Nebraska: un dinte de porc

În anul 1922, Henra Fairfield Osborn, directorul Muzeului American de Istorie Naturală, a declarat că a găsit o fosilă a unui molar ce aparținea perioadei Pliocenului, în Nebraska de vest, în apropiere de Snake Brook. Acest dinte se presupunea că are atât caracteristici umane, cât și de maimuță. A început apoi o dezbatere științifică extinsă în jurul acestei fosile, care a început să fie numită „Omul din Nebraska”. În cadrul acestei dezbateri, unii au interpretat acest dinte ca aparținând lui *Pithecanthropus erectus*, în timp ce alții au susținut că el era mai apropiat de un dinte uman. Omul din Nebraska a primit de îndată și un „nume științific”: *Hesperopithecus haroldcooki*.

Mulți specialiști i-au oferit lui Osborn susținerea lor. **Pe baza acestui singur dinte, au fost apoi trasate capul și trupul Omului din Nebraska,** Mai mult decât atât, Omul din Nebraska a fost chiar reprezentat împreună cu soția și copiii săi, sub forma unei întregi familii situate într-un cadru natural.

Hesperopithecus M²

Și toate aceste scenarii au fost dezvoltate pornind de la un singur dinte. Cercurile evoluționiste și-au pus atâta credință în acest „om fantomă” încât, atunci când un cercetător pe nume William Bryan s-a opus acestor concluzii părtinitoare ce se bazau pe un singur dinte, el a fost criticat extrem de dur.

În anul 1927, au fost găsite alte părți ale scheletului. Conform acestor noi piese descoperite, dintele nu aparținea nici unui om și nici unei maimuțe. Atunci s-a realizat că el aparținea unei specii dispărute de porc sălbatic american, numit *Prosthennops*. William Gregory și-a intitulat articolul din revista *Science* în care anunța adevărul: „*Hesperopithecus*: Se pare că nu este nici maimuță și nici om”.⁶⁸ Iar apoi, toate desenele lui *Hesperopithecus haroldcooki* au fost îndepărtate foarte repede din literatura evoluționistă.

Ota Benga: africanul din cușcă

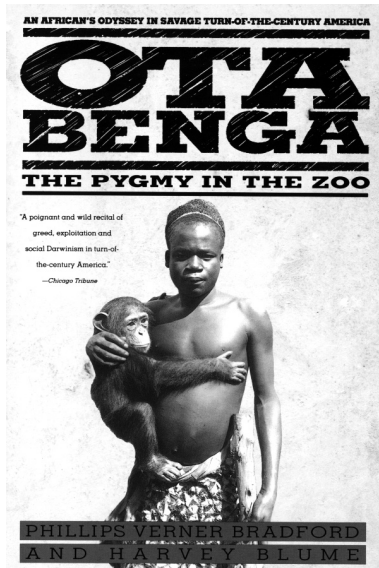
După ce Darwin a mers mai departe cu presupunerile sale în cartea „Originea omului” (*The Descent of Man*), spunând că omul ar fi evoluat din ființe cu aparența maimuțelor, el a început să caute fosile pentru a-și susține această afirmație. Cu toate acestea, unii evoluționiști au crezut că creaturile „jumătate om-jumătate maimuță” ar putea fi găsite nu numai în arhivele fosilifere, dar și în viață, în diferite părți ale lumii. La începuturile secolului al XX-lea, aceste preocupări pentru „verigi tranziționale în viață” au dus la incidente nefericite, unul dintre cele mai pline de cruzime fiind povestea unui pigmeu pe nume Ota Benga.

Ota Benga a fost capturat în anul 1904, în Congo, de către un cercetător evoluționist. În limba sa nativă, numele său însemna „prieten”. El avea o soție și doi copii. Pus în lanțuri și închis într-o cușcă, asemeni unui animal, el a fost dus în SUA, acolo unde oamenii de știință evoluționiști l-au expus în fața publicului, în St. Louis World Fair, împreună cu alte specii de maimuțe, și l-au prezentat drept „**cea mai apropiată verigă tranzițională de om**”. Doi ani mai târziu, ei l-au dus la Grădina Zoologică din Bronx, în New York, iar acolo ei l-au expus sub numele de „străvechiul strămoș al omului”, împreună cu câțiva cimpanzei, o gorilă numită Dinah și un urangutan numit Dohung. Dr. William T. Hornaday,

directorul evoluționist al grădinii zoologice a ținut multe discursuri despre cât de mândru era să aibă această excepțională „formă tranzițională” în grădina sa zoologică, ținându-l pe Ota Benga în cușcă și tratându-l ca pe un animal obișnuit. Incapabil să mai suporte tratamentul la care era supus, în final, Ota Benga s-a sinucis.⁶⁹

Omul din Piltdown, Omul din Nebraska, Ota Benga... Aceste scandaluri demonstrează faptul că oamenii de știință evoluționiști nu au ezitat să folosească orice fel de metode

neștiințifice pentru a-și dovedi teoriile. Având acest lucru în minte, atunci când ne uităm la așa-numitul mit al „evoluciei umane”, ne confruntăm cu o situație similară. Și aici există povești fictive și o armată de voluntari gata să încerce orice pentru a confirma această poveste.

Scenariul Evoluției Omului

Am văzut în capitolele anterioare că nu există niciun mecanism în natură care să conducă organismele vii la evoluție și că speciile de viețuitoare nu sunt un rezultat al procesului evoluționist, ci mai degrabă au apărut dintr-odată în structura lor actuală perfectă. Cu alte cuvinte, ele au fost create individual. Prin urmare, este evident că nici povestea „evoluției umane” nu a avut loc niciodată.

Ce anume susțin evoluționiștii că ar sta la baza acestei povești?

Baza o constituie existența a foarte multe fosile, pornind de la care evoluționiștii au fost capabili să construiască interpretări imaginare. De-a lungul istoriei, au trăit peste 6.000 de specii de maimuțe, din care majoritatea au dispărut. Astăzi, pe Pământ, mai trăiesc doar 120 de specii de maimuțe. Iar aceste aproximativ 6.000 de specii de maimuțe, din care majoritatea au dispărut, constituie o resursă bogată pentru evoluționiști.

Evoluționiștii au scris un scenariu pentru evoluția omului, aranjând unele dintre craniile care s-au potrivit scopului lor într-o anumită ordine, de la cel mai mic la cel mai mare, inserând ici și colo printre ele și unele craniile ale unor rase dispărute de oameni. Conform acestui scenariu, oamenii și maimuțele de astăzi ar avea strămoși comuni. Aceste creaturi au evoluat în timp și unele dintre ele au devenit maimuțele din ziua de astăzi, în timp ce un alt grup, ce a urmat o altă ramură de evoluție, a devenit omul din ziua de astăzi.

Cu toate acestea, toate descoperirile paleontologice, anatomice și biologice au demonstrat că această pretenție a evoluționismului este ficțională și invalidă la fel ca toate celelalte. Însă nu a fost prezentată nicio dovadă reală care să demonstreze că există vreo relație între om și maimuță, cu excepția

contrafacerilor, a distorsiunilor și a desenelor și comentariilor înșelătoare.

Arhivele fosilifere ne arată că de-a lungul istoriei, oamenii au fost oameni iar maimuțele au fost maimuțe. Unele dintre fosilele despre care evoluționiștii susțin că ar fi strămoșii omului aparțin unor rase umane ce au trăit până acum aproximativ 10.000 de ani, când au dispărut. Mai mult decât atât, multe comunități umane ce trăiesc și în zilele noastre au aceleași trăsături și caracteristici ca aceste rase umane dispărute, și despre care evoluționiștii susțin că ar fi strămoșii omului. Toate acestea sunt o dovadă clară că omul nu a parcurs niciodată un proces evoluționist, în niciuna dintre perioadele istoriei.

Cel mai important lucru din toate acestea este faptul că există numeroase diferențe anatomice între maimuțe și oameni și niciuna dintre ele nu e de natură să fi putut apărea în urma unui proces evolutiv. „**Bipedismul**” este una dintre ele. Așa cum vom descrie ulterior în detaliu, bipedismul este o particularitate a omului și este una dintre cele mai importante caracteristici care distinge omul de celelalte animale.

Imaginarul arbore genealogic al omului

Afirmațiile darwiniste susțin că omul de astăzi a evoluat dintr-un fel de creatură asemănătoare maimuței. De-a lungul acestui presupus proces evoluționist, care ar fi început acum 4-5 milioane de ani, se afirmă că existau unele „forme tranziționale” între omul din zilele noastre și strămoșii săi. Conform acestui scenariu în întregime imaginar, sunt prezentate următoarele patru „categorii” fundamentale:

1. Australopithecinele (toate diferitele forme ce aparțin genului *Australopithecus*)
2. *Homo habilis*
3. *Homo erectus*
4. *Homo sapiens*

Evoluționiștii au numit genul căruia aparțineau presupușii strămoși ai omului, asemănători cu maimuțele, *Australopithecus*, ceea ce înseamnă „maimuța din sud”. *Australopithecus*, care nu

este altceva decât o maimuță străveche ce a dispărut, se găsește sub diferite forme. Unele sunt înalte și bine făcute (robuste), în timp ce altele sunt mai mici de statură și mai delicate (suple).

Evoluționiștii au clasificat următorul stadiu al evoluției umane ca fiind genul **Homo**, ceea ce înseamnă „om”. Conform cu afirmațiile evoluționiștilor, ființele din seria *Homo* sunt mult mai dezvoltate decât *Australopithecus*, și nu foarte diferite de omul din zilele noastre. Se spune că omul din zilele noastre, care este specia *Homo sapiens*, s-ar fi format în ultimele stadii de evoluție ale genului *Homo*.

Fosile precum „**Omul din Java**”, „**Omul din Pekin**” și „**Lucy**” care apar din când în când în mass-media și se regăsesc în manualele și publicațiile evoluționiste, sunt incluse într-unul din cele patru grupuri menționate mai sus. Se presupune că fiecare dintre aceste grupuri s-a ramificat în specii și sub-specii, după caz.

Unii au sugerat că formele tranzitionale din trecut, cum ar fi **Ramapithecus**, ar trebui excluse din imaginarul arbore genealogic al familiei umane, după ce s-a dovedit că erau niște maimuțe obișnuite.⁷⁰

Schițând verigile din acest lanț sub forma „australopithecine > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*”, evoluționiștii susțin că fiecare dintre aceste tipuri este strămoșul celuiilalt. Cu toate acestea, descoperirile recente ale paleoantropologilor au dezvăluit că australopithecine, *Homo habilis* și *Homo erectus* au trăit în diferite părți ale globului și în aceleași perioade de timp. Mai mult decât atât, anumite ființe, clasificate drept *Homo erectus*, au trăit probabil până în timpuri destul de recente. În articolul intitulat „Ultimii *Homo erectus* din Java: contemporaneitate potențială cu *Homo sapiens* în Asia de sud-est”, din revista *Science*, s-a anunțat că fosile ale lui *Homo erectus* descoperite în Java „aveau o vechime medie cuprinsă între 27 ± 2 mii de ani și $53,3 \pm 4$ mii de ani” ceea ce „face posibil ca *Homo erectus* să se suprapună parțial în timp cu oamenii din zilele noastre (anatomic vorbind), adică *Homo sapiens*, în sud-estul Asiei”.⁷¹

Mai mult decât atât, *Homo sapiens neanderthalensis* și

Homo sapiens sapiens (omul din zilele noastre) au coexistat și ei. Această situație pare să indice invaliditatea afirmației că unul este strămoșul celuilalt.

Toate descoperirile și cercetările științifice au revelat într-un mod intrinsec că datele fosile nu sugerează existența vreunui proces evoluționist, așa cum propun evoluționiștii. Fosilele despre care evoluționiștii susțin că ar fi strămoșii oamenilor, aparțin de fapt unor rase umane diferite sau chiar unor specii de maimuțe.

Și atunci, care dintre aceste fosile sunt umane și care aparțin unor maimuțe? Va fi oare posibil vreodată ca vreuna dintre ele să fie considerată o formă tranzițională? Pentru a afla răspunsul, haideți să privim mai de aproape fiecare categorie.

Australopithecus: o specie de maimuțe

Prima categorie, genul *Australopithecus* înseamnă „maimuța din sud”, așa cum am spus anterior. Se presupune că aceste creaturi au apărut mai întâi în Africa, în urmă cu circa 4 milioane de ani și au trăit până acum 1 milion de ani. În rândul australopithecinelor există mai multe specii. Evoluționiștii presupun că cea mai veche specie de *Australopithecus* ar fi *Australopithecus afarensis*. După aceasta urmează *Australopithecus africanus* și apoi *Australopithecus robustus*, care are oase ceva mai mari. În ceea ce privește *Australopithecus boisei*, unii cercetători o acceptă ca fiind o altă specie, iar alții ca fiind o subspecie al lui *Australopithecus robustus*.

Toate speciile din genul *Australopithecus* sunt maimuțe dispărute, care se aseamănă cu maimuțele din zilele noastre. Capacitatea craniilor lor este la fel sau mai mică decât cele ale cimpanzeilor de astăzi. Ele aveau părți alungite la nivelul mâinilor și picioarelor cu care obișnuiau să se urce în copaci, exact ca cimpanzeii din zilele noastre, iar picioarele lor erau alcătuite în așa fel încât să poată să apuce și să se susțină pe ramuri. Aveau o înălțime mică (maxim 130 cm) și, exact ca și cimpanzeii de astăzi, masculul *Australopithecus* era mai mare decât femela. Multe alte caracteristici - cum ar fi detalii ale craniului, apropierea poziției ochilor, molarii de formă ascuțită, structura mandibulei, mâinile

lungi și picioarele scurte – constituie dovezi clare că aceste creaturi nu erau deloc diferite de maimuțele din zilele noastre.

Cu toate acestea, evoluționiștii susțin că, deși australopithecinele posedă anatomia maimuțelor, totuși, spre deosebire de maimuțe, ele aveau mersul vertical, asemeni oamenilor.

Afirmația că australopithecinele aveau **mersul vertical** a fost susținută decenii întregi de paleoantropologi precum Richard Leakey și Donald C. Johanson. Dar mulți oameni de știință care au efectuat studii îndelungate asupra structurii scheletului australopithecinelor au dovedit invaliditatea acestui argument. Cercetări extinse realizate asupra diferitelor specimene de *Australopithecus* de către doi anatomiști de renume mondial din Anglia și SUA, Lord Solly Zuckerman și prof. Charles Oxnard au demonstrat că aceste creaturi nu au mers deloc asemenea oamenilor. După ce a studiat oasele acestor fosile de-a lungul a 15 ani, mulțumită permisiunii guvernului britanic, lordul Zuckerman și echipa sa formată din cinci specialiști au ajuns la concluzia că australopithecinele erau doar niște **maimuțe obișnuite** care **nu au fost deloc bipede**, deși Zuckerman era și el un adept al evoluționismului.⁷² În mod corespunzător, Charles E. Oxnard, care este un alt evoluționist faimos pentru cercetările sale asupra acestui subiect, a comparat structura scheletului australopithecinelor cu cel al urangutanilor din zilele noastre.⁷³

Faptul că *Australopithecus* nu poate fi considerat strămoșul omului este de asemenea acceptat de către sursele evoluționiste. Cunoscuta revistă franceză *Science et vie* a pus acest subiect pe coperta numărului ei din mai 1999. Articolul expunea povestea Lucy, cel mai cunoscut specimen fosil al lui *Australopithecus afarensis*, sub titlul „Adieu Lucy” (Adio Lucy), și vorbea despre necesitatea îndepărtării lui *Australopithecus* din arborele genealogic al familiei umane. Articolul, ce se baza pe descoperirea unui nou *Australopithecus*, având numărul de cod St W573, susținea:

„O nouă teorie afirmă că genul *Australopithecus* nu se află la rădăcina rasei umane... Rezultatele obținute de la

singura femelă a cărei examinare este autorizată, St W573, sunt diferite față de teoriile obișnuite privind strămoșii omului: ele distrug arborele genealogic al hominizilor. Primatele mari, considerate a fi strămoșii omului, au fost înlăturate din ecuația acestui arbore genealogic... *Australopithecus* și speciile *Homo* (umane) nu fac parte din aceeași ramură. Strămoșii direcți ai omului încă mai așteaptă să fie descoperiți.”⁷⁴

Homo Habilis: Maimuța ce a fost prezentată drept om

Marea similitudine dintre structurile scheletice și craniale ale cimpanzeilor și ale australopithecinelor, cât și respingerea afirmațiilor că aceste creaturi aveau un mers vertical, au generat mari dificultăți paleoantropologilor evoluționiști. Motivul este acela că, conform schemei imaginare a evoluției, *Homo erectus* ar fi apărut după *Australopithecus*. Așa cum numele genului *Homo* (însemnând „om”) arăta, ***Homo erectus*** este o specie umană iar scheletul său era drept. Capacitatea craniului său este de două ori mai mare decât cea a genului *Australopithecus*. O tranziție directă de la *Australopithecus*, care este o maimuță asemănătoare cu cimpanzeul, la *Homo erectus*, al cărui schelet nu e diferit de cel al omului de astăzi, nici nu putea fi pusă în discuție, chiar dacă se considera numai punctul de vedere al teoriei evoluționiste. Prin urmare, erau necesare „verigi”- adică „forme tranziționale”. Conceptul de ***Homo habilis*** a apărut din această necesitate.

Clasificarea lui *Homo habilis* a fost prezentată în anul 1960 de către Leakey, ca fiind o familie de „fosile de vânători”. Conform cu Leakey, această specie nouă, pe care ei clasificat-o ca fiind *Homo habilis*, avea o capacitate a craniului ceva mai mare, avea capacitatea de a merge vertical și de a folosi unelte din piatră și lemn. Prin urmare, acesta ar fi putut fi strămoșul omului.

Noi fosile ale aceleiași specii, ce au fost dezgropate spre sfârșitul anilor 1980, au modificat complet această viziune. Anumiți cercetători, cum ar fi Bernard Wood și C. Loring Brace, ce s-au bazat pe aceste fosile nou-descoperite,

au susținut că *Homo habilis* (ceea ce înseamnă „omul îndemânic”, cu alte cuvinte un om capabil să folosească unelte) ar trebui să fie clasificat drept *Australopithecus habilis*, sau „maimuța îndemânică din sud”, deoarece *Homo habilis* avea foarte multe caracteristici în comun cu maimuțele australopithecine. El avea mâini lungi, picioare scurte și o structură a scheletului asemănătoare cu a maimuțelor *Australopithecus*. Degetele de la mâini și de la picioare erau potrivite pentru cățărare. Mandibula era asemănătoare cu cea a maimuțelor din zilele noastre. Capacitatea craniului de 600 cmc este un alt indiciu asupra faptului că acesta era o maimuță. Pe scurt, *Homo habilis*, care a fost prezentat ca fiind o specie diferită de către unii evoluționiști, era în realitate o specie de maimuțe, la fel ca toate australopithecinele.

După ce munca lui Wood și Brace a demonstrat că *Homo habilis* nu era într-adevăr diferit de *Australopithecus*, ani de zile s-au efectuat diverse cercetări. Craniul și scheletul fosil OH62 găsit de Tim White a arătat că această specie avea atât o capacitate a craniului redusă, cât și mâini lungi și picioare scurte, care îi permiteau să se cațere în copaci, așa cum o fac și maimuțele din zilele noastre.

Analizele detaliate realizate de antropologul american Holly Smith în 1994 au arătat că *Homo habilis* nu era *Homo*, cu alte cuvinte nu era „uman” deloc, ci era mai degrabă o „maimuță” și asta fără echivoc. Iată ce spunea Smith referitor la analizele realizate pe dinții lui *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* și *Homo neanderthalensis*:

„Restrângând analizele fosilelor la speciile care satisfac aceste criterii, tiparele dezvoltării dinților australopithecinelor suple și ale lui *Homo habilis* rămân clasificate împreună cu maimuțele africane. Cele ale lui *Homo erectus* și *Homo neanderthalensis* sunt clasificate împreună cu cele umane.”⁷⁵

În același an, Fred Spoor, Bernard Wood și Frans Zonneveld, cu toții specialiști în anatomie, au ajuns la aceleași concluzii

Australopithecus

Maimuță din ziua de azi

printr-o metodă cu totul diferită. Această metodă se baza pe analiza comparativă a canalelor semi-circulare din urechea internă a omului și a maimuțelor. Spoor, Wood și Zonneveld au concluzionat că:

„Dintre fosilele hominizilor, prima specie care demonstrează morfologia umană actuală este *Homo erectus*. Prin contrast, dimensiunile canalului semi-circular din craniul sud-african atribuit lui *Australopithecus* și *Paranthropus* seamănă cu cele ale unor maimuțe mari existente.”⁷⁶

Spoor, Wood și Zonneveld au studiat de asemenea și specimenul de *Homo habilis* numit Stw 53, și au descoperit că „Stw 53 se baza și mai puțin pe comportamentul biped decât australopithecinele.” Aceasta înseamnă că specimenul de *Homo habilis* era chiar și mai asemănător cu maimuțele decât speciile de *Australopithecus*. Prin urmare, ei au concluzionat că „Stw 53 nu reprezintă deloc un intermediar între morfologiile observate la australopithecine și *Homo erectus*.”

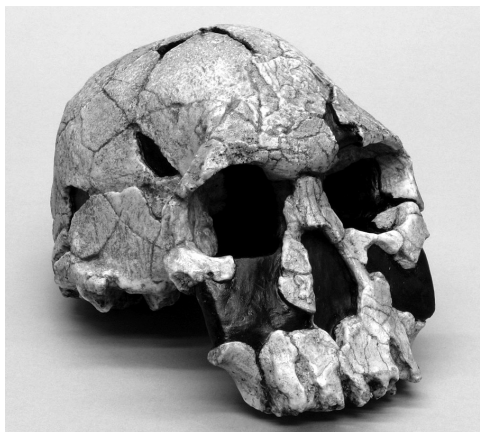
Această descoperire a condus la două rezultate importante:

1. Fosilele denumite prin *Homo habilis* nu aparțin de fapt genului *Homo*, adică oamenilor, ci genului *Australopithecus*, adică maimuțelor.

2. Atât *Homo habilis* cât și *Australopithecus* erau creaturi ce aveau poziția trupului încovoată în timpul mersului, cu alte cuvinte aveau un schelet asemănător cu cel al maimuțelor. Ele nu aveau niciun fel de legătură cu omul.

Homo rudolfensis: Chipul ce a fost reasamblat greșit

Termenul *Homo rudolfensis* este numele dat câtorva fragmente de fosile dezgropate în anul 1972. Această specie, ce se presupune că ar fi reprezentată prin aceste fragmente fosile, a fost denumită *Homo rudolfensis*, deoarece fosilele au fost găsite în apropierea Lacului Rudolf din Kenya. Majoritatea paleoantropologilor acceptă că aceste fosile nu aparțin unei specii distincte, și că de fapt, creatura denumită *Homo rudolfensis* este una și aceeași cu *Homo habilis*.

Homo rudolfensis

Richard Leakey, cel care a dezgropat fosilele, a prezentat craniul desemnat prin „KNM-ER 1470”, presupus a avea 2,8 milioane de ani, drept cea mai mare descoperire din istoria antropologiei. Conform lui Leakey, această creatură, care avea o capacitate a craniului foarte mică, asemeni lui *Australopithecus*, și un

chip asemănător oamenilor din zilele noastre, era veriga lipsă dintre *Australopithecus* și oameni. Totuși, după o vreme, s-a descoperit că fața aproape umană a craniului KNM-ER 1470, ce apare adesea pe copertile revistelor de știință și ale renumitelor ziare științifice, a fost rezultatul unei reasamblări greșite a fragmentelor craniului, care se pare că ar fi fost deliberată. Profesorul Tim Bromage, care conduce studii despre anatomia facială umană, a descoperit acest lucru cu ajutorul simulării computerizate, în anul 1992:

„Atunci când [KNM-ER 1470] a fost reconstruită pentru prima oară, chipul a fost suprapus peste craniu într-o poziție aproape verticală, foarte asemănătoare cu chipurile oamenilor din zilele noastre. Totuși, studii recente ale relațiilor anatomice arată că, în realitate, fața avea o

ieșitură proeminentă, ceea ce îi crea un aspect asemănător maimuțelor, cam cum era cel al lui *Australopithecus*."⁷⁷

Paleoantropologul evoluționist J.E. Cronin afirmă următoarele referitor la acest subiect:

„... construcția feței sale relativ robuste, unghiul nazal-alveolar aplatizat (ceea ce amintește de fața plată a australopithecinelor), cu o lățime cranială maximă mică (la nivelul temporal), juga canină puternică și molari mari (așa cum este indicat de rădăcinile rămase) sunt toate trăsături relativ primitive, care alătură specimenul membrilor din clasa *Australopithecus africanus*."⁷⁸

C. Loring Brace de la Universitatea din Michigan a ajuns și el la aceeași concluzie. În urma rezultatelor studiilor pe care le-a realizat asupra structurii mandibulei și dinților craniului 1470, el a anunțat că „plecând de la mărimea palatului și expansiunea zonei destinate rădăcinilor molarilor, se pare că ER 1470 avea un chip și o dentiție în întregime asemănătoare lui *Australopithecus*.”⁷⁹

Profesorul Alan Walker, un paleoantropolog de la Universitatea John Hopkins și care a realizat studii intensive asupra lui KNM-ER 1470, la fel ca și Leakey, susține aceeași afirmație, că această creatură nu ar trebui clasificată drept membru al genului *Homo* - cu alte cuvinte, ca aparținând speciei umane, ci mai degrabă ar trebui plasată în genul *Australopithecus*.⁸⁰

În concluzie, clasificări precum *Homo habilis* sau *Homo rudolfensis* ce sunt prezentate drept verigi tranzitionale între australopithecine și *Homo erectus* sunt în întregime imaginare. S-a confirmat deja de către mulți cercetători din zilele noastre că aceste ființe **sunt membri ai seriei *Australopithecus***. Toate caracteristicile lor anatomice indică faptul că ele sunt o specie de maimuțe.

Acest fapt a fost stabilit ulterior de către doi antropologi evoluționiști, Bernard Wood și Mark Collard, ale căror cercetări au fost publicate în anul 1999, în revista *Science*. Wood și Collard au explicat faptul că diviziunea taxonomică *Homo habilis* și *Homo rudolfensis* (craniul 1470) este imaginară, și că fosilele repartizate acestor categorii ar trebui atribuite genului *Australopithecus*:

„Ceva mai recent, speciile fosile au fost asociate lui *Homo*, pe baza mărimii absolute a craniului, a deducțiilor legate de abilitatea lor de a folosi un limbaj și de funcțiile mâinii, cât și a discuțiilor referitoare la capacitatea lor de a construi unelte din piatră. Cu doar câteva excepții, definirea și folosirea genurilor în cadrul evoluției umane, și a demarcațiilor lui *Homo*, au fost tratate ca și cum nu ar fi ridicat nicio problemă. Dar... date recente, noi interpretări ale dovezilor deja existente și limitările înregistrărilor paleoantropologice invalidează criteriile existente de atribuire a acestui grup taxonomic lui *Homo*.

[...] în practică, speciile hominide fosile sunt repartizate lui *Homo* pe baza unuia sau mai multe dintr-un număr de patru criterii... Acum este totuși evident că niciunul dintre aceste criterii nu este satisfăcător. Rubiconul cerebral este problematic întrucât capacitatea absolută a craniului are o semnificație biologică discutabilă. În același fel, există o dovadă convingătoare că funcția limbajului nu poate fi indicată cu certitudine doar prin aparența brută a creierului, și că părțile creierului aflate în legătură cu limbajul nu sunt chiar atât de strict localizate precum o indicau studiile anterioare [...]

[...] Cu alte cuvinte, dacă se atribuie toate materialele lui *Homo habilis* și *Homo rudolfensis* valabile din punct de vedere taxonomic genului *Homo*, atunci acest gen nu mai este corespunzător terminologiei sale inițiale. Prin urmare, *Homo habilis* și *Homo rudolfensis* (sau *Homo habilis sensu lato* - în sens mai larg - pentru cei care nu sunt de acord cu subdiviziunea taxonomică a ‚omului timpuriu’) **ar trebui excluși din genul *Homo***. Alternativa taxonomică evidentă, care este aceea de a transfera una sau ambele aceste subdiviziuni taxonomice unei categorii taxonomice de hominizi deja existente, nu se poate face fără probleme, dar **noi recomandăm ca, pentru moment, atât *Homo habilis* cât și *Homo rudolfensis*, să fie transferate genului *Australopithecus*.**⁸¹

Concluzia lui Wood și Collard confirmă concluzia pe care o susținem aici: „Strămoșii ancestrali umani” nu există de-a lungul istoriei. Ființele care sunt considerate ca fiind așa ceva, sunt de fapt maimuțe care ar trebui să fie atribuite genului *Australopithecus*. Arhivele fosilifere arată că nu există nicio verigă evoluționistă între aceste maimuțe dispărute și genul *Homo*, cu alte cuvinte speciile umane care apar brusc în datele fosile.

Homo Erectus: Adevărata rasă umană

Conform cu schema imaginată sugerată de evoluționiști, evoluția internă a genului *Homo* este următoarea: mai întâi *Homo erectus*, apoi *Homo sapiens* așa-numit „arhaic” și Omul din Neanderthal (*Homo sapiens neanderthalensis*) și, în final, Omul Cro-Magnon (*Homo sapiens sapiens*). Totuși, toate aceste clasificări sunt doar niște variații și rase unice în sânul familiei umane. Diferențele dintre ele nu sunt mai mari decât diferențele dintre un eschimos și un african, sau dintre un pigmeu și un european.

Haideți mai întâi să examinăm *Homo erectus*, care este considerat a fi cea mai primitivă dintre toate speciile umane. Așa cum indică și numele, „*Homo erectus*” înseamnă „omul cu poziție verticală”. Evoluționiștii au trebuit să separe aceste fosile de cele mai timpurii prin adăugarea calificativului de „poziționare verticală”, deoarece toate fosilele existente ale lui *Homo erectus* au o poziționare verticală ce nu a fost observată la niciunul dintre speciile australopithecine sau la cele aparținând așa-zisului *Homo habilis*. **Nu există nicio diferență între scheletul post-cranial al omului din zilele noastre și cel al lui *Homo erectus*.**

Motivul principal pentru care evoluționiștii îl definesc pe *Homo erectus* ca fiind „primitiv” este capacitatea sa craniană (900-1100 cmc), care este mai mică decât media omului din zilele noastre, cât și protuberanța mare a sprâncenelor. Totuși, **există mulți oameni în zilele noastre care au aceeași capacitate a craniului ca și *Homo erectus*** (spre exemplu pigmeii), cât și alte rase ce au sprâncene proeminente (spre exemplu, nativii australieni).

Este deja acceptat faptul că diferențele dintre capacitățile craniene nu denotă neapărat diferențe în ceea ce privește inteligența

sau anumite abilități. Inteligența depinde de organizarea internă a creierului, mai degrabă decât de volumul său.⁸²

Fosilele care l-au făcut pe *Homo erectus* cunoscut întregii lumi sunt cele ale Omului din Pekin și cele ale Omului din Java, din Asia. Totuși, în timp, s-a descoperit că cele două fosile nu sunt demne de încredere. Omul din Pekin constă din unele elemente confecționate din ipsos ale căror originale s-au pierdut; Omul din Java este „compus” dintr-un fragment de craniu și un os pelvian ce a fost descoperit la câțiva metri distanță, fără vreo indicație că ar fi aparținut aceleiași ființe. Acesta este motivul pentru care fosilele lui *Homo erectus* descoperite în Africa au căpătat o asemenea importanță. (Ar mai trebui de asemenea menționat că unele dintre fosilele atribuite lui *Homo erectus* au fost incluse de către unii evoluționiști într-o specie secundară, numită „**Homo ergaster**”. Există prin urmare o neînțelegere între experți, cu privire la acest subiect. În ceea ce ne privește, noi vom trata toate aceste fosile sub clasificarea de *Homo erectus*.)

Cel mai faimos dintre speciile lui *Homo erectus*

descoperite în Africa este fosila numită „*Narikotome Homo erectus*” sau „**Băiatul din Turkana**”, și care a fost descoperit lângă lacul Turkana din Kenya. Este deja confirmat faptul că

fosila este aceea a unui băiat de 12 ani, care ar fi avut 1,83 metri înălțime la vârsta adolescenței. Structura scheletică superioară a fosilei nu este diferită de cea a unui om contemporan nouă. Paleoantropologul american Alan Walker spunea că el se îndoiește că „un patolog de nivel mediu ar putea face vreo diferență între scheletul fosil și cel al unui om din zilele noastre.”⁸³ În ceea ce privește craniul, Walker scria că a râs atunci când l-a văzut, deoarece „semăna atât de mult cu cel din Neanderthal”.⁸⁴ Așa cum vom vedea în capitolul următor, Omul din Neanderthal aparține rasei umane moderne. Prin urmare, *Homo erectus* este și el parte a rasei umane moderne.

Chiar și evoluționistul Richard Leakey a afirmat că diferențele dintre *Homo erectus* și omul modern nu sunt altceva decât variații rasiale:

„S-ar putea de asemenea să observați anumite diferențe în ceea ce privește forma craniului, gradul de proeminență a feței, robustețea sprâncenelor și așa mai departe. Aceste diferențe probabil că nu sunt cu mult mai pronunțate decât cele pe care le vedem astăzi între rasele oamenilor moderni ce sunt separate geografic. Asemenea variații apar natural atunci când populațiile sunt separate geografic unele de altele pentru perioade semnificative de timp.”⁸⁵

Profesorul William Laughlin de la Universitatea din Connecticut a realizat examinări extinse ale populației inuite și ale oamenilor ce trăiesc în Insulele Aleutine, și a observat că acești oameni sunt extraordinar de asemănători cu *Homo erectus*. Concluzia la care a ajuns Laughlin a fost aceea că toate aceste rase distincte erau, de fapt, diferite rase aparținând lui *Homo sapiens* (omul din zilele noastre).

„Atunci când luăm în considerare diferențele mari care există între grupuri îndepărtate precum eschimoșii și boșimani, cunoscute ca fiind varietăți aparținând aceleiași specii, *Homo sapiens*, pare să fie justificată concluzia că *Sinanthropus* [un specimen considerat ca aparținând lui *Homo erectus*] este tot o varietate ce aparține genului *Homo sapiens*.”⁸⁶

Se afirmă acum din ce în ce mai mult în sânul comunității științifice că *Homo erectus* este o diviziune taxonomică inutilă, și că fosilele atribuite clasei lui *Homo erectus* nu sunt de fapt atât de diferite de *Homo sapiens* încât aceasta să fie considerată o specie diferită. Discuțiile purtate asupra acestui subiect, cât și rezultatele unei conferințe susținute în anul 2000, au fost prezentate de revista „*American Scientist*” astfel:

„Majoritatea participanților la conferința de la Senckenberg au fost absorbiți într-o dezbatere înflăcărată asupra statutului taxonomic al lui *Homo erectus*, inițiată de Milford Wolpoff de

la Universitatea din Michigan, Alan Thorne de la Universitatea din Canberra și colegii lor. Ei au argumentat cu multă forță că *Homo erectus* nu prezintă nicio justificare ca specie, și că ar trebui eliminată cu desăvârșire. Toți membrii genului *Homo*, începând de acum 2 milioane de ani și până în prezent, sunt cu toții variații mai mult sau mai puțin îndepărtate ale unei singure specii, *Homo sapiens*, care nu a avut întreruperi bruște sau subdiviziuni. Subiectul conferinței: *Homo erectus* nu a existat.⁸⁷

Concluzia la care au ajuns oamenii de știință ce apărau susmenționata teză poate fi sintetizată prin: „*Homo erectus* nu este o specie diferită de *Homo sapiens*, ci o rasă în interiorul lui *Homo sapiens*“.

Pe de altă parte, există o foarte mare prăpastie între *Homo erectus*, o rasă umană, și maimuțele care au existat înainte de *Homo erectus* în scenariul „evoluției umane“ (*Australopithecus*, *Homo habilis* și *Homo rudolfensis*). Aceasta înseamnă că primul om a apărut brusc în arhivele fosilifere și fără un precedent în istoria evoluționistă. Iar aceasta este o indicație foarte clară a faptului că acesta a fost creat.

Dar a admite acest fapt ar fi în întregime împotriva filozofiei și ideologiei dogmatice a evoluționiștilor. Drept rezultat, ei încearcă să îl prezinte pe *Homo erectus*, care este de fapt o rasă umană, ca fiind o ființă pe jumătate maimuță. În cadrul reconstrucțiilor lor realizate pe *Homo erectus*, aceștia au trasat cu tenacitate trăsături de maimuță antropoidă. Pe de altă parte, folosind aceleași metode de modelare, ei au umanizat maimuțe precum *Australopithecus* sau *Homo habilis*. Cu ajutorul acestor metode, ei au căutat să „aproximeze“ maimuțe și ființe umane, și să închidă prăpastia dintre aceste două clase distincte de viețuitoare.

Neanderthalienii

Neanderthalienii reprezintă ființe umane care au apărut brusc acum 100.000 de ani în Europa, și care au dispărut sau au fost asimilate prin amestecarea cu alte rase, pe nesimțite dar rapid, în urmă cu 35.000 de ani. Singura lor diferență față de omul din zilele noastre este faptul că scheletul lor era mai robust,

iar capacitatea craniului puțin mai mare.

Omul de Neanderthal reprezintă o rasă umană, un fapt care este admis de aproape toată lumea, în zilele noastre. Evoluționiștii au încercat foarte mult să îi prezinte drept „specie primitivă”; cu toate acestea, toate descoperirile indică faptul că ei nu erau diferiți față de un om „robust” pe care l-am putea vedea mergând pe stradă în zilele noastre. O autoritate marcantă în ce privește acest subiect, Erik Trinkaus, un paleoantropolog de la Universitatea din New Mexico, scria:

Neanderthal

„Comparațiile amănunțite ale fosilelor scheletului Omului de Neanderthal cu scheletul omului modern ne-au arătat că nu există nimic în anatomia neanderthalienilor care să indice decisiv faptul că Omul din Neanderthal ar fi fost inferior omului modern din punct de vedere locomotor, al abilităților manuale, intelectuale sau lingvistice.”⁸⁸

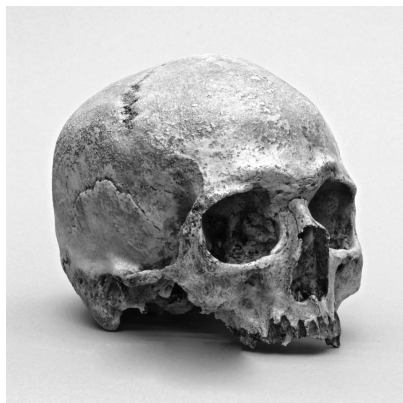
Mulți cercetători contemporani definesc Omul de Neanderthal ca fiind o subspecie a omului de astăzi, denumindu-l „*Homo sapiens neanderthalensis*”. Descoperirile atestă faptul că neanderthalienii își îngropau morții, confecționau instrumente muzicale și aveau afinități culturale cu *Homo sapiens sapiens* ce trăiau în aceeași perioadă. Pentru a spune și mai clar, Oamenii de Neanderthal erau o rasă umană „robustă” care a dispărut pur și simplu la un moment dat.

Homo sapiens arhaic, Homo heidelbergensis și Omul Cro-magnon

Homo sapiens arhaic este ultimul pas înainte de omul contemporan, așa cum reiese din schema imaginară a evoluției. În fapt, evoluționiștii nu prea au ce să spună despre aceste fosile, întrucât există doar unele diferențe minore între acestea și ființele umane de astăzi. Anumiți cercetători chiar au susținut

că reprezentanți ai acestei rase mai trăiesc și în zilele noastre, și au indicat nativii australieni drept un exemplu. Asemeni lui *Homo sapiens* (arhaic), nativii australieni au și ei sprâncene proeminente, o structură mandibulară înclinată spre interior și o capacitate a craniului puțin mai mică.

Grupul caracterizat drept *Homo heidelbergensis* în literatura evoluționistă este de fapt același cu *Homo sapiens* arhaic. Motivul pentru care sunt folosiți doi termeni diferiți pentru a defini același tip rasial uman este dezacordul între evoluționiști. Toate fosilele incluse sub clasificarea *Homo heidelbergensis* sugerează faptul că au existat oameni care, din punct de vedere anatomic, erau foarte asemănători cu europenii de astăzi, și care au trăit acum 500.000 de ani și chiar 740.000 de anii, mai întâi în Anglia și apoi în Spania.

Cro-Magnon

Se estimează că Omul Cro-Magnon a trăit acum 30.000 de ani. Acesta avea un craniu rotunjit și o frunte lată. Craniul lui de 1.600 cmc este deasupra mediei omului contemporan. Craniul său avea proeminența sprâncenelor bine evidențiată, iar la nivelul spatelui prezenta o protuberanță osoasă caracteristică atât Omului de Neanderthal, cât și lui *Homo erectus*.

Deși Omul Cro-Magnon este considerat a fi o rasă europeană, structura și volumul craniului Cro-Magnon este foarte asemănător cu cel ale unor rase care trăiesc astăzi în Africa și la tropice. Bazat pe această similaritate, se estimează că Omul Cro-Magnon a fost o rasă africană arhaică. Alte descoperiri paleoantropologice au arătat că rasele Cro-Magnon și Neanderthal s-au amestecat, punând bazele raselor din zilele noastre.

Drept rezultat, niciuna dintre aceste rase umane nu a fost o „specie primitivă“. Acestea au fost ființe umane diferite ce au trăit

în vremuri străvechi și fie au fost asimilate, fie s-au amestecat cu alte rase, fie s-au stins și au dispărut din istorie.

Specii care au trăit în același timp cu strămoșii lor

Din tot ceea ce am investigat până acum se desprinde următoarea imagine: scenariul „evoluției umane” este o pură ficțiune. Pentru ca un asemenea arbore genealogic să reprezinte adevărul, ar fi trebuit să existe o evoluție gradată de la maimuță la om, iar dovezile fosile ale acestui proces ar fi trebuit să fie găsite. Însă, de fapt, există o foarte mare prăpastie între maimuțe și oameni. Structurile scheletului, capacitatea craniului și alte criterii asemănătoare, cum ar fi mersul vertical sau capacitatea de a ne apleca brusc înspre în față, disting oamenii de maimuțe. (Am menționat deja că, bazându-se pe studii recente realizate în 1994 asupra urechii interne, *Australopithecus* și *Homo habilis* au fost clasificate drept maimuțe, în timp ce *Homo erectus* a fost reclasificat ca fiind în întregime un om modern.)

O altă descoperire semnificativă ce dovedește că nu poate exista vreo legătură de rudenie pe arborele genealogic între aceste specii este aceea că unele specii sunt prezentate a fi strămoșii unor specii cu care sunt contemporane. Dacă, așa cum susțin evoluționiștii, *Australopithecus* a devenit *Homo habilis*, perioadele în care ei au trăit ar fi trebuit să se succedă. Dar o asemenea ordine cronologică nu există în datele fosile.

Conform cu estimările evoluționiștilor, *Australopithecus* a trăit începând de acum 4 milioane de ani până acum 1 milion de ani. Pe de altă parte, creaturile clasificate drept *Homo habilis* se presupune că ar fi trăit până acum 1,7-1,9 milioane de ani. *Homo rudolfensis*, despre care se spune că ar fi fost mult mai „avansat” decât *Homo habilis*, este cunoscut că ar fi trăit până acum 2,5-2,8 milioane de ani! Acestea fiind spuse, *Homo rudolfensis* este cu aproape 1 milion de ani mai în vârstă decât *Homo habilis*, al cărui „strămoș” se presupune că ar fi. Pe de altă parte, vârsta lui *Homo erectus* este estimată până acum 1,6-1,8 milioane de ani, ceea ce înseamnă că *Homo erectus* a apărut pe Pământ în aceeași perioadă temporală cu așa-zisul său strămoș, *Homo habilis*.

Alan Walker confirmă acest lucru, susținând că „s-au găsit dovezi din Africa de Est, că au existat supraviețuitorii târzii ai micilor **indivizi aparținând lui *Australopithecus* ce au fost contemporani mai întâi cu *Homo habilis*, apoi cu *Homo erectus*.**”⁸⁹ Louis Leakey a găsit fosile de *Australopithecus*, *Homo habilis* și *Homo erectus* aproape una lângă alta în regiunea Olduvai Gorge (*gorge* înseamnă vale îngustă, chei) din Tanzania, în stratul BII.⁹⁰

Prin urmare, cu siguranță nu există un asemenea arbore genealogic. Stephen Jay Gould, care a fost paleontolog la Universitatea Harvard, chiar dacă și el a fost un evoluționist, a indicat acest punct mort cu care se confruntă evoluționismul astfel:

„Ce s-a ales din scara noastră dacă avem acum trei linii de hominizi ce coexistă (*Australopithecus africanus*, robuste australopithecine și *Homo habilis*), fără dovezi clare că una ar proveni din alta? Mai mult decât atât, niciuna dintre cele trei linii nu prezintă vreo tendință de evoluție, de-a lungul perioadei petrecute pe Pământ.”⁹¹

„Atunci când mergem mai departe de la *Homo erectus* la *Homo sapiens*, observăm din nou că nu există niciun fel de arbore genealogic despre care am putea vorbi. Există dovezi ce arată că *Homo erectus* și *Homo sapiens* arhaic au continuat să trăiască până acum 27.000 de ani, și chiar până acum 10000 de ani. În Kow Swamp, în Australia, au fost descoperite niște cranii de *Homo erectus*, vechi de aproximativ 13.000 de ani. În insula Java, rămășițele găsite ale lui *Homo erectus* au 27.000 de ani vechime.”⁹²

Istoria secretă a lui *Homo sapiens*

Cel mai interesant și mai semnificativ fapt ce anulează chiar fundamentul imaginarului arbore genealogic din teoria evoluționismului este neașteptata istorie străveche a omului. Descoperirile paleoantropologice revelează faptul că indivizi aparținând lui *Homo sapiens* și care arătau exact ca și noi, au trăit chiar și acum un milion de ani.

Louis Leakey, faimosul paleoantropolog evoluționist, este chiar cel care a descoperit primele dovezi legate de acest subiect. În anul 1932, în regiunea Kanjera din apropierea Lacului Victoria, în Kenya, Leakey a găsit mai multe fosile ce proveneau din Pleistocenul Mijlociu și care nu erau diferite de omul din zilele noastre. Totuși, Pleistocenul Mijlociu este o epocă datată acum un milion de ani.⁹³ Întrucât aceste descoperiri întorceau arborele genealogic evoluționist cu susul în jos, ele au fost respinse de anumiți paleoantropologi evoluționiști. Cu toate acestea, Leakey a fost mereu pe deplin convins că estimările sale au fost corecte.

Și tocmai când această controversă era să fie aproape uitată, o fosilă ce a fost dezgropată în Spania, în 1995, a arătat foarte clar că istoria lui *Homo sapiens* este mult mai veche decât se presupunea. Fosila respectivă a fost descoperită de către trei paleoantropologi de la Universitatea din Madrid, într-o peșteră numită Gran Dolina, în regiunea **Atapuerca** din Spania. Fosila a revelat chipul unui băiat de 11 ani ce arăta în întregime asemeni omului din zilele noastre. Cu toate acestea, copilul murise cu 800.000 de ani în urmă. Revista *Discover* a descris toată povestea foarte detaliat în numărul din decembrie 1997.

Această fosilă chiar a zdruncinat convingerile lui Juan Luis Arsuaga Ferreras, cel care a condus excavațiile de la Gran Dolina. Ferreras spunea:

„Noi ne așteptam la ceva grandios, ceva de mari dimensiuni, ceva umflat - știți, ceva primitiv. Așteptările noastre referitoare la un băiat de acum 800.000 de ani erau pentru ceva de genul Băiatul din Turkana. Iar ceea ce am găsit a fost o figură cu totul și cu totul actuală... Pentru mine, asta a fost cel mai spectaculos - e genul de lucruri care te zdruncină. Să găsești ceva cu totul neașteptat. Nu numai să găsești fosile; a găsi fosile este și asta ceva neașteptat, însă este în regulă. Dar cel mai spectaculos lucru este să găsești ceva ce ai crede că aparține prezentului, în trecut. Este ca și cum ai găsi în Gran Dolina ceva de genul unui casetofon cu

înregistrare. Asta ar fi într-adevăr surprinzător. Căci nu ne așteptăm să găsim casete și casetofone și Pleistocenul Timpuriu. A găsi un chip modern de acum 800.000 de ani - este cam același lucru. **Am fost foarte surprinși atunci când l-am văzut.**"⁹⁴

Fosila a subliniat faptul că istoria lui *Homo sapiens* ar trebui extinsă în urmă cu cel puțin 800.000 de ani. După ce și-au revenit din șocul inițial, evoluționiștii care au descoperit fosila, au decis că ea aparține unei alte specii, întrucât, în conformitate cu arborele genealogic, *Homo sapiens* nu trăia acum 800.000 de ani. Prin urmare, ei au inventat o altă specie imaginară denumită *Homo antecessor* și au inclus craniul din Atapuerca în această clasificare.

O colibă veche de 1,7 milioane de ani

Au mai fost de asemenea descoperiri ce demonstrează că *Homo sapiens* a existat chiar și mai devreme decât acum 800.000 de ani. Una dintre ele este descoperirea lui Louis Leakey la începutul anilor 1970, în Olduvai Gorge. Aici, în stratul BII, Leakey a descoperit

că speciile *Australopithecus*, *Homo habilis* și *Homo erectus* au coexistat în aceeași perioadă. Ceea ce a fost și mai interesant era o structură pe care Leakey a găsit-o în același strat (BII). Aici, el a găsit rămășițele unei colibe din piatră. Aspectul deosebit al acestui eveniment era acela că respectiva construcție, care încă se mai

folosește în anumite părți ale Africii, putea să fie construită doar de *Homo sapiens*! Prin urmare, în conformitate cu descoperirile lui Leakey, *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* și omul din zilele noastre trebuie să au coexistat în aceeași perioadă, cu aproximație acum 1,7 milioane de ani.⁹⁵ Această descoperire ar trebui să nege cu desăvârșire teoria evoluționistă ce susține că omul a evoluat din specii de maimuțe cum este *Australopithecus*.

Urme de picior ale omului din zilele noastre vechi de 3,6 milioane de ani!

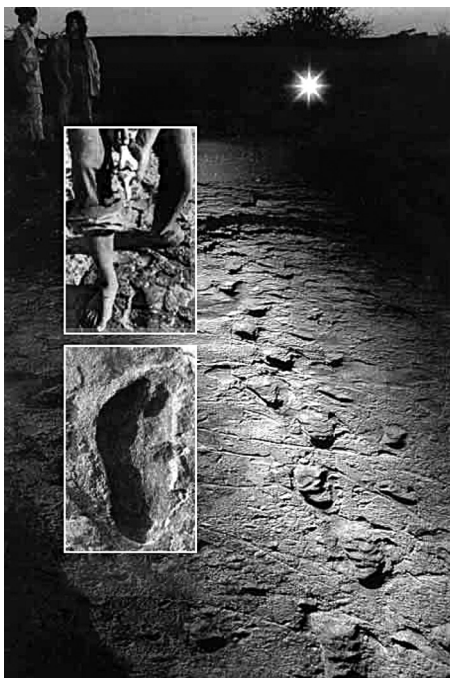
Într-adevăr, anumite descoperiri indică faptul că originile omului din zilele noastre sunt vechi de cel puțin 1,7 milioane de ani. Una dintre aceste descoperiri importante este cea a unor urme de picior găsite în Laetoli, Tanzania, de către Mary Leakey, în 1977. Aceste urme au fost descoperite într-un strat a cărui vechime a fost calculată la 3,6 milioane de ani, și, ceea ce este și mai important, aceste urme nu difereau de urmele de picior pe care un om contemporan cu noi le-ar putea lăsa.

Urmele descoperite de Mary Leakey au fost ulterior examinate de mulți paleoantropologi faimoși, precum Donald Johanson și Tim White. Rezultatele au fost aceleași:

„Nu este nicio îndoială... **Acestea sunt precum urmele de picior ale omului modern.** Dacă cineva ar păși astăzi pe nisipul de pe o plajă din California, și un copil de patru ani ar fi întrebat ce este acea urmă, el va spune imediat că cineva a mers pe acolo. El nu va fi capabil să o deosebească dintr-o sută de alte urme de picior de pe plajă, și nici chiar dumneavoastră nu ați putea.”⁹⁶

După ce a examinat urmele de picior, Louis Robbins de la Universitatea din North California a făcut următoarele comentarii:

„Bolta plantară este înaltă - indivizii mai mici de înălțime aveau bolta piciorului mai înaltă decât a mea -, iar degetul

mare este de dimensiuni mari și aliniat cu cel de-al doilea deget... Degetele apasă solul asemeni degetelor umane. Acest lucru nu este întâlnit la alte forme animale.”⁹⁷

Examinarea formei morfologice a urmelor de picior a arătat din nou că ele trebuie să fie acceptate ca fiind urme de picior uman, și, mai mult decât atât, urme ale unui om la fel ca cei din zilele noastre (*Homo sapiens*). Russell Tuttle, care a examinat și el aceste urme, a scris:

„Acestea ar fi putut fi făcute de un *Homo sapiens* cu picior mic... Toate caracteristicile morfologice ce au putut fi percepute indică faptul că picioarele indivizilor care au lăsat aceste urme sunt identice cu cele ale oamenilor din epoca modernă.”⁹⁸

Examinările imparțiale ale urmelor de pași au revelat și cine anume erau adevărații lor posesori. În realitate, aceste urme de pași erau alcătuite din 20 de urme de pași fosilizate ale unei ființe în vârstă de 10 ani și 27 de urme de pași ale unei ființe chiar mai tinere. Și, cu siguranță, acestea erau ființe umane normale, asemeni nouă.

Această situație a făcut ca urmele de pași de la Laetoli să rămână în centrul discuțiilor pentru ani de zile. Paleoantropologii evoluționiști au încercat cu disperare să găsească vreo explicație, întrucât era greu pentru ei să accepte faptul că un om asemănător cu cel contemporan ar fi putut pași pe Pământ acum 3,6 milioane de ani. În anii 1990, a început să se contureze următoarea „explicație”: Evoluționiștii au hotărât că aceste urme de pași au fost lăstate probabil de *Australopithecus*, întrucât, conform teoriei lor, era imposibil ca speciile din genul *Homo* să fi existat acum 3,6 milioane de ani. Cu toate acestea, Russell H. Tuttle a scris într-un articol din 1990 următoarele:

„În concluzie, urmele de pași vechi de 3,6 milioane de ani de la Laetoli, din situl G, se aseamănă cu cele ale oamenilor desculți din zilele noastre. Niciuna dintre caracteristicile lor nu sugerează faptul că hominizii din Laetoli ar fi fost mai puțin apti pentru mersul biped decât suntem noi. Dacă nu s-ar fi știut că urmele de pași din situl G ar fi atât de vechi, cu siguranță am fi concluzionat că acestea au fost făcute de membri ai

genului nostru, genul *Homo*... În orice caz, ar trebui să ne abținem de la presupunerii nefondate precum acelea că urmele de pași de la Laetoli ar fi fost făcute de ființe de genul lui *Lucy*, *Australopithecus afarensis*.”⁹⁹

Ca să spunem mai pe scurt, aceste urme de pași ce se presupun a avea vechimea de 3,6 milioane de ani nu ar fi putut sub nicio formă să fie lăsate de *Australopithecus*. Singurul motiv pentru care s-a crezut că acele urme de pași au fost lăsate de membri ai genului *Australopithecus* a fost faptul că stratul vulcanic în care au fost descoperite avea 3,6 milioane de ani. Iar urmele de pași au fost atribuite lui *Australopithecus* pur și simplu pe baza prezumției că ființele umane nu aveau cum să existe în acea perioadă atât de îndepărtată de timp.

Aceste interpretări ale urmelor de pași de la Laetoli demonstrează un fapt foarte important. Și anume acela că evoluționiștii își susțin teoria nu bazându-se pe descoperirile științifice, ci în ciuda acestora. Și atunci avem de a face cu o teorie care este apărată orbește, nu contează cum, făcând ca toate noile descoperiri ce amenință această teorie să fie ori ignorate, ori distorsionate în așa fel încât să „susțină” teoria.

Cu alte cuvinte, teoria evoluționismului nu este o știință, ci o dogmă ce este menținută în viață în ciuda tuturor evidențelor științifice.

Impasul legat de mersul biped în teoria evoluționistă

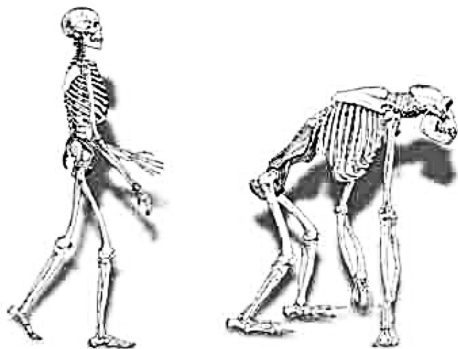
Dincolo de datele fosile de care ne-am ocupat până acum, mai există și alte diferențe de netrecut între oameni și maimuțe care, de asemenea, invalidează ficțiunea evoluției omului. Una dintre acestea este legată de modul în care mergem.

Ființele umane au mersul vertical, pe două picioare. Aceasta este o formă foarte specială de locomoție, ce nu a mai fost întâlnită la alte specii de mamifere. Mai sunt însă unele animale care au și ele abilitatea limitată de a merge atunci când stau în două picioare. Animale precum urșii și maimuțele pot să meargă în acest fel, însă mai rar; cum ar fi atunci când vor să ajungă la o sursă de hrană, și chiar și atunci, doar pentru o perioadă scurtă

de timp. În mod normal, scheletul lor se înclină înspre în față, iar aceste animale merg pe toate cele patru membre.

Atunci, este oare posibil ca mersul biped să fi evoluat din mersul de patrupeze al maimuțelor, așa cum susțin evoluționiștii?

Bineînțeles că nu. Cercetătorii au arătat că evoluția mersului biped nu s-a produs niciodată, și nici este posibil ca ea să se producă. Mai întâi, pentru că acesta nu este un avantaj

evoluționist. Modul în care merg maimuțele este mult mai simplu, mai rapid și mai eficient decât mersul biped al omului. Omul nu poate nici să sară dintr-un copac într-altul fără să atingă solul, asemeni cimpanzeilor; omul nu poate alerga cu o viteză de 125 de km/

oră, asemeni unui ghepard. Din contră, deoarece omul merge pe două picioare, el se mișcă mult mai încet pe sol. Și tot din aceleași motive, el este unul dintre cele mai neprotejate dintre toate speciile din natură, în termenii mișcării și apărării. Conform logicii teoriei evoluționiste, nu maimuțele ar fi trebuit să fie cele care au evoluat pentru a adopta mersul biped al omului; omul trebuia să fi fost cel care să fi evoluat pentru a deveni patrupez.

Un alt impas al pretențiilor evoluționiste este acela că mersul biped nu se încadrează în modelul „dezvoltării treptate” al lui Darwin. Acest model, ce constituie baza evoluționismului, necesită încă „o treaptă” pe scara ce duce de la mersul biped la cel patrupez. Dar paleoantropologul englez Robin Compton, a arătat în cadrul unui studiu computerizat realizat de el în anul 1996 că o asemenea „treaptă” nu poate exista. Compton a ajuns la următoarea concluzie: „o viețuitoare poate să meargă fie vertical, pe două picioare, fie să meargă folosind toate cele patru membre”,¹⁰⁰ o anumită treaptă evoluționistă între acestea două

este imposibilă întrucât ar implica un consum energetic excesiv. Prin urmare, această ființă pe jumătate bipedă nu poate exista.

Diferența imensă dintre om și maimuță nu se limitează doar la mersul biped. Multe alte subiecte rămân neexplicate, cum ar fi capacitatea creierului, abilitatea de a vorbi, și așa mai departe. Iată în continuare confesiunea unui paleoantropolog evoluționist, pe nume Elaine Morgan, referitoare la acest subiect:

„Patru dintre cele mai uluitoare mistere despre ființele umane sunt:

De ce merg în două picioare?

De ce și-au pierdut blana?

De ce au dezvoltat creiere atâtea de mari?

De ce au învățat să vorbească?

Răspunsurile corecte la aceste întrebări sunt:

Nu știm încă.

Nu știm încă.

Nu știm încă.

Nu știm încă.

Iar lista acestor întrebări ar putea fi extinsă cu mult mai mult, fără a influența în vreun fel monotonia răspunsurilor.¹⁰¹

Evoluționismul: o credință neștiințifică

Lordul Solly Zuckerman este unul dintre cei mai renumiți și respectați oameni de știință din Marea Britanie. Ani de zile, el a studiat urmele fosile și a condus investigații minuțioase. El a fost înnobilit datorită contribuțiilor sale aduse științei. Zuckerman este un evoluționist. Prin urmare, comentariile sale asupra evoluționismului nu pot fi privite ca preconcepute sau ca lipsite de substanță. După ani îndelungați de cercetări asupra fosilelor incluse în scenariul evoluției umane, el a ajuns la concluzia că ceea ce se prezintă ca fiind arborele genealogic nu are niciun suport științific.

Zuckerman a prezentat și un concept interesant denumit „spectrul științelor”, ce se întindea de la cele considerate a fi științifice, la cele pe care le considera a fi neștiințifice. Conform

spectrului lui Zuckerman, cele mai științifice domenii care există, depinzând de date științifice și concrete, ar fi fizica și chimia. După ele, ar urma științele biologice și cele sociale. La cel mai îndepărtat capăt al spectrului, adică partea considerată a fi cea mai „neștiințifică”, s-ar afla „percepția extrasenzorială” - concepte precum telepatia și „cel de-al șaselea simț” - iar în final, „evoluția omului”. Iată cum a explicat Zuckerman deducțiile sale:

„Atunci noi ne mutăm în afara registrului adevărului obiectiv, în domeniile presupusei științe biologice, precum percepțiile extrasenzoriale sau interpretarea istoriei fosilelor umane, acolo unde totul este posibil pentru cel care crede - și unde cel care crede cu feroare este uneori capabil să creadă în același timp în mai multe lucruri contradictorii.”¹⁰²

Robert Locke, editorul revistei *Discovering Archeology*, o importantă publicație despre originile omului, descrie în această revistă modul în care „căutarea strămoșilor omului conferă mai multă ardoare decât lumină”, citându-l pe renumitul paleoantropolog Tim White:

„Suntem cu toții frustrați datorită tuturor întrebărilor la care nu suntem în stare să oferim un răspuns.”¹⁰³

Articolul lui Locke trece în revistă impasul teoriei evoluționiste asupra originilor omului și propaganda lipsită de temei ce se răspândește în jurul acestui subiect:

„Probabil că niciun alt domeniu al științei nu este mai plin de litigii decât cel al căutării originilor omului. Paleontologii de elită nu cad de acord nici măcar asupra celor mai de bază trăsături esențiale ale arborelui genealogic uman. Noi ramuri cresc cu surle și trâmbițe, pentru a se vesteji și muri în fața unor noi descoperiri de fosile.”¹⁰⁴

Același lucru a fost acceptat recent și de Henry Gee, editorul cunoscutei reviste *Nature*. În cartea sa denumită „În căutarea adâncurilor timpului”, publicată în anul 1999, Gee arată că toate dovezile aduse în sprijinul evoluției umane „situate între acum 10 milioane de ani și acum 5 milioane de ani - câteva mii de generații de viețuitoare - încap într-o cutie de mici dimensiuni.”

El concluzionează că teoriile convenționale asupra originii și dezvoltării ființelor umane sunt „în totalitate o invenție a omului, creată fără a ține seama de probe, și ajustată în conformitate cu prejudecățile umane” și a adăugat:

„A lua un șir de fosile și a susține că acestea reprezintă o descendență nu este o ipoteză științifică ce poate fi testată, ci mai degrabă o afirmație ce are aceeași greutate și corectitudine ca o poveste de adormit copiii – cu alte cuvinte, este amuzantă, poate chiar instructivă, dar cu certitudine neștiințifică.”¹⁰⁵

Atunci care este motivul care îi face pe atât de mulți oameni de știință să fie atât de tenaci în ceea ce privește această dogmă? De ce au încercat oare atât de mult să mențină în viață această teorie, cu prețul unui număr atât de mare de conflicte, și neluând în considerare dovezile pe care le-au găsit?

Singurul răspuns este teama față de aspectul cu care vor trebui să se confrunte dacă vor abandona teoria evoluției. Aspectul cu care vor trebui să se confrunte atunci când vor abandona conceptul evoluției este acela că Dumnezeu a creat omul. Totuși, din cauza ideilor lor preconcepute și a filozofiei materialiste în care cred, conceptul de creație este unul inacceptabil pentru evoluționiști.

Tocmai din acest motiv, ei se înșală pe ei înșiși, la fel cum înșală întreaga lume, folosindu-se de mass-media, cu care cooperează îndeaproape. Dacă nu reușesc să găsească fosilele necesare, ei le „fabrică” sub forma unor desene imaginare sau a unor modele fictive și apoi încearcă să dea impresia că fosilele ce dovedesc evoluția chiar există. O parte a mass-mediei ce împărtășește același punct de vedere materialist încearcă de asemenea să înșele publicul și să introducă încetul cu încetul în subconștientul oamenilor povestea evoluției.

Însă, oricât de mult s-ar strădui, adevărul este evident: omul a apărut nu printr-un proces evoluționist, ci prin actul de creație al lui Dumnezeu. Prin urmare, omul este răspunzător în fața lui Dumnezeu.

Impasul Molecular al Evoluționismului

În capitolele anterioare, am arătat modul în care datele fosile invalidează teoria evoluției. În realitate, nu mai era nevoie de niciuna dintre faptele expuse anterior, deoarece teoria evoluției a colapsat cu mult înainte de a se fi ajuns la vreo afirmație referitoare la dovezile conferite de fosile. Subiectul care a făcut ca această teorie să fie lipsită de sens încă de la începutul expunerii ei a fost problema modului în care viața a apărut pe Pământ.

Atunci când se pune această întrebare, teoria evoluționistă susține că viața a început cu o celulă ce s-a format din întâmplare. Conform acestui scenariu, acum patru miliarde de ani, diferite componente chimice lipsite de viață au trecut printr-un proces de reacție în atmosfera primordială a Pământului, în cadrul căreia efectele presiunii atmosferice și ale fulgerelor au condus la formarea primei celule vii.

Primul lucru care trebuie să fie spus este acela că afirmația conform căreia materiale lipsite de viață pot să se unească pentru

a forma viață este una neștiințifică, ce nu a fost verificată prin niciun experiment sau observație. Nimeni în această lume nu a reușit vreodată să dea naștere unei celule prin punerea împreună a unor materiale lipsite de viață, nici măcar în cele mai avansate laboratoare.

Teoria evoluției pretinde că o celulă vie - ce nu poate fi produsă nici atunci când sunt puse la lucru întreaga putere a intelectului uman, a cunoașterii și a tehnologiei - a reușit totuși să se formeze printr-o pură întâmplare, în condițiile primitive ale Pământului. În paginile care vor urma, vom examina de ce anume această afirmație contravine celor mai fundamentale principii ale științei și ale rațiunii.

Povestea „Celulei produse din întâmplare“

Dacă cineva crede că o celulă poate să apară printr-o simplă coincidență, atunci acea persoană are toate șansele să creadă o poveste similară, precum este cea pe care o vom expune în continuare. Este povestea unui oraș:

Într-o zi, o bucată de lut, presată între niște pietre de pe un teren arid, a devenit udă după ploaie. Atunci când soarele a răsărit, lutul umed s-a uscat și s-a întărit, căpătând o formă rigidă și rezistentă. După aceea, aceste pietre ce au servit și drept matriță, au fost cumva sfărâmate în bucăți și atunci și-a făcut apariția o cărămidă iscusit realizată, cu forme regulate și rezistentă. Apoi, cărămida a așteptat ani de zile, în aceleași condiții naturale, pentru ca o altă cărămidă să se formeze. Acest proces a continuat în același mod, până când sute și mii de cărămizi similare s-au format în același loc. Deși a trecut ceva vreme, niciuna dintre cărămizile care s-au format anterior nu s-a deteriorat. Cu toate că au fost expuse furtunilor, ploii, vântului, arșiței soarelui, și că au înghețat vreme de mii de ani, aceste cărămizi nu au crăpat, nu s-au rupt și nici nu au fost târâte în altă parte, ci au așteptat în același loc, cu aceeași hotărâre, momentul în care alte cărămizi se vor forma.

Atunci când numărul de cărămizi a fost adecvat, acestea au înălțat o clădire, așezându-se de o parte și de alta și una deasupra

alteia, fiind trase în aceste poziții la întâmplare, datorită efectelor condițiilor naturale cum ar fi: vânturile, furtunile sau tornadele. Între timp, materiale precum cimentul și amestecurile de pământ s-au format în „condiții naturale” și, într-o sincronizare temporală perfectă, s-au strecurat între cărămizi, pentru ca acestea să se fixeze una de cealaltă. În timp ce toate aceste lucruri se petreceau, minereuri de fier de sub pământ au fost prelucrate datorită aceluiași „condiții naturale” și s-au așezat drept fundație a clădirii ce urma să se formeze din aceste cărămizi. La sfârșitul acestui proces, o clădire întregă a fost ridicată cu toate materialele, tâmplăria și instalațiile necesare intacte.

Bineînțeles, o clădire nu constă doar din fundație, cărămizi și ciment. Și atunci, cum au fost obținute toate celelalte materiale lipsă? Răspunsul este simplu: toate diferitele materiale necesare pentru construcția clădirii existau în pământul pe care ea a fost înălțată. Siliciul pentru sticlă, cuprul pentru cablurile electrice, fierul pentru stâlpii de susținere, grinzile, conductele de apă etc., toate existau sub pământ și în cantități abundente. Tot ce era necesar erau doar acele „condiții naturale” care să modeleze și să așeze aceste materiale înăuntrul clădirii. Toate instalațiile, tâmplăria și accesoriile au fost plasate de-a lungul clădirii cu ajutorul vântului, al ploii și al cutremurelor de pământ. Totul a mers atât de bine, încât cărămizile s-au aranjat astfel încât să lase spațiile necesare pentru ferestre, ca și cum ar fi știut că ceva numit geam se va forma ulterior prin intermediul condițiilor naturale. Mai mult decât atât, acestea nu au uitat să lase spațiu pentru instalațiile de apă, electricitate și sistemul de încălzire, care urmau și ele să se formeze mai târziu, prin coincidență. Totul a decurs atât de bine, încât „coincidențele” și „condițiile naturale” au produs un design perfect.

Dacă ai reușit să crezi această poveste până în acest moment, atunci nu vei avea nicio problemă în a ghici modul în care celelalte clădiri ale orașului, fabricile, autostrăzile, aleile, substructurile, sistemele de comunicație și de transport au apărut. Dacă ai și ceva cunoștințe tehnice și ești familiarizat cu subiectul, poți chiar să scrii o carte extrem de „științifică”, în

câteva volume, care să explice propriile tale teorii referitoare la „procesul evoluționist al sistemului de canalizare și uniformitatea sa cu structurile prezente“. Ai putea chiar să fii răsplătit cu titluri și distincții academice pentru studiile tale inteligente, și ai putea chiar să crezi că ești un geniu, ce revarsă lumina asupra originii umanității.

Teoria evoluției, care susține că viața a apărut din întâmplare, nu este mai puțin absurdă decât povestea noastră, întrucât toate sistemele operaționale, sistemele de comunicație, transport și administrare din interiorul unei celule nu sunt deloc mai puțin complexe decât cele ale unui oraș.

Miracolul din interiorul celulei și sfârșitul evoluționismului

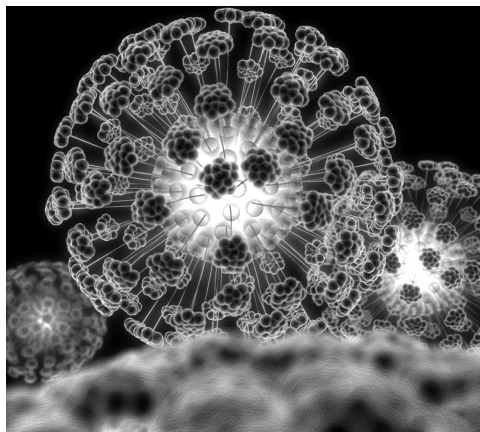
Structura complexă a celulei vii nu era cunoscută în zilele lui Darwin, prin urmare, atribuirea vieții „unor coincidențe și condiții naturale“ a fost considerată a fi suficient de convingătoare de către evoluționiști.

Tehnologia secolului al XX-lea s-a coborât la nivelul celor mai mici particule ale vieții și a dezvăluit faptul că celula este cel mai complex sistem cu care umanitatea s-a confruntat vreodată. Știm astăzi că celula conține generatoare ce produc energia care urmează a fi folosită în cadrul celulei, „fabrici“ ce produc enzime și hormoni esențiali vieții, o bază de date unde sunt stocate toate informațiile necesare pentru toate produsele care urmează a fi fabricate, sisteme complexe de transport și linii de canale pentru a duce materia primă și produsul finit dintr-un loc în altul, laboratoare avansate și rafinării pentru a tăia materia primă externă în părți care să poată fi folosite, și proteine specializate ale membranei celulare ce controlează intrarea și ieșirea materialelor în și din celulă. Și toate acestea constituie doar o mică parte a acestui sistem incredibil de complex.

W. H. Thorpe, un om de știință evoluționist afirmă că: **„Cea mai elementară formă de celulă constituie un ‚mecanism‘ inimaginabil mai complex decât orice mașină la care s-a gândit, ca să nu spunem că a construit, vreodată omul.“**¹⁰⁶

O celulă este atât de complexă, încât nici cea mai performantă

tehnologie atinsă în zilele noastre nu o poate reproduce. Niciun efort de a crea o celulă artificială nu a fost vreodată încununat de succes. Și, într-adevăr, toate încercările de a realiza așa ceva au fost apoi abandonate.

Teoria evoluției susține că acest sistem – pe care umanitatea, cu toată inteligența, cunoașterea și tehnologia pe care o are la dispoziția sa, nu a reușit să îl reproducă – a apărut „din întâmplare” în condițiile primordiale de pe Pământ. Și pentru a da un alt exemplu, probabilitatea formării

celulei din întâmplare este aceeași cu cea a formării copiei perfecte a unei cărți în urma unei explozii dintr-o tipografie.

Matematicianul și astronomul englez Sir Fred Hoyle a făcut o comparație asemănătoare în interviul său publicat în revista *Nature* din 12 noiembrie, 1981. Deși el însuși un evoluționist, Hoyle a susținut că șansa ca forme superioare de viață să fi apărut în acest mod este comparabilă cu șansa ca **o tornadă ce se abate asupra unui cimitir de vechituri să asambleze un Boeing 747 din materialele aflate acolo.**¹⁰⁷ Aceasta înseamnă că este complet exclus ca formarea celulei să fie rodul întâmplării, iar atunci, rămâne doar posibilitatea ca ea să fi fost „creată”.

Unul dintre motivele fundamentale pentru care teoria evoluției nu poate explica modul în care a apărut celula este „complexitatea ireductibilă” a acesteia. O celulă vie se poate menține prin cooperarea armonioasă ce există între diferitele ei organite. Dacă doar unul dintre aceste organite ar înceta să mai funcționeze, celula nu ar mai putea să rămână în viață. Este imposibil pentru o celulă să aștepte ca mecanisme inconștiente precum selecția naturală sau mutația să îi permită să se dezvolte.

Astfel, prima celulă ce a apărut pe Pământ a fost în mod necesar o celulă completă, ce avea toate organele necesare și în stare de funcționare, iar aceasta înseamnă fără dar și poate că ea a fost creată.

Proteinele contestă întâmplarea

Celula este într-adevăr ceva complex, dar teoria evoluției nu reușește nici măcar să explice „cărămizile” ce formează celula. Formarea, în prezența condițiilor naturale, chiar și a unei singure proteine – din miile de molecule complexe de proteine ce formează celula – este imposibilă.

Proteinele sunt molecule gigantice, ce sunt alcătuite din unități mai mici, denumite „aminoacizi”, care sunt aranjate într-o anumită secvență, în anumite cantități și în anumite structuri. Aceste unități constituie cărămizile unei proteine vii. Cea mai simplă proteină este alcătuită din 50 de aminoacizi, dar există unele care sunt alcătuite din mii de aminoacizi.

Și acesta este un punct crucial. Absența, adăugarea sau înlocuirea fie doar și a unui simplu aminoacid în structura unei proteine, face ca acea proteină să devină un conglomerat molecular nefolositor. Fiecare aminoacid trebuie să fie poziționat la locul potrivit și în ordinea potrivită. Teoria evoluției, care susține că viața a apărut ca rezultat al întâmplării, este destul de neajutorată în fața acestei ordini, deoarece ea este mult prea uimitoare pentru a putea fi explicată de coincidențe. (Mai mult decât atât, teoria nu poate nici măcar să dovedească ideea formării proteinelor, așa cum vom discuta mai târziu.)

Este de-a dreptul imposibil ca structura funcțională a proteinelor să fi apărut din întâmplare, și acest fapt poate fi

dovedit prin niște simple calcule probabilistice pe care oricine le poate înțelege.

Spre exemplu, o moleculă de dimensiuni medii este alcătuită din 228 de aminoacizi și conține 12 tipuri diferite de aminoacizi ce pot fi aranjați în 10^{300} moduri diferite. (Acesta este un număr astronomic de mare, ce constă din 1 urmat de 300 de zerouri.) Din toate aceste secvențe posibile, doar una formează molecula de proteină dorită. Toate celelalte combinații ale lanțurilor de aminoacizi sunt fie complet nefolositoare, fie potențial dăunătoare pentru viețuitoare.

Cu alte cuvinte, probabilitatea formării unei singure molecule de proteină este de „1 la 10^{300} “. Probabilitatea ca acest „1“ să apară este practic nulă. (În practică, probabilitățile mai mici de „1 la 10^{50} “ sunt considerate a fi „probabilitate zero“.)

Mai mult decât atât, o moleculă de proteină alcătuită din 288 de aminoacizi este mai degrabă una modestă, comparativ cu unele molecule de proteină gigantice, ce constau din mii de aminoacizi. Atunci când aplicăm calcule probabilistice similare acestor molecule gigant, vom vedea că nici măcar cuvântul „imposibil“ nu este suficient pentru a descrie adevărata situație.

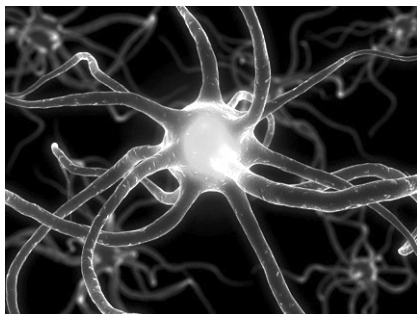
Atunci când avansăm încă un pas în schema evoluționistă a vieții, observăm că o proteină singulară nu semnifică nimic. Una dintre cele mai mici bacterii descoperite vreodată, *Mycoplasma hominis* H39, conține 600 de „tipuri“ de proteine. În acest caz, va trebui să repetăm calculele probabilistice - pe care le-am realizat mai sus pentru o singură proteină - pentru 600 de diferite tipuri de proteine. Rezultatul lasă în urmă chiar și conceptul de imposibilitate.

Unii dintre cititorii acestor rânduri, care au acceptat până acum teoria evoluției ca fiind o explicație științifică, ar putea suspecta că aceste numere sunt exagerate și nu reflectă faptele reale. Dar nu este cazul, întrucât acestea sunt fapte concrete și precise. Niciun evoluționist nu ar putea să obiecteze în fața acestor numere. Ei acceptă faptul că probabilitatea formării întâmplătoare a unei singure proteine este „la fel de mică precum posibilitatea ca o maimuță să scrie istoria umanității la o mașină

de scris și să nu facă nicio greșală.”¹⁰⁸ Cu toate acestea, în loc să accepte cealaltă explicație, care este creația, ei merg mai departe și continuă să apere această imposibilitate.

Această situație este un fapt recunoscut de către mulți evoluționiști. Spre exemplu, Harold F. Blum, un renumit om de știință evoluționist a afirmat că: **„Formarea spontană a unei polipeptide de mărimea celei mai mici proteine cunoscute, pare să fie dincolo de orice probabilitate.”**¹⁰⁹

Evoluționiștii susțin că evoluția moleculară a avut loc de-a lungul unei perioade foarte lungi de timp, și că acest lucru a făcut ca imposibilul să devină posibil. Cu toate acestea, nu contează cât de lungă ar fi acea perioadă, nu este posibil ca aminoacizii să formeze

proteinele din întâmplare. William Stokes, un geolog american, admite acest lucru în cartea sa: „Aspecte esențiale din istoria Pământului”, scriind că această probabilitate este atât de mică **„încât nu ar apărea nici după miliarde de ani, desfășurați pe miliarde de planete, fiecare dintre ele fiind acoperite cu o pătură de soluție apoasă concentrată care să conțină aminoacizii necesari acelei proteine”**.¹¹⁰

Și atunci ce înseamnă toate acestea? Perry Reeves, un profesor de chimie, răspunde acestei întrebări:

„Atunci când examinăm un număr foarte mare de structuri posibile care ar putea rezulta dintr-o simplă combinație aleatoare de aminoacizi într-un ocean primordial ce se evaporă, apare incredibil ca viața să fi apărut în acest mod. Este mult mai plauzibilă prezența unui Constructor care să dețină deja proiectul pentru un asemenea plan.”¹¹¹

Dacă până și formarea întâmplătoare a uneia dintre aceste proteine este imposibilă, este de miliarde de ori „mai imposibil”

ca milioane de asemenea proteine să se adune într-o formă adecvată, tot din întâmplare și să formeze o celulă completă. Mai mult decât atât, o celulă nu înseamnă în niciun caz o simplă grămadă neorganizată de proteine. Pe lângă proteine, o celulă include și acizii nucleici, carbohidrați, lipide, vitamine și mulți alți compuși chimici precum electroliții, care sunt aranjați în proporții specifice, într-un anumit echilibru și o anumită organizare, atât în ceea ce privește structura, cât și funcționalitatea lor. Fiecare dintre aceste elemente funcționează precum o cărămidă sau o moleculă în diferite organite ale celulei.

Robert Shapiro, profesor de chimie la Universitatea din New York și expert în studiul ADN-ului, a calculat probabilitatea formării întâmplătoare a celor 2000 de tipuri de proteine ce se regăsesc într-o singură bacterie. (În celula umană există peste 200000 de tipuri diferite.) Numărul rezultat a fost de peste 1 la 10^{40000} .¹¹² (Acest număr incredibil se obține prin adăugarea a 40000 de zerouri după cifra 1!)

Un profesor de matematică și astronomie aplicată de la Colegiul Universității din Cardiff, Wales, pe nume Chandra Wickramasinghe, a făcut următorul comentariu:

„Probabilitatea formării spontane a vieții din materie lipsită de viață este una la un număr ce are 40000 de zerouri după el... Acest număr este suficient de mare pentru a-l îngropa pe Darwin și întreaga sa teorie împreună cu el. **Nu a existat nicio supă primordială, nici pe această planetă și nici pe altele, iar dacă începuturile vieții nu au fost întâmplătoare, atunci cu siguranță că** ele au fost rezultatul unei inteligențe care a intenționat să facă acest lucru.“¹¹³

Sir Fred Hoyle comentează și el asupra acestor numere neplauzibile:

„**Într-adevăr, o asemenea teorie (că viața ar fi fost produsă de către o anumită inteligență) este atât de evidentă, încât este de mirare că nu a fost încă larg acceptată ca fiind axiomatică! Motivele sunt mai degrabă psihologice decât științifice.**“¹¹⁴

Motivul pentru care Hoyle a folosit termenul „psihologic” este auto-condiționarea evoluționiștilor de a nu accepta că viața ar fi putut fi creată. Respingerea existenței lui Dumnezeu este scopul lor principal. Și doar pentru acest motiv, ei continuă să apere teorii iraționale, pe care, în același timp, le recunosc ca fiind imposibile.

Proteinele levogire

Haideți să examinăm acum în detaliu de ce anume scenariul evoluționist privitor la formarea proteinelor este imposibil.

Chiar și dacă ar fi existat secvența corectă de aminoacizi, aceasta nu ar fi fost suficientă pentru formarea unei molecule de proteină funcționale. Pe lângă secvența corectă, fiecare dintre diferitele tipuri de aminoacizi prezente în compoziția proteinei trebuie să fie levogire. Există două tipuri de aminoacizi - asemeni tuturor moleculelor organice - numite „levogire” și „dextrogire”. Diferența dintre ele este simetria în oglindă între structurile lor tridimensionale, care este similară cu cea dintre mâna dreaptă și mâna stângă a unei persoane.

Aminoacizii oricăreia din aceste două forme pot să se lege între ei foarte ușor. Dar unul dintre lucrurile uluitoare ce a fost descoperit de cercetările științifice este acela că toate proteinele din plantele și animalele de pe această planetă, de la cele mai simple organisme la cele mai complexe, sunt compuse din aminoacizi levogiri. Dacă fie și doar un singur aminoacid dextrogir se atașează la structura unei proteine, proteina devine nefolositoare. De-a lungul unei serii de experimente, în mod surprinzător, bacteriile ce au fost expuse la aminoacizi dextrogiri i-au distrus imediat. În anumite cazuri, bacteriile au produs aminoacizi levogiri din componentele fragmentate.

Haideți acum să presupunem că viața a apărut prin întâmplare, cum consideră evoluționiștii. În acest caz, aminoacizii levogiri și dextrogiri au fost generați la întâmplare și ar trebui să fie într-o proporție oarecum egală în natură. Prin urmare, toate formele de viață ar trebui să aibă aminoacizi levogiri și dextrogiri în propria lor constituție, întrucât, din punct de vedere chimic, există posibilitatea ca aceste două tipuri să se combine unul

cu celălalt. Cu toate acestea, noi știm deja că în lumea reală, proteinele ce există în toate formele de viață sunt formate doar din aminoacizi levogiri.

Problema modului în care proteinele pot să selecteze doar aminoacizi levogiri din întreaga masă de aminoacizi, și faptul că nici măcar un singur aminoacid dextrogir nu este implicat în procesul vieții, este ceva care încă îi mai consternează pe evoluționiști. O asemenea selecție specifică și conștientă este unul dintre cele mai mari impasuri cu care se confruntă teoria evoluționistă.

Mai mult decât atât, această caracteristică a proteinelor agravează și mai mult problema coincidențelor cu care se confruntă evoluționiștii. Pentru ca o proteină „semnificativă” să fie generată, nu este suficient ca aminoacizii să fie prezenți într-un anumit număr și într-o anumită secvență, și să se combine într-un anumit model tridimensional. Suplimentar, acești aminoacizi trebuie să fie cu toții levogiri: nici măcar unul dintre ei nu poate fi dextrogir. Cu toate acestea, nu există niciun mecanism de selecție naturală care să poată identifica faptul că un aminoacid dextrogir a fost adăugat la secvență și care să recunoască faptul că acesta trebuie îndepărtat din lanțul de aminoacizi. Această situație elimină încă o dată pentru totdeauna rolul coincidenței sau al întâmplării.

„Enciclopedia Britanică a Științei”, care este un apărător înfocat al evoluționismului, afirmă că aminoacizii tuturor organismelor vii de pe Pământ, cât și cărămizile ce compun complexele de polimeri cum sunt proteinele, prezintă cu toții asimetria pe partea stângă (sunt levogiri). Ea mai adaugă că aceasta este echivalentul aruncării unei monede de un milion de ori în aer, fața care cade fiind de fiecare dată aceeași, spre exemplu „cap”. Aceeași enciclopedie afirmă că este imposibil de înțeles de ce moleculele devin levogire sau dextrogire, și că această opțiune este în mod fascinant legată de originea vieții pe Pământ.¹¹⁵

Dacă o monedă aruncată în aer de un milion de ori cade cu aceeași față, este oare mai logic să atribuim aceasta întâmplării

decât să acceptăm că s-ar putea să existe o conștiință care intervine în acest proces? Răspunsul ar trebui să fie evident. Totuși, oricât de evident ar fi, evoluționiștii încă își mai caută refugiul în coincidențe, pur și simplu pentru că nu vor să accepte existența lui Dumnezeu.

O situație similară aminoacizilor levogiri există și în cazul nucleotidelor, cele mai mici unități ale acizilor nucleici, ADN și ARN. În contrast cu proteinele, unde sunt aleși doar aminoacizi levogiri, în cazul acizilor nucleici, formele preferate ale componentelor nucleotidelor sunt întotdeauna dextrogire. Și acesta

este un alt lucru care nu poate fi explicat prin simple coincidențe.

În concluzie, putem spune că este dovedit dincolo de orice umbră de îndoială de către probabilitățile pe care le-am examinat, că originea vieții nu poate fi explicată prin pura întâmplare. Dacă încercăm să calculăm probabilitatea ca o proteină de mărime medie ce constă din 400 de aminoacizi să fie alcătuită doar din aminoacizi levogiri selectați, ajungem la o probabilitate de 2^{400} sau 10^{120} . Și doar pentru comparație, haideți să ne aducem aminte că numărul tuturor electronilor din univers este estimat la 10^{79} , care, deși este enorm de mare, e totuși mai mic decât cifra probabilităților calculate de noi anterior. Iar probabilitatea ca acești aminoacizi să se așeze în secvența corectă va genera numere și mai mari. Iar dacă vom însuma aceste probabilități, și dacă vom merge cu calculul probabilităților la proteine și mai mari, și de alte tipuri, numerele obținute ajung să fie de neconceput.

Legătura corectă este vitală

Dificultățile întâlnite de teoria evoluției și pe care aceasta nu este capabilă să le depășească, în ceea ce privește dezvoltarea unei singure proteine, nu se limitează doar la cele pe care le-am expus până acum. Căci nu este suficient ca aminoacizii să se aranjeze în numărul corect, în succesiunea corectă și în structurile tridimensionale adecvate. Formarea proteinelor mai necesită și ca aminoacizii ce pot forma mai mult de o legătură să fie legați între ei într-un anumit fel. O asemenea legătură se numește „legătură peptidică”. Aminoacizii pot să realizeze diferite legături între ei; dar proteinele sunt alcătuite din – și numai din – aminoacizi care sunt legați între ei prin legături „peptidice”.

Și vom face acum o comparație pentru a clarifica acest punct. Să presupunem că toate părțile componente ale unei mașini au fost asamblate corect și complet, cu excepția faptului că una dintre roți nu a fost fixată în locul ei prin intermediul obișnuitelor șuruburi și piulițe, ci cu o bucată de sârmă și în așa fel încât butucul ei este cu fața spre sol. Pentru o asemenea mașină va fi pur și simplu imposibil să se deplaseze chiar și pe o distanță scurtă, și aceasta indiferent de cât de complexă este tehnologia folosită sau cât de puternic este motorul ei. La prima vedere, totul ar părea că este la locul său, dar amplasarea nepotrivită chiar și doar a unei simple roți, va face ca întreaga mașină să fie nefolositoare. În același mod, într-o moleculă de proteină atașarea fie și doar a unui singur aminoacid cu o alt fel de legătură decât cea peptidică, va face ca întreaga moleculă să fie nefolositoare.

Cercetările au arătat că aminoacizii care se combină aleator aleg legătura peptidică doar în 50% din cazuri, și că în restul cazurilor apar legături diverse ce nu sunt prezente în formarea proteinelor. Pentru a funcționa corect, fiecare aminoacid ce formează o proteină trebuie să fie legat de ceilalți doar prin legături peptidice, în același fel în care ei trebuie să fie aleși doar dintre aminoacizii levogiri.

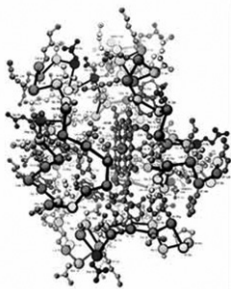
Probabilitatea apariției acestor legături este aceeași cu probabilitatea ca fiecare proteină să fie alcătuită doar din aminoacizi levogiri. Iar atunci când luăm în considerare o proteină formată din 400 de aminoacizi, probabilitatea ca toți acești aminoacizi să se lege între ei doar prin legături peptidice este de 1 la 2^{399} .

Probabilitate zero

Așa cum s-a văzut anterior, probabilitatea formării unei molecule de proteină alcătuite din 500 de aminoacizi este de 1 la un număr format din adăugarea a 950 de zerouri după cifra 1, care este un număr incomprehensibil pentru mintea umană. Și probabil că această probabilitate există doar pe hârtie. Căci așa cum am văzut mai devreme, în matematică, o probabilitate mai mică de 1 la 10^{50} este considerată, din punct de vedere statistic, a avea o probabilitate de apariție „0”.

Iar o probabilitate de „1 la mai mult de 10^{950} ” este cu mult dincolo de această definiție.

În timp ce improbabilitatea formării unei molecule de proteină alcătuită din 500 de aminoacizi atinge asemenea proporții, am putea să continuăm să împingem limitele minții până la niveluri și mai înalte ale improbabilității. În molecula de „hemoglobină”, care este o proteină vitală, există 574 de aminoacizi, un număr mai mare decât cel al proteinei menționate anterior.

Și acum, luați în considerare faptul că într-o singură globulă roșie din sânge sau hematie (una din miliardele de hematii din trupul nostru), există 280000000 (280 de milioane) de molecule de hemoglobină.

Presupusa vârstă a Pământului nu este suficientă pentru a permite formarea unei singure proteine prin metoda „încercare și eroare”, ca să nu mai spunem despre formarea unei singure hematii din sânge. Chiar dacă am presupune că aminoacizii s-au combinat și s-au descompus prin metoda „încercare și eroare”

pentru a forma o singură moleculă de proteină, fără a pierde deloc timpul, încă de la formarea Pământului, perioada de timp necesară pentru ca o probabilitate de 1 la 10^{950} să se petreacă ar fi în continuare enorm de mult mai lungă decât vârsta estimată a Pământului.

Concluzia care poate fi trasă din această expunere este că, chiar și atunci când este vorba de formarea unei singure proteine, teoria evoluției cade într-un abis teribil al improbabilității.

Există oare un mecanism de tip „încercare și eroare” în natură?

În final, am putea concluziona cu o observație importantă legată de logica primară a calculelor probabilistice, din care am văzut deja câteva exemple. Am arătat deja că aceste calcule probabilistice realizate anterior au atins niveluri astronomice, și că aceste ciudățenii astronomice nu au nicio șansă să se petreacă cu adevărat. Cu toate acestea, aici există un fapt mult mai important și mai neplăcut pentru evoluționiști. Și anume că, în condiții naturale, nu poate nici măcar să înceapă un proces de tipul „încercare și eroare”, abstracție făcând de probabilitățile astronomice, datorită simplului fapt că în natură nu există niciun mecanism de tipul „încercare și eroare” din care să apară o proteină.

Calcululele oferite anterior pentru a arăta probabilitatea formării unei molecule de proteină compusă din 500 de aminoacizi sunt valabile doar în condițiile unui mediu favorabil încercărilor succesive, un mediu care nu există în viața reală. Prin urmare, probabilitatea obținerii unei proteine folositoare este de „1 la 10^{950} ” doar dacă presupunem că există un mecanism imaginar în care anumite mâini invizibile leagă cei 500 de aminoacizi aleatori și apoi, văzând că aceasta nu este combinația potrivită, desfac legăturile una câte una și le rearanjează din nou, într-o altă ordine, și așa mai departe. La fiecare încercare, aminoacizii trebuie să fie separați unul câte unul și rearanjați într-o nouă ordine. Sinteza ar trebui să se termine după ce cel de-al 500-lea aminoacid a fost adăugat, și ne-am asigurat că niciun alt aminoacid nu a fost adăugat în plus. Atunci, încercarea ar trebui oprită pentru a vedea dacă s-a format sau nu o proteină

funcțională și, în cazul unui eșec, totul ar trebui dezmembrat, reasamblat și apoi testat pentru o nouă secvență de aminoacizi. În plus, la fiecare încercare, va trebui să nu se permită niciunei substanțe străine să interfereze. Este de asemenea necesar ca lanțul format în timpul acestei încercări să nu se separe sau să nu se distrugă înainte de a atinge cea de-a 499-a legătură. Aceste condiții înseamnă că probabilitățile pe care le-am menționat anterior pot să opereze doar într-un mediu controlat, unde există un mecanism conștient ce direcționează totul: începutul, sfârșitul, cât și fazele intermediare ale procesului, și unde „doar selecțiile corecte de aminoacizi” sunt lăsate necontrolate. Este clar că un asemenea mediu nu poate să existe în condiții naturale. Prin urmare, formarea unei proteine în mediul natural este imposibilă, atât din punct de vedere logic, cât și practic. De fapt, chiar și a vorbi despre un asemenea fenomen este destul de neștiințific.

Deoarece unii oameni sunt incapabili să aibă o viziune mai vastă asupra acestor aspecte, apropiindu-se de ele doar dintr-un punct de vedere superficial și considerând că formarea unei proteine este o simplă reacție chimică, aceștia fac apoi deducții nerealiste de genul „aminoacizii se combină în urma unei reacții și apoi formează proteinele”. Totuși, reacțiile chimice accidentale ce au loc în cadrul structurilor lipsite de viață, pot să conducă doar la schimbări simple și primitive. Numărul acestora este predeterminat și limitat. Întrucât, pentru un material ceva mai complex, sunt deja necesare fabrici imense, combinate chimice și laboratoare. Medicamentele și multe dintre materialele chimice pe care le folosim în viața de zi cu zi sunt fabricate în acest mod. Proteinele însă au structuri mult mai complexe decât aceste produse chimice fabricate de industrie. Prin urmare, este imposibil ca proteinele, în condițiile în care fiecare dintre ele este o minune a creației, în cadrul căreia fiecare parte se așază într-un anumit loc, într-o anumită ordine, să apară drept rezultat al unor reacții chimice pur întâmplătoare.

Haideți să punem deoparte, pentru un minut, toate imposibilitățile pe care le-am descris până acum și să presupunem că o moleculă folositoare chiar a evoluat în mod spontan

printr-un „accident“. Chiar dacă ar fi așa, din nou teoria evoluției nu găsește răspunsuri, întrucât, pentru ca această proteină să supraviețuiască, ea ar trebui să fie izolată de habitatul ei natural și să fie protejată în condiții foarte speciale. Altfel, ea fie s-ar dezintegra ca urmare a expunerii la condițiile naturale de pe Pământ, fie s-ar uni cu alți acizi, aminoacizi sau compuși chimici, pierzându-și astfel proprietățile particulare, și devenind o substanță cu totul diferită și nefolositoare.

Agitația evoluționistă în jurul originii vieții

Problema „modului în care au apărut primele viețuitoare pe Pământ“ este un impas atât de critic pentru evoluționiști, încât ei nici măcar nu încearcă să abordeze acest subiect. Ei încearcă să sară peste acest subiect, spunând că „primele viețuitoare au apărut ca rezultat al unor evenimente aleatorii ce au avut loc în apă“. Acesta este pentru ei un obstacol pe care sub nicio formă nu pot să-l ocolească. În ciuda argumentelor paleoantropologice evoluționiste, nu pot fi găsite fosile adecvate acestui subiect, pe care să le distorsioneze și să le interpreteze greșit în așa fel încât să susțină revendicările lor. Prin urmare, teoria evoluției este desființată categoric încă de la început.

Deasupra tuturor, mai există încă un punct important ce ar trebui luat în considerare: **dacă în procesul evoluționist există fie și doar un singur pas care se dovedește a fi imposibil, atunci aceasta este suficient pentru a demonstra că întreaga teorie este falsă și lipsită de valabilitate.** Spre exemplu, dacă se dovedește că formarea proteinelor la voia întâmplării este imposibilă, toate celelalte afirmații privind pașii ulteriori ai evoluției rezultă a fi de asemenea falși. Iar după aceasta, devine lipsit de sens să se mai ia craniile de maimuțe și să înceapă să se facă speculații în ceea ce le privește.

Cum anume au apărut organismele vii din sânul materiei lipsite de viață a fost un subiect pe care multă vreme materialistii nici măcar nu au vrut să-l menționeze. În cele din urmă, această problemă, care a fost evitată în mod constant, a trebuit totuși să fie abordată, iar tentativele realizate în al doilea sfert al secolului

al XX-lea, au avut drept scop clarificarea acestor aspecte.

Întrebarea principală era: „Cum anume a apărut prima celulă vie în atmosfera primordială de pe Pământ?” Cu alte cuvinte, ce fel de explicație vor oferi evoluționiștii?

Răspunsurile la aceste întrebări au fost căutate prin intermediul unor experimente. Oamenii de știință și cercetătorii evoluționiști au realizat experimente de laborator orientate către găsirea răspunsurilor la aceste întrebări, însă acestea nu au suscitāt un interes prea mare. În general, cel mai respectat studiu referitor la originea vieții este **experimentul lui Miller**, realizat de către cercetătorul american Stanley Miller în anul 1953. (Experimentul mai este cunoscut și sub numele de „Experimentul Urey-Miller”, datorită contribuției unuia dintre îndrumătorii lui Miller de la Universitatea din Chicago, pe nume Harold Urey.)

Acest experiment este singura „dovadă” pe care o au evoluționiștii și cu care ei pretind că demonstrează „teza evoluției moleculare”; însă acesta este doar primul pas al presupusului proces evoluționist ce ar duce la apariția vieții. Și, deși a trecut mai bine de o jumătate de veac, și au fost realizate multe progrese tehnologice uluitoare, cu toate acestea, nimeni nu a mai continuat teza începută de Miller. În ciuda acestor lucruri, experimentul lui Miller este în continuare predat în manualele școlare drept explicația evoluționistă a generării primelor viețuitoare. Fiind conștienți că, de fapt, asemenea studii nu susțin, ci mai degrabă demontează tezele lor, cercetătorii evoluționiști evită în deplină cunoștință de cauză angrenarea în asemenea experimente.

Experimentul lui Miller

Scopul lui Stanley Miller a fost acela de a demonstra prin intermediul unui experiment, că aminoacizii, cărămizile de bază ale proteinelor, au putut să apară „din întâmplare” pe pământul lipsit de viață de acum milioane și milioane de ani.

În experimentul său, Miller a folosit un amestec gazos despre care el a presupus că ar fi existat în condițiile Pământului primordial (presupunere care, ulterior, s-a dovedit a fi nerealistă), compus din: amoniac, metan, hidrogen și vapori de apă. Întrucât, în condiții naturale, aceste gaze nu ar reacționa între ele, el a adăugat energie acestui amestec, cu scopul de a iniția reacția dintre ele. Presupunând că această energie ar fi putut proveni de la fulgerele din atmosfera primordială, el a folosit pentru acest scop curent electric.

Miller a încălzit amestecul gazos timp de o săptămână la temperatura de 100 grade Celsius și a adăugat curent electric. La sfârșitul săptămânii, Miller a analizat substanțele chimice care se formaseră pe fundul recipientului de sticlă și a observat că fuseseră sintetizați trei dintre cei 20 de aminoacizi care constituie elementele de bază ale proteinelor.

Acest experiment a generat o emoție puternică în rândul evoluționiștilor, și a fost promovat drept un succes fenomenal. Mai mult decât atât, cuprinse de un fel de beție euforică, mai multe publicații au scris titluri de genul „Miller creează viață”. Cu toate acestea, ceea ce Miller a reușit să sintetizeze au fost doar câteva molecule „lipsite de viață”.

Încurajați de acest experiment, evoluționiștii au inventat imediat un nou scenariu. Stadiile ipotetice ce ar fi trebui să urmeze dezvoltării aminoacizilor au fost create în grabă. Astfel, se presupunea că aminoacizii s-ar fi reunit ulterior în secvențe corecte, din întâmplare, pentru a forma proteinele. Unele dintre aceste proteine care au apărut din întâmplare, s-au aranjat singure în structuri asemănătoare membranelor celulare care au apărut și format „oarecum” celula primitivă. Atunci, se presupune că

celulele s-ar fi reunit cumva, în timp, și ar fi format organismele vii pluricelulare. Cu toate acestea, experimentul lui Miller nu a fost nimic altceva decât o simulare și, de atunci, s-a dovedit că a fost fals în multe dintre aspectele presupuse.

Experimentul lui Miller nu a fost nimic altceva decât o simulare

Experimentul lui Miller a încercat să dovedească faptul că aminoacizii s-au putut forma singuri, în condițiile asemănătoare cu cele ale pământului primordial, dar acest experiment conținea contradicții în diferite privințe:

1. Folosind un mecanism de captare denumit „cold trap”, Miller a izolat aminoacizii de mediul original, de îndată ce aceștia s-au format. Dacă nu ar fi făcut aceasta, condițiile mediului în care s-au format aminoacizii ar fi distrus de îndată aceste molecule. Fără nicio îndoială că acest mecanism conștient care să izoleze nu a existat pe pământul primordial. Iar fără un asemenea mecanism, chiar dacă ar fi fost obținut un aminoacid, acesta ar fi fost distrus imediat. Chimistul Richard Bliss a exprimat această contradicție observând că: „De fapt, fără acel mecanism de captare, produsele chimice ar fi fost distruse de către sursa de energie.”¹¹⁴ Și bineînțeles că în experimentele sale anterioare, Miller nu a reușit să facă nici măcar un singur aminoacid fără a folosi acel mecanism de captare.

2. Mediul atmosferic primordial pe care Miller a încercat să-l simuleze în experimentul său nu era realist. În anii 1980, oamenii de știință au căzut de acord că în acel mediu artificial ar fi trebuit să se folosească azot și dioxid de carbon, în loc de metan și amoniac. După o lungă perioadă de tăcere, chiar și Miller a mărturisit că mediul atmosferic pe care l-a folosit în experimentul său nu fusese realist.¹¹⁹ Și atunci, de ce a insistat Miller să folosească aceste gaze? Răspunsul este foarte clar: fără amoniac, ar fi fost imposibil să sintetizeze vreun aminoacid. Kevin McKean vorbește despre acest lucru într-un articol publicat în revista *Discover*:

„Miller și Urey au căutat să imite atmosfera străveche a Pământului folosind un amestec de amoniac și metan.

Conform părerii lor, Pământul era un amestec absolut omogen de metal, roci și gheață. Cu toate acestea, din ultimele studii se înțelege că în acele vremuri Pământul era foarte fierbinte, și că era compus din fier și nichel topit. Prin urmare, compoziția chimică a atmosferei din acea vreme trebuie să fi fost azot (N_2), dioxid de carbon (CO_2) și vapori de apă (H_2O). Însă aceste gaze nu sunt la fel de potrivite pentru producerea moleculelor organice precum metanul și amoniacul.”¹¹⁸

Oamenii de știință americani J.P. Ferris și C.T. Chen au repetat experimentul lui Miller cu un mediu atmosferic ce conținea dioxid de carbon, hidrogen, azot și vapori de apă, și nu au reușit să sintetizeze nici măcar o singură moleculă de aminoacid.¹¹⁹

3. Un alt punct important ce invalidează experimentul lui Miller este acela că în atmosfera din acea vreme se afla suficient oxigen pentru a distruge toți aminoacizii, chiar în momentul în care aceștia ar fi apărut. Acest fapt, ce a fost ignorat de Miller, este revelat de urmele de oxizi de fier și uraniu ce au fost găsite în rocile estimate a avea vârsta de 3,5 miliarde de ani.¹²⁰

Au mai fost și alte descoperiri care au arătat că în ceea ce privește cantitatea de oxigen din atmosferă la acea vreme, aceasta era cu mult mai ridicată decât cea susținută inițial de evoluționiști. Studiile au mai arătat de asemenea că, la acea vreme, cantitatea de radiații ultraviolete la care era expus Pământul era de 10000 de ori mai mare decât cea menționată în estimările evoluționiștilor. Această radiație intensă ar fi eliberat fără dar și poate oxigenul, descompunând atât vaporii de apă, cât și dioxidul de carbon din atmosferă.

Această situație neagă în întregime experimentul lui Miller, în care oxigenul este un factor complet neglijat. Dacă în acel experiment s-ar fi folosit și oxigenul, metanul s-ar fi descompus în dioxid de carbon și apă, iar amoniacul în azot și apă. Pe de altă parte, într-un mediu în care oxigenul nu ar fi existat, nu ar fi existat nici stratul de ozon; prin urmare, aminoacizii ar fi fost imediat complet distruși, întrucât ei ar fi fost expuși la cele mai

intense raze ultraviolete, fără protecția stratului de ozon. Cu alte cuvinte, cu sau fără prezența oxigenului în lumea primordială, rezultatul ar fi fost un mediu letal pentru aminoacizi.

4. La sfârșitul experimentului lui Miller, s-au format mai mulți acizi organici care aveau caracteristici în detrimentul structurii și funcționării organismelor vii. Dacă aminoacizii nu ar fi fost izolați și ar fi fost lăsați în același mediu cu acele substanțe chimice, distrugerea sau transformarea lor în alți compuși chimici prin intermediul reacțiilor chimice ar fi fost inevitabilă.

Mai mult decât atât, la sfârșitul experimentului se formaseră și un număr mare de aminoacizi dextrogiri.¹²¹ Existența acestor aminoacizi invalidează teoria folosind propriii săi termeni, întrucât aminoacizii dextrogiri nu pot funcționa în compoziția organismelor vii. Și pentru a concluziona, circumstanțele în care s-au format aminoacizii din experimentul lui Miller nu erau propice vieții. Într-adevăr, acest mediu a luat forma unui amestec acid care distruge și oxidează moleculele folosite obținute.

Toate aceste lucruri indică un singur adevăr clar: **experimentul lui Miller nu poate pretinde că ar fi dovedit faptul că formele de viață au apărut din întâmplare, în condiții asemănătoare Pământului primordial.** Întregul experiment nu este altceva decât un experiment deliberat și în întregime controlat în laborator pentru a sintetiza aminoacizi. Cantitatea și tipul gazelor folosite în acest experiment au fost alese la modul ideal pentru a permite generarea de aminoacizi. Cantitatea de energie aplicată sistemului nu a fost nici prea mare și nici prea mică, ci precis aranjată în așa fel încât să permită inițierea reacțiilor necesare. Aparatul experimental a fost izolat, în așa fel încât să nu permită intromisiunea niciunui element distructiv, dăunător sau care să împiedice formarea aminoacizilor. Niciun element, mineral sau compus care se presupune că ar fi fost prezent pe Pământul primordial, dar care ar fi schimbat cursul reacțiilor, nu a fost inclus în experiment. Oxigenul, care ar fi împiedicat formarea aminoacizilor prin intermediul oxidării, este unul dintre aceste elemente distructive. Și chiar și în asemenea condiții ideale de laborator, ar fi fost imposibil pentru

acei aminoacizi produși să supraviețuiască și să nu fie distruși dacă nu s-ar fi folosit mecanismul special de captare, „cold trap“.

De fapt, prin acest experiment, Miller a invalidat afirmația evoluționiștilor conform căreia „viața a apărut drept rezultat al coincidențelor inconștiente“. Iar dacă acest experiment demonstrează ceva, acesta este faptul că aminoacizii pot fi produși doar în medii de laborator controlate, unde toate condițiile sunt în mod special create prin intervenție conștientă. Aceasta înseamnă că puterea prin care apare viața nu poate fi o întâmplare inconștientă, ci mai degrabă Creația.

Motivul pentru care evoluționiștii nu acceptă această realitate evidentă este adeziunea lor oarbă la niște prejudecăți care sunt complet neștiințifice. Interesant este că **Harold Urey**, cel care a organizat experimentul lui Miller împreună cu studentul său Stanley Miller, a mărturisit următoarele:

„Noi toți cei care studiem originea vieții, descoperim că, cu cât ne adâncim în studiul ei, **cu atât mai mult simțim că este mult prea complexă pentru a fi evoluat de undeva**. Noi credem cu toții, având un fel de convingere, că viața pe această planetă a evoluat din materia lipsită de viață. Însă complexitatea ei este atât de mare, încât este greu să ne imaginăm că lucrurile au stat chiar așa.“¹²²

Atmosfera primordială de pe Pământ și proteinele

Sursele evoluționiste folosesc experimentul lui Miller, în ciuda tuturor contradicțiilor sale, cu scopul de a evita întrebarea referitoare la originea aminoacizilor. Dând impresia că această problemă a fost rezolvată demult, în cadrul acelui experiment invalid, ei încearcă să mușamalizeze fisurile din cadrul teoriei evoluționiste.

Totuși, pentru a explica cel de-al doilea stadiu al originii vieții, evoluționiștii s-au confruntat cu o problemă și mai mare decât cea a formării aminoacizilor, și anume **originea proteinelor**, cărămizile pentru construirea vieții, și care sunt alcătuite din sute de aminoacizi diferiți, ce se leagă unul de celălalt într-o anumită ordine.

Afirmația că proteinele au fost formate din întâmplare în condiții naturale, este chiar și mai nerealistă și lipsită de logică decât afirmația că aminoacizii s-au format din întâmplare. În paginile anterioare, am putut vedea prin intermediul calculului probabilistic, imposibilitatea matematică ca întâmplarea să unească aminoacizii în secvența corectă pentru a forma proteine folositoare. În cele ce urmează, vom examina imposibilitatea producerii chimice a proteinelor, în condițiile Pământului primordial.

Sinteza proteinelor nu este posibilă în apă

Așa cum am văzut anterior, atunci când aminoacizii sunt combinați pentru a forma proteine, ei formează o legătură specială între ei, numită „legătură peptidică“. În timpul formării acestei legături peptidice se eliberează o moleculă de apă.

Acest fapt anulează definitiv explicația evoluționistă, întrucât, conform „**Principiului lui Le Châtelier**“, este imposibil ca o reacție în care se eliberează apă (reacție de condensare) să aibă loc într-un mediu apos. În ceea ce privește șansele ca o asemenea reacție să se petreacă într-un mediu apos, se spune că „această reacție are cea mai mică probabilitate de a apărea“ dintre toate reacțiile chimice.

Prin urmare, oceanul, care se afirmă că ar fi fost mediul în care s-au format aminoacizii, este un loc total nepotrivit pentru formarea proteinelor din aminoacizi. Pe de altă parte, ar fi irațional pentru evoluționiști să se răzgândească și să susțină acum că viața a apărut pe uscat, întrucât singurul mediu în care aminoacizii ar fi putut fi protejați de radiația ultravioletă este oceanul și mările. Deci, pe uscat, ei ar fi fost distruși de către razele ultraviolete. Principiul lui Le Châtelier dovedește netemeinicia afirmației prin care viața s-ar fi format în ocean. Și aceasta este o altă dilemă cu care se confruntă evoluționismul.

Un alt efort disperat: Experimentul lui Fox

Fiind provocați de dilema amintită mai sus, evoluționiștii au început să inventeze scenarii nerealiste, bazate pe această

„problemă a apei“ care anihila complet teoriile lor. Sydney Fox a fost unul dintre cei mai cunoscuți cercetători în acest domeniu. Pentru a rezolva problema, Fox a venit cu următoarea teorie. Conform ideii sale, primii aminoacizi trebuie că au fost transportați pe niște piscuri din apropierea unui vulcan, imediat după formarea lor în oceanul primordial. Apa conținută în acel amestec ce includea aminoacizii prezenți pe acele piscuri, trebuie că s-a evaporat atunci când temperatura a crescut peste punctul de fierbere. Iar aminoacizii „uscați“ în acest fel, au putut ulterior să se combine pentru a forma proteine.

Totuși, această strategie „complicată“ nu a fost acceptată de prea mulți oameni din domeniu, întrucât aminoacizii nu ar fi putut rezista în fața unor asemenea temperaturi ridicate. Cercetările au confirmat că, la temperaturi foarte mari, aminoacizii sunt distruși imediat.

Dar Fox nu a renunțat. El a combinat aminoacizi purificați în laborator, „în condiții foarte speciale“, încălzindu-i într-un mediu uscat. Aminoacizii s-au combinat, într-adevăr, dar cu toate acestea nu s-a format nicio proteină. Ceea ce a obținut el în final au fost lanțuri simple și dezordonate de aminoacizi, combinați arbitrar unul cu celălalt, iar aceste lanțuri erau departe de a semăna cu vreo proteină vie. Mai mult decât atât, dacă Fox ar fi ținut aminoacizii la o temperatură constantă, atunci aceste lanțuri inutile s-ar fi dezintegrat.¹²³

Un alt punct care anula experimentul era acela că Fox nu folosise produsul final și nefolositor obținut în experimentul lui Miller; de fapt, el a folosit aminoacizi puri, provenind de la organisme vii. Întrucât acest experiment se dorea a fi o continuare a experimentului lui Miller, ar fi trebuit să înceapă de la punctul în care terminase Miller. Cu toate acestea nici Fox, și nici vreun

alt cercetător nu au folosit aminoacizii lipsiți de valoare obținuți de către Miller.¹²⁴

Experimentul lui Fox nu a fost bine primit nici măcar în cercurile evoluționiste, întrucât era clar că lanțurile de aminoacizi lipsite de sens pe care le obținuse (și pe care le-a denumit „proteinoide“) nu s-ar fi putut forma în condiții naturale. Mai mult decât atât, proteinele, unitățile de bază ale vieții, tot nu au putut fi produse. Problema originii proteinelor a rămas în continuare nerezolvată. Într-un articol din cunoscuta revistă științifică *Chemical Engineering News*, apărut în anii 1970, experimentul lui Fox a fost menționat după cum urmează:

„Sydney Fox cât și alți cercetători au reușit să unească aminoacizii sub forma ‚proteinoidelor‘ folosind tehnici speciale de încălzire în condiții care, de fapt, nu au existat deloc în stadiile primordiale ale Pământului. De asemenea, acestea nu sunt deloc similare proteinelor foarte regulate ce sunt prezente în organismele vii. Aceste proteinoide nu sunt altceva decât niște lanțuri chimice neregulate și lipsite de valoare. S-a explicat mai apoi că, chiar dacă asemenea molecule s-ar fi format în stadiile timpurii, acestea ar fi fost distruse cu desăvârșire.“¹²⁵

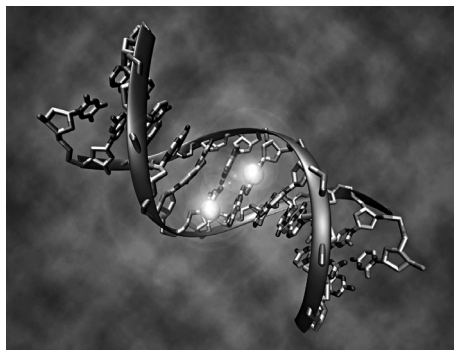
Într-adevăr, proteinoidele obținute de Fox erau total diferite de proteinele reale, atât ca structură, cât și ca funcționare. Diferența dintre proteine și aceste proteinoide era la fel de mare precum diferența dintre un echipament electronic extrem de sofisticat și o grămadă de fier neprocesat.

Mai mult decât atât, aceste lanțuri neregulate de aminoacizi nu aveau nicio șansă să supraviețuiască în atmosfera primordială. Efectele distructive fizice și chimice generate de expunerea intensă la lumina ultravioletă, cât și alte condiții naturale instabile ar fi dezintegrat aceste proteinoide. Datorită principiului lui Le Châtelier, era de asemenea imposibil ca aminoacizii să se fi combinat în apă, un mediu în care ar fi fost protejați de razele ultraviolete. Având în vedere aceste lucruri, ideea că proteinoidele ar fi fost fundamentul vieții, a pierdut orice susținere în rândurile oamenilor de știință.

Molecula miraculoasă: ADN-ul

Studiile noastre de până acum au arătat că, la nivel molecular, teoria evoluționismului se află într-un impas major. Evoluționiștii nu au aruncat nici măcar un pic de lumină asupra formării aminoacizilor. Formarea proteinelor este la rândul ei un mister total.

Cu toate acestea, problemele nu se limitează doar la aminoacizi și proteine. Acestea sunt doar începutul. Dincolo de

ele, structura extrem de complexă a celulei îi duce pe evoluționiști într-un alt impas. Motivul este acela că celula nu e doar o simplă adunătură de proteine structurate din aminoacizi, ci cel mai complex sistem pe care omul l-a întâlnit vreodată.

În timp ce teoria evoluției avea probleme majore în a oferi o explicație coerentă pentru existența moleculelor care stau la baza structurii celulei, dezvoltarea geneticii și descoperirea acizilor nucleici (ADN și ARN) a generat un nou val de probleme pentru această teorie. În 1953, James Watson și Francis Crick au lansat o nouă eră în biologie cu studiul lor, ce a revelat structura uluitor de complexă a ADN-ului.

Molecula cunoscută sub numele de ADN, și care se găsește în nucleul fiecăreia dintre cele 100 de trilioane de celule ce alcătuiesc trupul nostru, conține tiparul pentru construirea trupului uman. Informațiile privind caracteristicile acelei persoane, începând cu aspectul fizic exterior până la structura organelor interne, totul este înregistrat în ADN în cadrul secvenței formate din patru baze speciale ce formează o moleculă gigant. Aceste baze sunt cunoscute sub numele de A, T, G și C, conform cu literele inițiale ale numelor lor. Toate diferențele structurale ce apar între oameni depind de variațiile din secvențele acestor litere. Aceasta este un fel de bancă de date compusă din patru litere.

Ordinea secvențială a literelor din ADN determină structura ființei umane până la cele mai fine detalii. Pe lângă caracteristici precum înălțimea, culoarea ochilor, a pielii și a părului, ADN-ul dintr-o singură celulă conține tiparul pentru cele 206 de oase, cei 600 de mușchi, cele 100 de miliarde de celule nervoase (neuroni), cele 1.000 de trilioane de conexiuni dintre neuroni și creier, cei 97.000 de km de vene, și cele 100 de trilioane de celule din trupul omenesc. **Dacă ar fi fost să scriem toate informațiile codate în ADN, atunci ar fi trebuit să alcătuim o bibliotecă gigantică formată din 900 de volume, fiecare având câte 500 de pagini.** Dar informația acestei biblioteci enorme este codificată în moleculele de ADN din nucleul celulelor, molecule care sunt mult mai mici decât a suta parte dintr-o celulă având lungimea de un milimetru.

De ce nu poate ADN-ul să apară din întâmplare?

În acest punct, apare un detaliu important căruia trebuie să îi acordăm atenție. O eroare în secvența nucleotidelor ce formează o genă, face ca întreaga genă să fie nefolositoare. Atunci când luăm în considerare faptul că există 30000 de gene în trupul uman, devine și mai clar că este absolut imposibil ca milioanele de nucleotide ce formează aceste gene, să se fi așezat în secvența corectă, din întâmplare. Biologul evoluționist Frank Salisbury comentează pe marginea acestei imposibilități:

„O proteină medie poate include în jur de 300 de aminoacizi. Gena ADN-ului ce controlează aceasta ar putea avea în jur de 1.000 de nucleotide în lanțul său. Întrucât există patru tipuri de nucleotide în lanțul de ADN, fiecare conținând 1.000 de legături, aceasta arată că ar putea exista 4^{1000} de forme. Folosind puțină algebră (logaritmi) putem vedea că $4^{1000} = 10^{600}$. Zece multiplicat cu el însuși de 600 de ori ne dă o cifră în care 1 este urmat de 600 de zerouri! Acest număr este dincolo de capacitățile noastre de înțelegere.”¹²⁶

Numărul 4^{1000} este echivalentul lui 10^{600} . Aceasta înseamnă 1 urmat de 600 de zerouri. 1 urmat de 12 zerouri indică un

trilion, dar 1 urmat de 600 de zerouri reprezintă un număr de neconceput. Imposibilitatea formării ARN-ului și ADN-ului prin acumulări accidentale de nucleotide este exprimată de către omul de știință francez Paul Auger la modul următor:

„Trebuie să facem o distincție foarte precisă între cele două stadii ale formării întâmplătoare a moleculelor complexe, precum nucleotidele, în urma unor fenomene chimice. Producerea nucleotidelor, una câte una - lucru care este posibil - și combinarea lor în aceste secvențe extrem de speciale. Cea de-a doua este absolut imposibilă.”¹²⁷

Vreme de mulți ani, Francis Crick a crezut în teoria evoluției moleculare, dar în final a trebuit să admită chiar și el că o moleculă atât de complexă nu ar fi putut să apară spontan, din întâmplare, ca rezultat al unui proces evoluționist:

„Un om onest și înarmat cu toată cunoașterea pe care o avem acum la dispoziție, nu ar putea să afirme decât că, într-un anumit sens, apariția vieții pare să fie în acest moment aproape un miracol.”¹²⁸

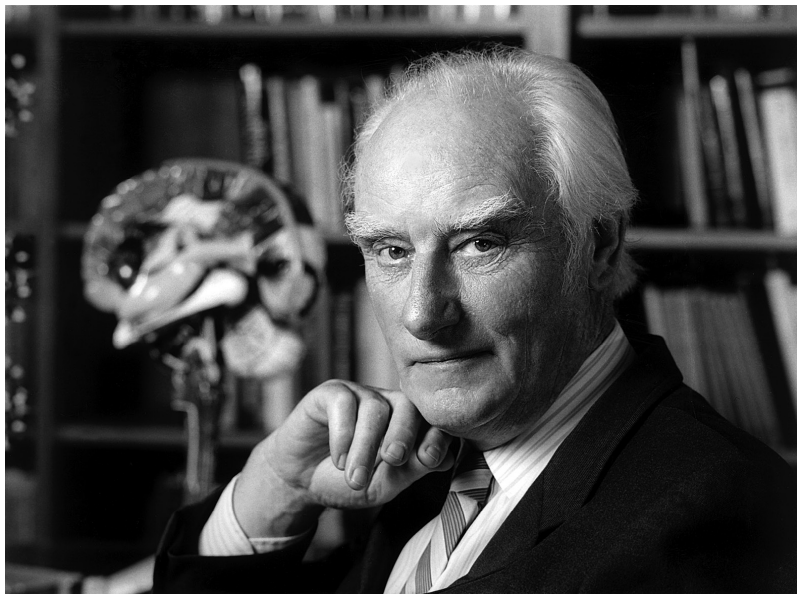
Profesorul evoluționist turc Ali Demirsoy a fost forțat să facă următoarea mărturisire referitor la acest subiect:

„De fapt, probabilitatea formării unei proteine și a unui acid nucleic (ADN sau ARN) este o probabilitate ce depășește orice estimare. Mai mult decât atât, șansa apariției unui anumit lanț proteic este atât de mică, încât am putea-o numi astronomică.”¹²⁹

Și, în acest moment, apare un paradox foarte interesant: în timp ce ADN-ul se poate replica doar cu ajutorul unor proteine foarte speciale (enzime), sinteza acestor proteine se poate realiza doar prin intermediul informației codificate în ADN. Întrucât acestea depind unele de altele, fie trebuie să existe în același timp în momentul replicării, fie una dintre ele trebuie să fie „creată” înaintea celeilalte. Iată ce spune microbiologul american Homer Jacobson:

„Instrucțiunile pentru planurile de reproducere, pentru energie și pentru extragerea părților din mediul curent, pentru secvența de creștere și pentru fiecare mecanism efector ce traduce instrucțiunile în creștere - *toate* acestea trebuiau să

Francis Crick

fie prezente simultan în acel moment [în care viața a început]. Această combinație de evenimente părea a fi o reușită complet improbabilă, și ea a fost adesea atribuită intervenției divine.¹³⁰

Citatul de mai sus a fost scris la doi ani după descoperirea structurii ADN-ului de către Watson și Crick. În ciuda tuturor dezvoltărilor ce au apărut în cadrul științei, problema evoluționiștilor a rămas nerezolvată. Doi oameni de știință germani, Junker și Scherer, au explicat că sinteza fiecărei molecule necesare evoluției chimice, are nevoie de condiții distincte, și că probabilitatea combinării tuturor acestor materiale care, din punct de vedere teoretic, au nevoie de metode de obținere diferite, este practic zero:

„Până în momentul de față, nu se cunoaște niciun experiment în care să putem obține toate moleculele necesare pentru evoluția chimică. Prin urmare, este esențial ca aceste molecule diferite să fie produse în locuri diferite, în condiții care să le fie extrem de favorabile și apoi acestea să fie transportate într-un

alt loc pentru reacție, protejându-le de elementele dăunătoare precum hidroliza și fotoliza.”¹³¹

Pe scurt, teoria evoluției este incapabilă să demonstreze vreunul dintre stadiile evoluționiste care se presupune că s-ar fi produs la nivel molecular. În loc să confere răspunsuri la asemenea întrebări, progresul științei le face și mai complexe și mai imposibil de descurcat.

În mod interesant, majoritatea evoluționiștilor cred atât în această poveste, cât și în multe alte povești pentru copii, complet neștiințifice, considerându-le adevărate. Întrucât s-au auto-condiționat să nu accepte creația, ei nu au altă posibilitate decât să creadă în ceea ce este imposibil. Un biolog renumit din Australia, Michael Denton, a discutat acest subiect în cartea sa „Evoluția - o teorie în criză” (*Evolution: A Theory in Crisis*):

„Pentru cel sceptic, afirmația că programele genetice ale organismelor superioare, formate din ceva aproape de o mie de milioane de biți de informație, echivalentul unei succesiuni de litere dintr-o mică bibliotecă compusă din 1000 de volume, conținând într-o formă codată mii și mii de algoritmi complecși pentru controlul, numirea și ordonarea creșterii și dezvoltării a miliarde și miliarde de celule sub forma unui organism complex, au fost formate prin intermediul unui simplu proces aleator este un afront adus rațiunii. Dar pentru un darwinist, această idee este acceptată fără cea mai mică umbră de îndoială - și această paradigmă are prioritate!”¹³²

O altă tentativă evoluționistă zadarnică: „Lumea ARN-ului”

Descoperirea din anii 1970 ce arăta că gazele existente la începuturi în atmosfera primitivă de pe Pământ ar fi făcut imposibilă sinteza aminoacizilor, a fost o lovitură serioasă dată teoriei evoluției moleculare. Evoluționiștii au trebuit să accepte faptul că „experimentele atmosferei primitive” ale lui Stanley Miller, Sydney Fox, Cyril Ponnampereuma și alții, nu erau de fapt valide. Tocmai din acest motiv, în anii 1980, evoluționiștii au făcut altă tentativă. Drept rezultat, a fost propusă ipoteza „Lumii

ARN-ului". Acest scenariu sugera că cele care s-au format mai întâi nu au fost proteinele, ci moleculele de ARN ce conțineau informațiile pentru proteine.

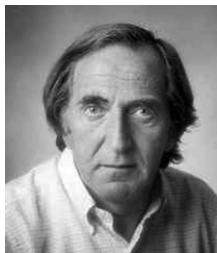
Conform acestui scenariu -- propus de chimistul Walter Gilbert de la Universitatea Harvard, în anul 1986, bazat pe o descoperire legată de „ribozomi“ realizată de Thomas Cech – în urmă cu miliarde de ani, o moleculă de ARN capabilă să se auto-replice, s-a format accidental, într-un fel sau altul. Apoi, această moleculă de ARN a început să producă proteine, fiind activată de influențele exterioare. Prin urmare, a fost necesară stocarea acestor informații într-o a doua moleculă, iar molecula de ADN a apărut într-un fel sau altul pentru a face acest lucru.

Realizat dintr-un șir de imposibilități la fiecare dintre stadiile sale, acest scenariu extrem de greu de crezut, departe de a conferi vreo explicație asupra originii vieții, nu a făcut altceva decât să adâncească problema, dând naștere la multe întrebări fără răspuns:

1. Întrucât este imposibil de acceptat formarea accidentală chiar și a unei singure nucleotide din compoziția ARN-ului, cum ar putea fi oare posibil ca aceste nucleotide imaginare să formeze ARN-ul, adunându-se toate într-o secvență specifică? Evoluționistul John Horgan admite imposibilitatea formării la întâmplare a ARN-ului:

„Pe măsură ce cercetătorii continuă să examineze conceptul Lumii ARN-ului din ce în ce mai îndeaproape, tot mai multe probleme apar. Cum a apărut ARN-ul inițial? ARN-ul și componentele sale sunt extrem de dificil de sintetizat, chiar și în cele mai bune condiții de laborator, și atunci este cu atât mai puțin probabilă șansa ca aceasta să se fi petrecut în condiții reale plauzibile.“¹³³

2. Chiar dacă presupunem că s-a format din întâmplare, cum a putut acest ARN, ce consta dintr-un singur lanț de nucleotide, să „se decidă“ să se auto-replice, și prin intermediul cărui mecanism a putut el să ducă la bun sfârșit acest proces de auto-replicare? Și unde a găsit nucleotidele pe care le-a folosit pentru a se auto-replica? Chiar și microbiologii evoluționiști precum Gerald Joyce

Leslie Orgel

și Leslie Orgel au arătat natura disperată a situației în cartea lor „În lumea ARN-ului“ (*In the RNA World*):

„Această discuție... s-a orientat, într-un fel, asupra unui om de paie: mitul moleculei ARN care se auto-replică, ce a apărut de-a gata dintr-o supă de polinucleotide aleatoare. Nu numai că, în lumina înțelegerii noastre actuale a chimiei prebiotice această noțiune este nerealistă, dar ar pune la încercare chiar și credulitatea unui optimist în ceea ce privește viziunea sa asupra potențialului catalitic al ARN-ului.“¹³⁴

3. Chiar dacă presupunem că în lumea primordială au existat ARN-uri capabile să se auto-replice, și că acei numeroși aminoacizi de fiecare tip erau acolo gata pentru a fi folosiți de ARN, și că toate aceste imposibilități au avut cumva loc, situația tot nu poate să conducă nici măcar la formarea unei singure proteine. Întrucât ARN-ul include doar informația referitoare la structura proteinelor. Pe de altă parte, aminoacizii sunt materie primă. Cu toate acestea, nu există niciun mecanism pentru producerea proteinelor. A considera existența ARN-ului suficientă pentru producerea proteinelor este la fel de lipsit de temei precum a aștepta ca o mașină să se asambleze de una singură prin simplul fapt că aruncăm schița ei deasupra unei grămezi de părți componente ce sunt aruncate una peste cealaltă. O schiță singură nu poate produce o mașină fără a avea la dispoziție o fabrică și niște muncitori care să asambleze părțile conform cu instrucțiunile conținute de schiță; în același mod, schița conținută în ARN nu poate produce proteine de una singură, fără cooperarea celorlalte componente celulare, care să urmeze instrucțiunile conținute în ARN.

Proteinele sunt produse în fabrica ribozomilor cu ajutorul mai multor enzime și ca rezultat al unor procese extrem de complexe ce au loc în interiorul celulei. Ribozomul este una dintre organele extrem de complexe ale celulei, alcătuită din proteine. Aceasta conduce la o altă supoziție lipsită de logică, și anume, aceea că și ribozomii, la rândul lor, au apărut din întâmplare, în același

timp. Chiar și laureatul Premiului Nobel, Jacques Monod, care a fost unul dintre cei mai fanatici apărători ai evoluționismului – și ai ateismului – a explicat faptul că sinteza proteinelor nu ar putea sub nicio formă să fie considerată că ar depinde doar de informația din acizii nucleici:

„Codul nu are niciun sens dacă nu este și tradus. Mașinăria modernă pentru traduceri a celulei constă din cel puțin 50 de componente macromoleculare, care sunt și ele, la rândul lor, codificate în ADN: codul nu poate fi tradus decât prin intermediul unor produse ce aparțin traducerii însăși. Aceasta este expresia modernă a lui *omne vivum ex ovo*. Unde și cum a devenit acest cerc un cerc închis? Este extrem de dificil de imaginat.”¹³⁵

Cum a putut un lanț de ARN din lumea primordială să ia o asemenea decizie, și prin ce metode a putut să facă să apară producția de proteine, realizând munca a 50 de particule specializate la rândul lor? Evoluționiștii nu au niciun răspuns la toate acestea.

Dr. Leslie Orgel, una dintre asociatele lui Stanley Miller și Francis Crick de la Universitatea din California în San Diego, a folosit termenul „scenariu” pentru a descrie posibilitatea „aparității vieții prin intermediul Lumii ARN-ului”. Orgel a descris ce fel de caracteristici ar fi trebuit să aibă acest ARN și cât de imposibil este acest lucru, în articolul său denumit „Originea vieții”, publicat în revista *American Scientist*, în octombrie 1994:

„Am observat că acest scenariu ar fi putut să apară doar dacă ARN-ul prebiotic ar fi avut două proprietăți, care nu sunt evidente în zilele noastre: capacitatea de a se replica fără ajutorul proteinelor și capacitatea de a cataliza fiecare stadiu din cadrul sintezei proteinelor.”¹³⁶

Așa cum ar fi trebuit să fie deja clar, a aștepta aceste două procese complexe și esențiale din partea unei molecule precum cea de ARN, este posibil doar din punctul de vedere al evoluționiștilor și cu ajutorul puterii lor imaginative. Pe de altă parte, dovezile științifice concrete arată cât se poate de clar

faptul că ipoteza Lumii ARN-ului, care este un nou model propus pentru a explica formarea vieții din întâmplare, este o născocire la fel de neplauzibilă.

Biochimistul Gordon C. Mills de la Universitatea din Texas și specialistul în biologie moleculară Dean Kenyon de la Universitatea de Stat din San Francisco au evaluat punctele slabe ale scenariului Lumii ARN-ului în articolul lor intitulat „Un studiu asupra Lumii ARN-ului“, ajungând la o scurtă concluzie: *„ARN-ul este o moleculă remarcabilă. Dar ipoteza Lumii ARN-ului este o cu totul altă problemă. Noi nu găsim nicio dovadă în sprijinul acestei teorii, nici măcar una care să ofere anumite speranțe.”*¹³⁷

Scriitorul și omul de știință Brig Klyce a explicat în articolul său din anul 2001 faptul că oamenii de știință evoluționiști țin foarte mult la acest aspect, însă rezultatele pe care le-au prezentat până acum arată că aceste eforturi sunt în zadar:

„Cercetarea în domeniul Lumii ARN-ului este o industrie de mărime medie. Această cercetare a demonstrat cât de extrem de dificil este ca celulele vii să fi apărut din întâmplare din materia lipsită de viață, în perioada de timp avută pe Pământ. Această demonstrație este o contribuție extrem de valoroasă pentru știință. Iar alte cercetări adiționale vor fi de asemenea valoroase. Dar să continui să insiști asupra faptului că viața ar putea apărea în mod spontan din substanțe chimice lipsite de viață în fața noilor dificultăți apărute, este de-a dreptul năucitor. Probabil că aceasta este o reminiscență a muncii alchimistilor medievali care au încercat cu atâta tenacitate să transforme plumbul în aur.”¹³⁸

Viața este un concept ce depășește simplele conglomerate de molecule

Am examinat până acum cât de imposibilă este formarea accidentală a vieții. Haideți acum să ignorăm din nou aceste imposibilități pentru un moment. Haideți să presupunem că molecula de proteină a fost formată în cele mai neprielnice, necontrolate condiții de mediu, precum cele ale Pământului primordial. Formarea fie chiar și a unei singure proteine nu

ar fi totuși suficientă; această proteină ar fi trebuit să aștepte cu răbdare timp de mii, poate chiar milioane de ani în acest mediu necontrolat fără a fi deloc deteriorată, până când o altă moleculă ar fi fost formată, chiar lângă ea, din întâmplare, și în aceleași condiții. Apoi, ar fi trebuit să aștepte până când milioane de proteine corecte și esențiale s-ar fi format una lângă alta, în același areal, și toate „din întâmplare“. Cele care s-ar fi format mai devreme ar fi trebuit să fie suficient de răbdătoare și să aștepte, fără a fi distruse, în ciuda razelor ultraviolete și a efectelor mecanice severe, pentru ca alte molecule să se formeze chiar lângă ele. Apoi, când aceste proteine, care au apărut toate în același areal, ar fi atins numărul adecvat, ar fi trebuit să se adune, să realizeze combinațiile corecte și să formeze organitele celulei. Niciun fel de material străin, nicio moleculă dăunătoare sau lanț proteic nefolositor nu trebuia să fi interferat cu ele. Apoi, chiar și atunci când aceste organite s-ar fi adunat într-un mod extrem de armonios și cooperant într-o anumită ordine și într-un anumit loc, ele ar fi trebuit să ia cu ele toate enzimele necesare și să fie apoi acoperite de o membrană, al cărui interior trebuia umplut cu un lichid special care să genereze mediul ideal pentru ele. Acum, chiar dacă aceste evenimente „extrem de puțin probabile“ s-ar fi produs într-adevăr din întâmplare, ar fi putut această mulțime de molecule să prindă viață?

Răspunsul este **NU**, întrucât cercetările au arătat că **simplică combinație a tuturor materialelor esențiale vieții nu este suficientă pentru ca viața să înceapă**. Chiar dacă toate proteinele esențiale vieții ar fi fost adunate și puse într-o eprubetă, aceste eforturi nu ar fi dus la formarea unei celule vii. Toate experimentele realizate până acum în acest domeniu au fost lipsite de succes. Toate observațiile și experimentele arată că viața poate să apară doar dintr-o altă viață. Afirmatia că viața a evoluat din ceva lipsit de viață, așa-numita „abiogeneză“, este un basm ce există doar în visele evoluționiștilor și care este în contradicție absolută cu rezultatele oricărui experiment sau observație.

Iar dacă vom considera lucrurile din acest punct de vedere, trebuie să recunoaștem că viața pe Pământ își are sursa în ceva viu ce exista anterior.

Aceasta este o reflexie a atributului lui Dumnezeu de „Deținător al Vieții“. Căci viața poate să apară, să continue și să se încheie doar în conformitate cu Voința Sa. În ceea ce privește evoluționismul, el nu numai că nu poate explica modul în care a apărut viața, dar este de asemenea incapabil să explice modul în care toate materialele esențiale vieții s-au format și s-au grupat.

Chandra Wickramasinghe descrie realitatea pe care a trebuit să o înfrunte ca om de știință, căruia i s-a spus întreaga viață că viața a apărut în urma unor accidente „fericite“:

„Încă din primii mei ani de formare ca om de știință, am fost spălat pe creier foarte intens, implementându-mi-se ideea că știința nu poate fi compatibilă cu nicio formă de creație deliberată. Această noțiune a trebuit să fie îndepărtată într-un mod dureros. La momentul actual, nu pot să găsesc niciun argument rațional care să distrugă viziunea ce pledează pentru convertirea la Dumnezeu. Obişnuim să avem mintea deschisă; acum, înțelegem că singurul răspuns logic pentru viață este creația – și nicidecum un amestec dezordonat, aleator și accidental.“¹³⁹

Termodinamica Demonstrează Falsitatea Evoluției

Cea de-a doua lege a termodinamicii, care este acceptată drept una dintre legile fundamentale ale fizicii, susține că, în condiții normale, toate sistemele ce sunt lăsate libere au tendința să devină dezordonate, dispersate și deformatе direct proporțional cu perioada de timp care trece. Totul, fie că este viu sau nu, se uzează, se deteriorează, se descompune, se dezintegrează și este distrus. Acesta este sfârșitul absolut pe care toate viețuitoarele îl vor avea, într-un fel sau altul și, în conformitate cu această lege, acest proces nu poate fi evitat.

Aceasta este ceva ce am observat cu toții. Spre exemplu, dacă iei o mașină și o duci în deșert și o lași acolo, ea nu o să fie într-o condiție mai bună atunci când, după câțiva ani buni, te vei întoarce să o iei. Din contră, vei observa că roțile s-au dezumflat, că geamurile s-au spart, că șasiul a ruginit, iar motorul ei nu mai funcționează. Același proces inevitabil este valabil și pentru viețuitoare.

Cea de-a doua lege a termodinamicii este modul prin care acest proces natural este definit prin intermediul ecuațiilor și calculelor fizice.

Această faimoasă lege a fizicii mai este cunoscută și sub numele de „legea entropiei“. În fizică, entropia măsoară gradul de dezordine al unui sistem. Entropia unui sistem crește atunci când acesta se îndepărtează de starea ordonată, organizată și planificată, îndreptându-se spre o stare mai dezordonată, dispersată și neplanificată. Cu cât există o mai mare dezordine în sistem, cu atât este mai mare entropia. Legea entropiei susține că întregul univers se îndreaptă inevitabil către o stare mai dezordonată, neplanificată și dezorganizată.

Adevărul celei de-a doua legi a termodinamicii a fost stabilit atât experimental, cât și teoretic. Cei mai renumiți oameni de știință au căzut de acord că legea entropiei va rămâne principala paradigmă pentru viitorul anticipabil. Albert Einstein, cel mai mare om de știință al perioadei noastre, o descrie ca fiind „legea principală a tuturor științelor“. Sir Arthur Eddington a descris-o de asemenea ca fiind „suprema lege metafizică a întregului univers“.¹⁴⁰

Teoria evoluționismului ignoră însă această lege fundamentală a fizicii. Mecanismul oferit de evoluționism contrazice complet această a doua lege. Teoria evoluției spune că atomi dezordonați, dispersați și lipsiți de viață s-au grupat spontan, de-a lungul timpului, într-o ordine specifică, pentru a forma molecule extrem de complexe precum proteinele, ADN-ul și ARN-ul, după care, milioane de diferite alte specii de viețuitoare, având structuri mult mai complexe, au început să apară gradat. Conform teoriei evoluționismului, acest presupus proces - care necesită o structură din ce în ce mai planificată, mai ordonată, mai complexă și mai organizată la fiecare nivel ulterior - s-a structurat de unul singur în condițiile naturale de mediu. Legea entropiei stabilește cât se poate de clar că acest așa-zis proces natural contrazice flagrant legile fizicii.

Oamenii de știință evoluționiști sunt și ei conștienți de acest lucru. Așa cum afirmă și J.H. Rush:

„În complexul curs al evoluției, viața a prezentat un contrast remarcabil cu tendința exprimată de cea de-a doua lege a termodinamicii.“¹⁴¹

Scriitorul evoluționist Roger Lewin a formulat impasul termodinamic al evoluționismului într-un articol din revista *Science*:

„Una dintre problemele cu care s-au confruntat biologii este aparenta contradicție dintre evoluție și cea de-a doua lege a termodinamicii. De-a lungul timpului, sistemele ar trebui să degenereze, și să producă mai puțină și nu mai multă ordine.”¹⁴²

Într-un număr din prea bine cunoscuta revistă *American Scientist*, un alt apărător al teoriei evoluționismului, George Stravropoulos explică imposibilitatea termodinamică a formării într-un mod spontan a vieții și imposibilitatea explicării existenței unui mecanism viu și complex prin intermediul legilor naturale:

„Cu toate acestea, în condiții normale, niciun complex organic de molecule nu se va putea vreodată forma în mod spontan, ci mai degrabă se va dezintegra, în conformitate cu cea de-a doua lege a termodinamicii. Și, într-adevăr, cu cât va fi mai complex, cu atât va fi mai instabil, și cu atât mai sigură va fi dezintegrarea sa, mai devreme sau mai târziu. Fotosinteza și toate procesele vieții, și chiar viața însăși, *nu pot fi* încă înțelese în termenii termodinamicii sau ai oricărei alte științe exacte, în ciuda folosirii mai mult sau mai puțin deliberate a unui limbaj confuz.”¹⁴³

Așa cum am văzut deja, cea de-a doua lege a termodinamicii constituie un obstacol insurmontabil pentru scenariul evoluționismului, atât în termenii științei, cât și ai logicii. Incapabili să ofere vreo explicație științifică și consistentă pentru a depăși acest obstacol, evoluționiștii pot să facă aceasta doar în propria lor imaginație. Spre exemplu, binecunoscutul evoluționist Jeremy Rifkin își afirmă astfel credința sa în faptul că evoluționismul surmontează această lege a fizicii printr-o „putere magică”:

„Legea entropiei susține că evoluția disipează întreaga energie disponibilă pentru viață de pe această planetă. Dar conceptul nostru asupra evoluției este exact opusul. Noi credem că evoluția creează oarecum prin magie, pretutindeni pe Pământ, o mai mare ordine și valoare.”¹⁴⁴

Aceste cuvinte arată faptul că evoluția este mai degrabă o credință dogmatică, decât o teză științifică.

Mitul „sistemului deschis“

Anumiți partizani ai evoluționismului au recurs la un anumit argument, și anume, că cea de-a doua lege a termodinamicii este valabilă doar pentru „sisteme închise“, iar „sistemele deschise“ se află dincolo de sfera acestei legi.

Un „sistem deschis“ este un sistem termodinamic în care atât materia cât și energia intră și ies. Evoluționiștii susțin că lumea este un sistem deschis, care este în mod constant expus la un flux de energie de la Soare, că legea entropiei nu se aplică lumii luate ca un întreg, și că organismele vii, ordonate și complexe pot fi generate din structuri simple, lipsite de viață și dezordonate.

Cu toate acestea, aici există o distorsiune vădită. **Faptul că un sistem are un aflux de energie nu este suficient pentru a face acel sistem ordonat. Sunt necesare de asemenea și niște mecanisme specifice pentru a face acea energie funcțională.** Spre exemplu, o mașină are nevoie de un motor, un sistem de transmisie și mecanisme de control adecvate pentru a converti energia petrolului în lucru mecanic. Fără un asemenea sistem de conversie a energiei, mașina nu va fi capabilă să folosească energia înmagazinată în petrol.

Același lucru se aplică și în cazul vieții. Este adevărat că viața își extrage energia din Soare. Cu toate acestea, energia solară poate fi convertită în energie chimică doar prin intermediul sistemelor de conversie extraordinar de complexe care există în organismele vii (cum ar fi fotosinteza în cazul plantelor și sistemele digestive ale oamenilor și ale animalelor). Niciun organism viu nu poate trăi fără a avea un asemenea sistem de conversie a energiei. Fără acest sistem de conversie a energiei, Soarele nu este altceva decât o sursă de energie distructivă care arde, usucă sau topește.

Așa cum se poate vedea, un sistem termodinamic ce este lipsit de un mecanism de conversie a energiei de un anumit tip nu este avantajos pentru evoluție, indiferent dacă este închis sau

deschis. Nimeni nu susține că un asemenea mecanism complex și conștient ar fi putut exista în natură, în condițiile Pământului primitiv. Și într-adevăr, adevărata problemă cu care se confruntă evoluționiștii este cea a modului în care asemenea mecanisme complexe de conversie a energiei, cum este fotosinteza din plante – și care nu pot fi reproduse nici chiar cu cea mai modernă tehnologie –, ar fi putut să apară singure.

Influxul de energie solară ce pătrunde în această lume ar fi incapabil să aducă ordinea prin simpla sa prezență. Mai mult decât atât, nu contează cât de ridicată ar deveni temperatura, aminoacizii ar rezista formării legăturilor în secvențele ordonate. Doar energia singură este incapabilă să determine aminoacizii să formeze molecule din ce în ce mai complexe de proteine sau să determine proteinele să formeze mult mai complexe și organizate structuri ale organitelor celulare. Adevărata și reala sursă a acestei organizări existente la toate nivelurile este, fără nicio îndoială, creația.

Mitul „materiei auto-organizate”

Destul de conștienți că cea de-a doua lege a termodinamicii face ca procesul evoluției să fie imposibil, unii oameni de știință evoluționiști au făcut unele încercări speculative de „a împăca și capra și varza”, pentru a putea fi capabili să susțină că evoluția ar fi totuși posibilă. Și, ca de obicei, chiar și aceste strădanii au arătat că teoria evoluției se confruntă cu un impas de netrecut.

Una dintre persoanele care s-a remarcat prin eforturile realizate de a „mărita” termodinamica cu evoluționismul este omul de știință belgian Ilya Prigogine. Începând cu teoria haosului, Prigogine a propus mai multe ipoteze în care ordinea se dezvoltă din haos (dezordine). El a argumentat că anumite sisteme deschise pot manifesta o scădere a entropiei datorită influxului de energie externă, iar „ordonarea” rezultată este o dovadă că „materia se poate organiza singură.” Iar de atunci, conceptul de „materie auto-organizată” a devenit destul de răspândit în rândul evoluționiștilor și al materialiştilor. Aceștia acționează ca și cum ar fi descoperit originea materialistă a complexității vieții

și soluția materialistă pentru problema originii vieții.

Dar dacă aruncăm o privire mai de aproape, aceasta ne va arăta că argumentul folosit este cu desăvârșire abstract și, în fapt, nu face decât să confunde dorințele cu realitatea. Mai mult decât atât, acesta include și o înșelătorie foarte naivă. Această înșelătorie se află în confuzia realizată deliberat între două concepte distincte: „ordonat” și „organizat”.¹⁴⁵

Vom explica mai exact ce înseamnă acest lucru prin intermediul unui exemplu. Imaginați-vă o plajă perfect netedă ce se întinde de-a lungul unui țărm. Atunci când un val puternic lovește acea plajă, mormanele de nisip, mai mari sau mai mici, formează ridicături la suprafața plajei.

Acesta este un proces de „ordonare”: țărmul este un sistem deschis iar fluxul de energie (valul) care intră poate forma tipare simple pe nisip, tipare care au un aspect precis. Din punct de vedere termodinamic, acesta poate să creeze o nouă ordine acolo unde înainte nu exista deloc. Dar trebuie de asemenea să subliniem că aceleași valuri nu vor putea crea un castel de nisip pe plajă. Dacă vom vedea un castel de nisip acolo, nu vom avea nicio îndoială că acesta a fost construit de cineva, întrucât castelul este un sistem „organizat”. Cu alte cuvinte, acesta posedă o organizare și o informație clară. Fiecare parte a acestuia a fost realizată de o entitate conștientă, într-un mod planificat.

Diferența dintre simplul nisip și castel este aceea că cel din urmă este o complexitate organizată, în timp ce primul posedă doar o ordine, realizată prin simple repetiții. Ordinea ce se formează prin repetiții este ca și cum un obiect (cu alte cuvinte fluxul de energie ce intră în sistem) a căzut pe litera „a” de pe claviatura unei mașini de scris, scriind „aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa” de sute de ori. Dar șirul ordonat de „a”-uri ce se repetă în acest fel nu conține nicio informație și nicio complexitate. Pentru a scrie un șir complex de litere care să conțină informație (cu alte cuvinte, o succesiune care să aibă o anumită însemnătate, un paragraf sau o carte), este esențială prezența unei inteligențe.

Același lucru se aplică și atunci când vântul suflă într-o cameră plină de praf. Atunci când vântul suflă, praful care se afla într-un

strat întins poate să se adune într-un colț al camerei. Aceasta este de asemenea o situație mai ordonată decât cea care existase anterior, în sensul termodinamic, dar firele individuale de praf nu pot forma portretul cuiva pe podea, într-o formă organizată.

Aceasta înseamnă că un sistem complex și organizat nu poate să fie niciodată rezultatul unor procese naturale. Deși unele exemple simple de ordine se pot petrece din când în când, acestea nu pot să depășească anumite limite.

Dar evoluționiștii care susțin că această auto-ordonare ce apare din procesele naturale este cea mai importantă dovadă a evoluționismului, prezintă asemenea cazuri drept exemple de „auto-organizare”. Drept rezultat al acestei confuzii de concepte, ei susțin că sistemele vii pot să dezvolte propria lor ordine din incidente apărute în natură și prin reacții chimice. Metodele și studiile utilizate de Prigogine și de adepții săi, pe care le-am menționat mai sus, se bazează pe această logică falsă.

Oamenii de știință americani Charles B. Thaxton, Walter L. Bradley și Roger L. Olsen, în cartea lor intitulată „Misterul originii vieții” (*The Mystery of Life's Origin*), explică acest lucru după cum urmează:

„[...] În fiecare caz, mișcările aleatorii ale moleculelor într-un fluid sunt înlocuite în mod spontan de un comportament foarte ordonat. Prigogine, Eigen și alții au sugerat că o auto-organizare de același gen ar putea să fie intrinsecă în chimia organică și ar putea avea o importanță potențială pentru extrem de complexe molecule esențiale pentru organismele vii. Dar asemenea analogii au prea puțină relevanță în problema originii vieții. Unul dintre motivele majore este acela că ele nu pot să facă distincția dintre ordine și complexitate... Regularitatea sau ordinea nu poate servi pentru stocarea imensei cantități de informație necesară sistemelor vii. Căci aici este vorba mai degrabă de o structură fie ea și neregulată, însă specializată, decât de o structură ordonată. Aceasta este o fisură semnificativă în analogia oferită. Căci nu există nicio conexiune aparentă între modul de ordonare spontană ce apare când fluxul de energie pătrunde într-un asemenea sistem și munca necesară pentru a

construi o structură informatică aperiodică – cum ar fi informația concentrată în macromoleculele de ADN sau de proteine.”¹⁴⁶

De fapt, chiar și Prigogine a acceptat faptul că teoriile pe care le-a promovat pentru nivelul molecular nu se aplică sistemelor vii, spre exemplu, unei celule vii:

„Problema ordinii biologice implică tranziția de la activitatea moleculară la ordinea supra-moleculară din celulă. Această problemă este departe de a fi fost rezolvată.”¹⁴⁷

Și atunci, de ce mai continuă evoluționiștii să creadă în asemenea scenarii precum cel al „materiei auto-organizate”, care nu au niciun fundament științific? De ce sunt ei atât de hotărâți să respingă inteligența și planificarea care poate fi observată atât de ușor în sistemele vii? Răspunsul este acela că ei au o credință dogmatică în materialism și că ei cred că materia are o anumită putere misterioasă de a crea viața. Un profesor de chimie de la Universitatea din New York și de asemenea expert în ADN, Robert Shapiro, explică această credință a evoluționiștilor în „materia auto-organizată” și dogma materialistă ce se află în inima sa, după cum urmează:

„Prin urmare, este nevoie de un alt principiu evoluționist pentru a ne trece peste abisul dintre amestecul de substanțe chimice simple, naturale și primul replicator efectiv. Principiul nu a fost încă descris în detaliu sau demonstrat, dar este anticipat, dându-i-se și un nume cum ar fi evoluționism chimic sau auto-organizare a materiei. Existența acestui principiu este acceptată în filozofia materialismului dialectic, și este de asemenea aplicată ca atare în explicarea originii vieții de către Alexander Oparin.”¹⁴⁸

Toată această situație demonstrează cu claritate că evoluționismul este o dogmă care este împotriva științei empirice, iar originea organismelor vii poate fi explicată doar prin intervenția unei puteri supranaturale. Această putere supranaturală este Creația lui Dumnezeu, Cel care a creat întregul univers. Știința a dovedit că evoluționismul este încă o teorie imposibilă, din punctul de vedere al termodinamicii, iar existența vieții nu are vreo altă explicație decât Creația.

Ordinea Nu se Poate Justifica prin Coincidențe

In capitolul anterior, am studiat cât de imposibilă este formarea accidentală a vieții. Haideți să ignorăm din nou toate aceste imposibilități pentru o clipă. Haideți să presupunem că acum milioane și milioane de ani, s-a format o celulă care a obținut tot ceea ce avea nevoie pentru viață, și că apoi la momentul oportun, ea „a prins viață”. În acest punct, teoria evoluției colapsează încă o dată. Întrucât chiar dacă această celulă ar fi existat pentru o vreme, ea ar fi murit la un moment dat, iar după moartea ei, nu ar mai fi rămas nimic, și totul s-ar fi întors acolo de unde a început. Aceasta întrucât prima celulă vie, datorită faptului că îi lipsea informația genetică, nu ar fi fost capabilă să se reproducă și să înceapă o nouă generație. Astfel, viața ei s-ar fi încheiat cu moartea.

Sistemul genetic nu constă doar din ADN. În același mediu trebuie să mai existe de asemenea: enzime care să citească codul din ADN, ARN-un mesager care trebuie să fie produs după citirea acestor coduri, un ribozom la care ARN-ul mesager se va atașa în conformitate cu acest cod, ARN-ul de transfer pentru a transfera aminoacizii aceluși ribozom pentru a-i folosi în procesul de producție și niște enzime extrem de complexe pentru a duce la bun sfârșit numeroasele procese intermediare. Un asemenea mediu nu poate exista nicăieri în afara unui mediu total izolat și complet controlat cum este celula, unde există toate materiile prime esențiale, cât și resursele energetice.

Drept rezultat, materia organică se poate auto-reproduce doar dacă există sub forma unei celule complet dezvoltate împreună cu toate organitele sale, și într-un mediu propice în care să poată supraviețui, să poată face schimbul de materiale și să primească energia din mediul înconjurător. Aceasta înseamnă că prima celulă de pe Pământ s-a format „dintr-o dată” împreună cu structura sa uluitor de complexă.

Și atunci, dacă o structură complexă a apărut dintr-odată, ce înseamnă aceasta?

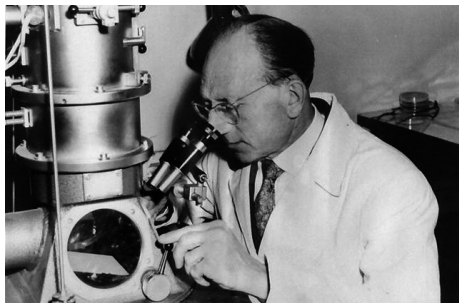
Hai-deți să ne punem această întrebare prin intermediul unui exemplu. Hai-deți să ne gândim la complexitatea celulei în termenii unei mașini extrem de sofisticate și avansate tehnologic. (De fapt, celula este un sistem mult mai complex și mai dezvoltat decât orice mașină, indiferent de motorul ei sau de dotările ei tehnice.) Și acum, hai-deți să ne punem următoarea întrebare: Ce ați crede dacă ați merge în excursie în adâncul unei păduri dese și ați trece pe lângă o mașină nou-nouță aflată între copaci? V-ați imagina oare că toate elementele pădurii s-au grupat la întâmplare de-a lungul a milioane de ani pentru a produce un asemenea vehicul? Toate părțile mașinii sunt făcute din materiale precum fierul, cuprul și cauciucul - materii prime pe care le găsim pe Pământ -, dar v-ar face oare acest lucru să vă gândiți că aceste materiale s-au sintetizat „la întâmplare“ și apoi s-au grupat pentru a forma o asemenea mașină?

Nu există nicio îndoială că orice persoană întreagă la minte ar realiza că mașina este rezultatul unui proiect inteligent - cu alte cuvinte a fost produsă într-o fabrică - și s-ar întreba ce caută o asemenea mașină în mijlocul pădurii. Apariția bruscă a unei structuri complexe într-o formă completă, așa ca din neant, arată că aceasta este opera unui agent inteligent. Un sistem atât de complex precum celula a fost fără nicio îndoială creat de o putere și o înțelepciune superioare. Cu alte cuvinte, acest sistem a apărut ca o creație a lui Dumnezeu.

A crede că pura întâmplare poate da naștere unor design-uri perfecte depășește limitele rațiunii. Cu toate acestea, așa arată fiecare „explicație“ prezentată de teoria evoluției în ceea ce privește originea vieții. Una dintre autoritățile de necontestat în acest domeniu este faimosul zoolog francez Pierre-Paul Grassé, fostul președinte al Academiei Franceze de Științe. Grassé este un materialist; cu toate acestea el a înțeles că teoria lui Darwin nu este capabilă să explice viața și vorbește despre logica „întâmplării“, care este coloana vertebrală a darwinismului:

„Apariția oportună a mutațiilor care să deservească

nevoile animalelor și plantelor este greu de crezut. Cu toate acestea, teoria darwiniană pretinde chiar și mai mult: o singură plantă, un singur animal ar avea nevoie de mii și mii de asemenea

Pierre-Paul Grassé

evenimente norocoase și propice. Și atunci, miracolele ar deveni o lege: evenimentele având o probabilitate infime nu vor putea să nu apară... **Nu există nicio lege împotriva celor care visează cu ochii deschiși, dar știința nu ar trebui să se complacă în așa ceva.**¹⁴⁹

Grassé a mai rezumat și ce anume înseamnă conceptul de „întâmplare” pentru evoluționiști: „... **Întâmplarea devine un fel de providență, care sub acoperământul ateismului, nu este numită, dar este adorată în secret.**”¹⁵⁰

Eșecul logic al evoluționiștilor este un rezultat al păstrării cu sfințenie a conceptului de întâmplare.

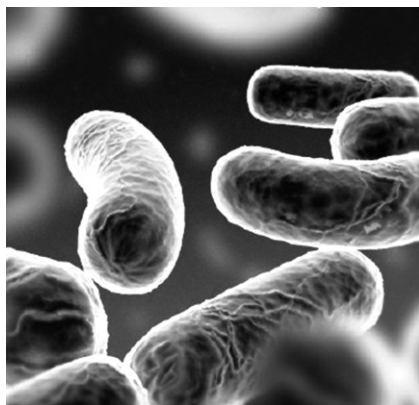
Formula darwiniană!

Dincolo de toate dovezile tehnice pe care le-am tratat până acum, haideți să examinăm pentru moment ce fel de superstiții au evoluționiștii în ceea ce privește un exemplu care ar putea fi înțeleș chiar și de copii:

Teoria evoluționistă consideră că viața s-a format accidental. Conform acestei afirmații, atomii lipsiți de viață și conștiință s-au grupat pentru a forma celula și apoi, cumva, au format celelalte organisme vii, inclusiv omul. Și acum, haideți să ne gândim puțin la aceasta. Atunci când punem la un loc elemente care sunt cărămizile de bază ale vieții, cum ar fi: carbonul, azotul și potasiul, tot ce se formează este un morman de elemente. Nu contează cărui tratament va fi supus acest morman de atomi, dar noi nu vor putea forma nici măcar o singură viețuitoare. Dacă

doriți, putem formula un „experiment“ cu privire la acest subiect și apoi să-l examinăm așa cum fac evoluționiștii și cum pretind ei că s-ar fi petrecut lucrurile, fără a pronunța cu voce tare numele experimentului, și anume, „Formula darwiniană“:

Hai-deți să îi lăsăm pe evoluționiști să pună din belșug și în

cantități mari, materialele prezente în compoziția organismelor vii, cum ar fi: fosfor, azot, carbon, oxigen, fier și magneziu. Mai mult decât atât, îi vom lăsa să adauge la aceste mari cantități de materie primă și orice alt material care nu ar exista în condiții normale, dar pe care ei îl consideră necesar. Hai-deți să îi lăsăm să adauge la acest amestec cât

de mulți aminoacizi ar avea nevoie – deși aceștia nu se pot forma în condiții naturale – și cât de multe proteine vor avea nevoie – deși doar pentru formarea uneia avem probabilitatea de 10^{950} . Hai-deți să-i lăsăm să expună amestecul la cât de multă căldură și umezeală doresc. Îi lăsăm să amestece toate acestea cu orice instrument tehnologic doresc. Îi vom lăsa să pună lângă aceste amestecuri cei mai renumiți oameni de știință, care să aștepte lângă aceste amestecuri miliarde și chiar trilioane de ani, și să fie liberi să folosească orice fel de condiții vor considera necesare pentru formarea unui organism viu. Căci, indiferent ce vor face, ei nu vor putea produce din aceste materii prime un organism viu, să zicem un profesor care examinează structura celulei sale la microscop. Ei nu vor putea produce girafe, lei, albine, canari, cai, delfini, trandafiri, orhidee, crini, garoafe, banane, portocale, mere, curmale, roșii, pepeni galbeni, pepeni verzi, smochine, măslina, struguri, piersici, fazani, fluturi multicolori sau milioane de alte organisme vii precum acestea. Într-adevăr, ei nu vor putea să obțină nici măcar o singură celulă a unui organism viu.

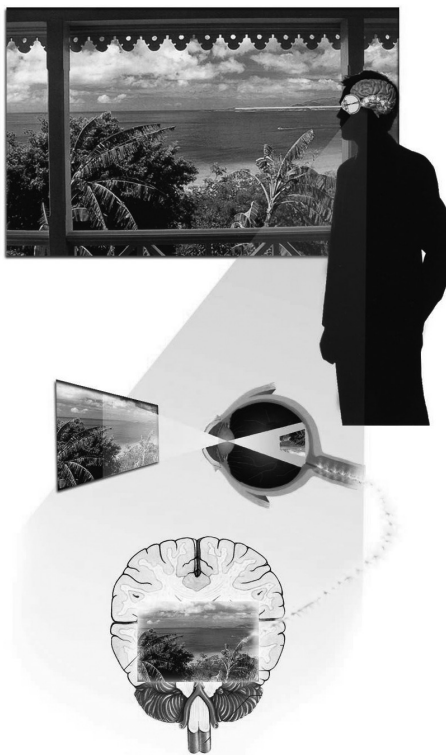
Pe scurt, atomii lipsiți de conștiință nu pot forma o celulă prin simpla lor grupare. Ei nu pot lua apoi o nouă decizie de a divide celula în două, apoi să ia alte decizii și să formeze profesorii care au inventat microscopul electronic, pentru ca apoi să-și examineze propria lor structură la acel microscop. **Materia prinde viață doar prin intermediul actului superior de Creație al lui Dumnezeu.**

Teoria evoluționistă, care susține opusul, este o aberație totală ce este complet contrară logicii. Și dacă ne gândim fie și doar un pic la afirmațiile evoluționiștilor, vom putea descoperi adevărata realitate, la fel ca în exemplul de mai sus.

Tehnologia urechii și a ochiului

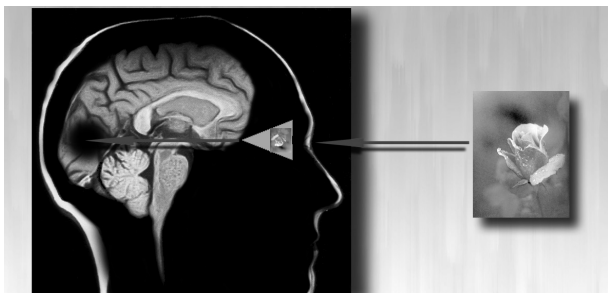
Un alt subiect care rămâne fără răspuns în cadrul teoriei evoluționiste se referă la calitățile excelente de percepție ale urechii și ale ochiului.

Înainte de a trece la studiul ochiului în sine, haideți să răspundem pe scurt la întrebarea: „Cum anume vedem?” Razele de lumină ce provin de la un obiect cad pe retina ochiului. De aici, aceste raze de lumină sunt transmise sub forma unor semnale electrice de către celule și ajung la o zonă de dimensiuni mici din partea din spate a creierului, numită centrul vederii. După o serie de procese, aceste semnale electrice sunt percepute de acest

centru de pe creier sub forma unei imagini. Iar acum, având acest suport tehnic, haideți să ne gândim puțin.

Creierul este izolat de lumină. Aceasta înseamnă că în interiorul creierului este întuneric total, iar lumina nu ajunge la locația unde este situat creierul. Locul denumit centrul vederii este un loc complet întunecat, unde lumina nu ajunge niciodată; ar putea să fie chiar cel mai întunecat loc pe care l-ați cunoscut vreodată. Cu toate acestea, în această beznă neagră se observă o lume strălucitoare, luminoasă.

Imaginea formată înăuntrul ochiului este atât de clară și de distinctă, încât nici chiar tehnologia secolului al XX-lea nu a fost capabilă să o obțină. Spre exemplu, uitați-vă la cartea pe care o citiți, la mâinile care o țin, apoi ridicați privirea și priviți în jur. Ați mai văzut o asemenea imagine clară și distinctă în orice alt loc? Nici chiar cel mai performant ecran de televiziune produs de cel mai mare producător de televizoare din lume nu vă poate oferi o asemenea imagine clară. Aceasta este o imagine tridimensională, color și extrem de clară. Vreme de mai bine de 100 de ani, mii de ingineri au încercat să atingă această claritate a imaginii. Au fost construite fabrici, s-au descoperit noi idei, s-a efectuat foarte multă cercetare, s-au făcut planuri și proiecte, toate pentru a atinge acest deziderat. Și din nou, uitați-vă la ecranul televizorului și la cartea pe care o țineți în mână. Veți observa că există o foarte mare diferență de claritate și precizie. Mai mult decât atât, ecranul televizorului vă arată doar imagini bidimensionale, în schimb, cu ochii voștri puteți avea o perspectivă tridimensională, care să prezinte și adâncime. Atunci când priviți cu atenție, puteți chiar să

observați că imaginea de pe ecranul televizorului este ușor neclară. Dar aceasta, o întâlniți oare și la ochii voștri? Cu siguranță nu.

Vreme de mulți ani, zeci de mii de ingineri au încercat să construiască un televizor tridimensional și să atingă claritatea vederii ochiului. Și, deși s-a construit un sistem de televiziune tridimensional, acesta nu se poate vedea fără a folosi niște ochelari speciali; mai mult decât atât, aceasta este o tridimensionalitate artificială. Imaginea de fundal este mai neclară, iar imaginea din față are aparența unui montaj pe hârtie. Nu s-a reușit niciodată producerea unei imagini clare și bine conturate precum cea a ochiului. Atât în cazul aparatelor foto, cât și în cazul televiziunii, există o mare diferență în ceea ce privește calitatea imaginii.

Evoluționiștii susțin că mecanismul care produce această imagine clară și bine conturată s-a format accidental. Acum, dacă cineva v-ar spune că televizorul din camera voastră s-a format accidental, și că toți atomii săi constituenți s-au grupat pur și simplu formând acest aparat ce produce această imagine, ce ați crede? Cum anume pot să facă acești atomi ceea ce mii de oameni nu sunt capabili?

Timp de aproape un secol, zeci de mii de ingineri au studiat și s-au străduit în laboratoare cu tehnologie performantă și în mari complexe industriale, folosind cele mai sofisticate aparate, și cu toate acestea tot ceea ce ei au reușit să realizeze a fost tehnologia vizuală din zilele noastre.

Dacă un asemenea aparat, care produce o imagine mai primitivă decât cea a ochiului, nu s-a putut forma accidental, este mai mult decât evident că ochiul și imaginea percepută de ochi nu putea nici ea să se formeze accidental. Căci ochiul necesită un proiect mult mai detaliat și mai miraculos, și de asemenea și Creația, comparativ cu proiectul unui televizor. Proiectul și

Creația unei imagini atât de clare și de bine definite îi aparține lui Dumnezeu, Cel care are putere asupra tuturor lucrurilor.

Aceeași situație apare și în cazul urechii. Urechea externă preia sunetele disponibile prin intermediul pavilionului urechii și le direcționează spre urechea mijlocie; apoi, urechea mijlocie transmite vibrațiile sonore, intensificându-le; urechea internă trimite aceste vibrații creierului, traducându-le în semnale electrice. Și, la fel ca în cazul ochiului, actul de a auzi se finalizează în centrul auzului, situat pe creier.

O situație similară cu cea a ochiului este adevărată și în cazul urechii. Și anume, creierul este izolat de sunet la fel cum este izolat și de lumină. Prin urmare, nu contează cât de mult zgomot este afară, în interiorul creierului este o tăcere deplină. Cu toate acestea, creierul este capabil să perceapă cele mai fine sunete. În creierul vostru, care este izolat fonic, puteți auzi simfoniile interpretate de o anumită orchestră, și de asemenea zgomotele dintr-un loc aglomerat. Cu toate acestea, dacă la un anumit moment s-ar putea măsura nivelul sunetului din creierul vostru, ați putea să vedeți că acolo domnește o liniște deplină.

Haideti acum să comparăm din nou calitatea superioară și tehnologia avansată ce este prezentă la nivelul urechii și al creierului, cu tehnologia produsă de ființele umane. La fel ca în cazul imaginii, s-au cheltuit zeci de ani de eforturi în încercarea de a crea și a reproduce un sunet cât mai fidel față de cel original. Rezultatul acestor eforturi sunt aparatele de înregistrare, sistemele de înaltă fidelitate și sistemele de detecție a sunetelor. În ciuda tuturor acestor tehnologii și a miilor de ingineri și de experți care au lucrat în acest scop, nu s-a putut obține niciun sunet care să aibă aceeași claritate și distincție precum cel perceput de ureche. Gândiți-vă la cele mai performante sisteme Hi-Fi produse de cele mai mari companii din industria muzicii. Chiar și în cazul acestor aparate, atunci când se înregistrează, o parte din sunetul inițial se pierde; de asemenea, atunci când porniți o aparatură Hi-Fi, întotdeauna se aude un fâșâit înainte ca muzica propriu-zisă să înceapă. Cu toate acestea, sunetele percepute cu ajutorul tehnologiei trupului uman sunt extrem de clare și de distincte. O ureche umană nu percepe

niciodată sunetul însoțit de un fâșâit adițional sau de paraziți atmosferici, așa cum se petrece în cazul aparatului Hi-Fi; urechea percepe sunetul exact așa cum este el, clar și distinct. Și așa au stat lucrurile încă din ziua în care omul a fost creat.

Pe scurt, tehnologia din trupul nostru este cu mult superioară tehnologiei produse de om prin folosirea informației acumulate, a experienței și a oportunităților. Nimeni nu ar afirma vreodată că un sistem Hi-Fi sau un aparat foto a apărut accidental. Și atunci, cum se poate afirma că tehnologiile care există în organismul uman, și care sunt superioare celor inventate de om, ar fi putut apărea drept rezultat al unui șir de întâmplări denumite evoluție?

Este evident că ochiul, urechea și chiar și alte părți ale trupului uman sunt produsul unei Creații superioare. Și acestea sunt indicații extrem de precise ale Creației unice și fără egal a lui Dumnezeu, a cunoașterii și puterii Sale eterne.

Motivul pentru care am menționat aici exemplele legate de simțul văzului și al auzului este incapacitatea evoluționiștilor de a înțelege evidența Creației, deși este atât de limpede. Dacă, într-o bună zi, îi veți cere unui evoluționist să vă explice cum anume a putut să apară accidental o asemenea structură excelentă precum cea a ochiului și a urechii, veți vedea că el nu va fi capabil să vă dea nicio replică rezonabilă sau logică. Chiar și **Darwin**, în scrisoarea sa către Asa Gray, din 3 aprilie 1860 scria că „**simplul gând la ochi îi dădea frisoane**”, confesându-se asupra disperării evoluționiștilor în fața extraordinarei Creații a organismelor vii.¹⁵¹

Teoria evoluției este cea mai puternică vrajă din lume

De-a lungul acestei cărți, s-a explicat în detaliu faptul că teoriei evoluției îi lipsesc dovezile științifice și, din contră, dovezile științifice din cadrul unor ramuri ale științei cum ar fi: paleontologia, microbiologia și anatomia revelează faptul că aceasta este o teorie falimentară.

Este necesar să clarificăm faptul că orice om lipsit de prejudecăți, care nu se află sub influența vreunei ideologii aparte și care își folosește logica și judecata, va înțelege limpede că

credința în teoria evoluției, care ne duce cu mintea la superstițiile unor societăți lipsite de cunoașterea științei sau a civilizației, este de-a dreptul imposibilă.

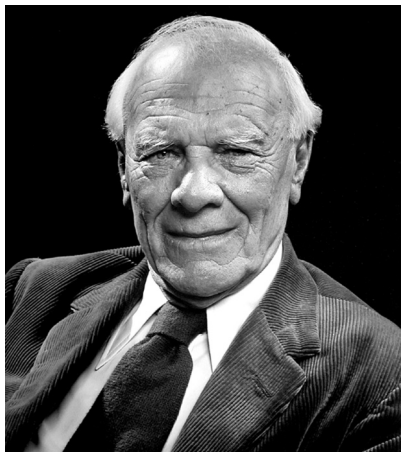
Așa cum a fost explicat anterior, cei care cred în teoria evoluției gândesc că niște atomi și niște molecule aruncate într-un recipient imens vor putea produce profesori dotați cu minte și judecată, studenți, oameni de știință precum Einstein sau Galileo, artiști precum Humphrey Bogart, Frank Sinatra și Pavarotti, cât și antilope, lămâi și garoafe. Mai mult decât atât, oamenii de știință și profesorii care cred aceste absurdități sunt oameni educați. Tocmai de aceea este justificat să considerăm teoria evoluției ca fiind „cea mai puternică vrajă din istorie“. Niciodată nicio altă idee sau credință nu a răpit atât de mult puterea de judecată a oamenilor, nepermițându-le să gândească într-un mod inteligent și logic, ascunzând adevărul de ei ca și cum ei ar fi fost orbiți. Această orbire este chiar mai rea și mai de necrezut decât cea a adorării totemurilor în Africa, a poporului din Saba care adula Soarele, sau a tribului profetului Avraam adulând idoli făcuți de propriile lor mâini, ori a poporului profetului Moise adulând vițelul de aur.

Cuvintele nu pot exprima cât de uluitor este faptul că această vrajă poate subjugă o comunitate atât de numeroasă, ținând oamenii departe de adevăr, o vrajă ce nu a putut fi dezlegată vreme de 150 de ani. Este de înțeles când un om la câteva mii crede într-un scenariu ce este imposibil și susține idei stupide și ilogice. Totuși, „magia“ este singura explicație posibilă pentru ca oameni din întreaga lume să creadă că atomi lipsiți de viață și de conștiință se vor decide brusc să se reunească și să formeze un univers care funcționează fără greș într-un sistem organizat, disciplinat, în care există judecată și conștiință, planeta Pământ cu toate caracteristicile atât de potrivite vieții, și cu organismele vii dotate cu extraordinar de multe sisteme complexe.

Ne aducem aminte din cărțile sacre ale înțelepciunii că, atunci când realizăm că ceea ce proiectează o vrajă asupra noastră este doar o iluzie, în acel moment, întreaga putere a

acelei vrăji se destramă și ea își pierde credibilitatea. Și în zilele noastre, dacă cei care se află sub influența unei asemenea vrăji – și cred în asemenea afirmații ridicole ascunse sub o falsă știință, petrecându-și viețile într-o încercare disperată de a le apăra – nu vor renunța la credințele lor absurde, în clipa în care adevărul adevărat va ieși la suprafață și vraja va fi desfăcută, ei vor fi umiliți. Spre exemplu, Malcolm Muggeridge, care a fost un filozof ateist și un susținător al evoluționismului vreme de aproape 60 de ani, dar care, ulterior, a devenit conștient de adevăr, a făcut următoarea remarcă:

„Sunt pe deplin convins că teoria evoluției, în special în măsura în care a fost aplicată, va fi una dintre cele mai mari glume din

Malcolm Muggeridge

cărțile de istorie din viitor. Posteritatea se va minuna de faptul că niște ipoteze atât de neîntemeiate și de îndoielnice au fost acceptate cu atâta incredibilă naivitate.”¹⁵²

Iar acel viitor nu este prea departe. Dimpotrivă, oamenii vor vedea în curând că „întâmplarea” nu este un Dumnezeu, și atunci vor privi în urmă la teoria evoluției ca la cea mai rea înșelăciune și ca la cea mai teribilă vrajă din lume. Această vrajă a început deja să se ridice de pe umerii oamenilor din întreaga lume. Mulți oameni care au început să vadă adevăratul chip al evoluționismului, se întrebă cu uimire cum se face că au crezut așa ceva chiar și pentru o clipă.

De ce nu sunt Valabile Afirmațiile Evoluționiștilor?

In capitolele anterioare, am examinat caracterul fals al teoriei evoluției în termenii dovezilor provenite de la fosile și din datele biologiei moleculare. În acest capitol, vom aborda un număr de fenomene și de concepte biologice prezentate de către evoluționiști drept dovezi teoretice. Aceste subiecte sunt deosebit de importante, întrucât arată că nu există nicio descoperire științifică care să susțină evoluționismul, revelând în schimb proporțiile distorsiunii și ale păcălelii puse la cale de către evoluționiști.

Varietăți și specii

Variația, un termen folosit în genetică, se referă la un eveniment genetic care face ca niște indivizi sau grupuri de un anumit tip sau dintr-o anumită specie să prezinte caracteristici diferite unii de alții. Spre exemplu, toți oamenii de pe Pământ poartă, la modul fundamental, aceeași informație genetică; cu toate acestea, unii au ochii pieziși, alții au părul roșcat, unii au nasul mare, alții sunt mici de statură, și toate acestea depind de mărimea potențialului variațional al informației genetice.

Evoluționiștii afirmă că variațiile ce există în sânul unei specii ar fi o dovadă a teoriei lor. Totuși, **variația nu constituie o dovadă a evoluției, întrucât variațiile nu sunt altceva decât rezultatul diferitelor combinații ale unei informații genetice deja existente, iar acestea nu adaugă nicio caracteristică nouă informației genetice.** Totuși, ceea ce este important pentru teoria evoluției este cum ar putea să apară informație nou-nouță pentru a produce specii nou-nouțe.

Variațiile se produc întotdeauna în limitele informației genetice. În genetică, această limită se numește „fond genetic“.

Toate caracteristicile prezente în fondul genetic ale unei specii pot să iasă la lumină în diferite moduri, ca urmare a variației. Spre exemplu, ca rezultat al variației, la o anumită specie de reptilă pot să apară varietăți care să aibă o coadă relativ mai lungă sau picioare mai scurte, întrucât atât informația legată de forma cu picioare mai scurte, cât și cea pentru picioare mai lungi exista deja în fondul genetic al acelei specii. Cu toate acestea, variațiile nu transformă reptilele în păsări, adăugându-le aripi și pene, sau modificându-le metabolismul. O asemenea transformare ar necesita o suplimentare a informației genetice a acelei viețuitoare, lucru care este evident imposibil de realizat prin intermediul variațiilor.

Darwin nu cunoștea aceste lucruri atunci când și-a formulat teoria. El a crezut că nu există limite pentru manifestarea variațiilor. Într-un articol din 1844, el a afirmat: **„Faptul că în natură nu există o limită pentru variații, este un lucru acceptat de majoritatea autorilor, deși nu am fost capabil să descopăr nici măcar un singur fapt pe care să se sprijine această credință.”**¹⁵³ În „Originea speciilor”, el a citat diferite exemple de variații drept cele mai importante dovezi ale teoriei sale.

Spre exemplu, în conformitate cu Darwin, crescătorii de animale care au împerecheat diferite varietăți de vite pentru a obține noi varietăți care să producă mai mult lapte, ulterior le vor transforma într-o nouă specie. Noțiunea lui Darwin de „variație nelimitată” se poate înțelege cel mai bine din următoarea frază din „Originea speciilor”:

„Nu văd nicio dificultate ca o rasă de urși să ajungă să devină, în urma selecției naturale, din ce în ce mai acvatici în obiceiurile lor, cu guri din ce în ce mai

mari, până când va lua naștere o creatură monstruoasă precum balena.¹⁵⁴

Motivul pentru care Darwin a citat un asemenea exemplu forțat este capacitatea primitivă de înțelegere a științei din zilele sale. De atunci și până în secolul al XX-lea, știința a postulat principiul „**stabilității genetice**” (homeostazia genetică), bazat pe rezultatele experimentelor realizate pe organisme vii. Acest principiu susține că, întrucât toate încercările de împerechere realizate pentru a obține noi varietăți au fost neconcludente, există niște **bariere stricte între diferitele specii de organisme vii**. Aceasta înseamnă că ar fi fost absolut imposibil pentru un crescător de animale să transforme vitele într-o specie nouă, diferită, prin simpla împerechere între diferite varietăți ale acestora, așa cum postulase Darwin.

Norman Macbeth, care în cartea sa „Darwin rejudecat” (*Darwin Retried*) dezaproabă darwinismul, spune:

„Esența problemei este dată de întrebarea dacă organismele vii chiar variază nelimitat... **Dar speciile par a fi stabile**. Am auzit cu toții despre crescători decepționați că, după ce au ajuns cu munca lor într-un anumit punct, au văzut că plantele sau animalele reveneau la stadiul inițial. În ciuda eforturilor lor susținute vreme de două sau trei secole, nu a fost niciodată posibil să se producă un trandafir albastru sau o lalea neagră.”¹⁵⁵

Luther Burbank, considerat a fi cel mai competent crescător de animale din toate timpurile, a exprimat exact acest lucru atunci când a spus că: „există anumite limite în ceea ce privește posibilitatea de dezvoltare, iar aceste limite urmează o anumită lege.”¹⁵⁶ Omul de știință danez W.L. Johannsen a rezumat această problemă la modul următor:

„Variațiile scoase în evidență de Darwin și Wallace nu pot fi împinse selectiv dincolo de un anumit punct, astfel încât **o asemenea variabilitate nu conține în ea secretul unei îndepărtări indefinite**.”¹⁵⁷

În același mod, diferitele cinteze văzute de Darwin în Insulele Galapagos sunt un alt exemplu al variației care nu este și o

dovadă a „evoluciei”. Observații recente au revelat faptul că cintezele nu depășesc o anumită limită a variației, așa cum presupusese teoria lui Darwin. Mai mult decât atât, diferitele tipuri de cinteze despre care Darwin crezuse că reprezintă 14 specii diferite, de fapt s-au împerecheat unele cu altele, ceea ce înseamnă că ele erau varietăți ce aparțineau aceleiași specii. Observațiile științifice arată că ciocurile cintezelor, care au fost mitizate în aproape toate sursele evoluționiste, sunt de fapt un exemplu de „variație”; prin urmare, ele nu constituie o dovadă pentru teoria evoluției. Spre exemplu, Peter și Rosemary Grant, care au petrecut ani de zile observând varietățile de cinteze din Insulele Galapagos, căutând dovezi pentru evoluționismul darwinist, au fost forțați să concluzioneze că acolo nu s-a petrecut nicio „evolucție” care să fi dus la apariția unor noi caracteristici.¹⁵⁸

Rezistența la antibiotice și imunitatea la DDT nu sunt dovezi ale evoluției

Unul dintre conceptele biologiei pe care evoluționiștii au încercat să îl prezinte drept dovadă pentru teoria lor este rezistența unor bacterii la antibiotice. Multe surse evoluționiste prezintă rezistența la antibiotice drept „un exemplu de dezvoltare a organismelor vii prin mutații avantajoase”. O afirmație similară se face și referitor la insectele care și-au dezvoltat imunitatea împotriva unor insecticide precum DDT.

Cu toate acestea, și în acest caz, evoluționiștii se înșală.

Antibioticele sunt acele „molecule-ucigașe” ce sunt produse de microorganisme pentru a lupta cu alte microorganisme. Primul antibiotic cunoscut a fost penicilina, descoperită de Alexander Fleming în 1928. Fleming a realizat că mucegaiul producea o moleculă ce ucidea bacteriile din genul *Staphylococcus*, iar această descoperire a marcat un punct de cotitură în lumea medicinei. Antibioticele derivate din microorganisme au fost folosite pentru a distruge bacterii, iar rezultatele au fost încununuate de succes.

Dar curând, s-a mai descoperit ceva nou. Și anume, faptul că, în timp, bacteriile dezvoltau imunitate în fața antibioticelor.

Mecanismul funcționează astfel: un număr mare de bacterii sunt supuse acțiunii antibioticelor și mor, dar unele, care nu sunt afectate de acel antibiotic, se multiplică rapid și, curând, refac o întreagă generație. Astfel, întreaga populație devine imună la antibiotice.

Evoluționiștii încearcă să prezinte aceasta drept „evoluția bacteriilor care s-au adaptat la condițiile de mediu“.

Totuși, adevărul este foarte diferit de această interpretare superficială. Unul dintre oamenii de știință care au efectuat cel mai detaliat studiu asupra acestui subiect este biofizicianul israelian Lee Spetner, care mai este cunoscut și pentru cartea sa „Nu din întâmplare“ (*Not By Chance*), publicată în 1997. Spetner susține că imunitatea bacteriilor apare prin intermediul a două mecanisme, dar niciunul dintre ele nu constituie o dovadă pentru teoria evoluționistă. Aceste mecanisme sunt:

1) Transferul genelor de rezistență existente deja în bacterie.

2) Construirea unei rezistențe ca rezultat al pierderii de informații genetice în urma mutației.

Profesorul Spetner explică primul mecanism într-un articol publicat în anul 2001:

„Unele microorganisme sunt înzestrate cu gene ce conferă rezistența la aceste antibiotice. Această rezistență poate lua forma degradării moleculei antibiotice sau a expulzării ei din celulă... Organismul care posedă aceste gene le poate transfera unei alte bacterii, făcând-o și pe ea rezistentă. Chiar dacă mecanismele de rezistență sunt specifice unui anumit antibiotic, majoritatea bacteriilor patogene [...] au reușit să acumuleze mai multe seturi de gene care le conferă rezistență la o varietate de antibiotice.“¹⁵⁹

Spetner mai spune apoi că aceasta nu este o „dovadă pentru evoluționism“:

„Obținerea rezistenței la antibiotice în acest fel [...] nu este de așa natură încât să poată servi drept prototip pentru mutațiile necesare pentru a justifica evoluția. Transformările genetice care ar putea ilustra această teorie ar trebui să adauge informație nu doar genomului bacteriei, ci ar trebui să adauge informații noi genomului speciei. Transferul

orizontal al genelor nu face altceva decât să răspândească gene ce există deja în interiorul speciilor respective.”¹⁶⁰

Prin urmare, în acest caz, nu se poate vorbi despre nicio evoluție, deoarece nu a fost produsă nicio nouă informație

genetică: informațiile genetice care există deja sunt pur și simplu transferate între bacterii.

Cel de-al doilea tip de imunitate, care apare în urma unei mutații, nu este nici el un exemplu de evoluție. Spetner scrie:

„[...] Un microorganism poate uneori să dobândească rezistență la un antibiotic prin substituirea aleatoare a unei singure nucleotide... Streptomcina, care a fost descoperită de Selman Waksman și Albert Schatz, fiind menționată pentru prima oară în 1944, este un antibiotic împotriva căruia bacteria poate să dobândească rezistență în acest mod. Dar, deși mutația prin care trece în prezența streptomcinei este un proces ce ajută microorganismul, ea nu poate servi drept prototip pentru genul de mutații necesare Noii Teorii Darwiniene (NDT-- Neo Darwinian Theory). Tipul de mutații care conferă rezistența la streptomcină se manifestă în ribozom și degradează potrivirea sa moleculară cu molecula antibiotică. Această modificare la suprafața ribozomului microorganismului împiedică molecula de streptomcină să se atașeze și să-și îndeplinească funcția antibiotică. S-a mai descoperit apoi că această degradare este o pierdere a specificității, și prin urmare, o pierdere de informație. Și punctul principal aici este că aceasta (evoluția) nu poate fi atinsă prin mutații de acest gen, indiferent cât de multe ar fi acestea. Evoluția nu poate fi construită pe mutații care doar degradează specificitatea.”¹⁶¹

Pentru a rezuma, o mutație ce afectează ribozomul bacteriei, face ca acea bacterie să fie rezistentă la streptomycină. Motivul este „descompunerea” ribozomului prin intermediul mutației. Prin urmare, bacteriei nu i se adaugă niciun fel de informație genetică nouă. Dimpotrivă, structura ribozomului este descompusă și, ca să spunem așa, bacteria devine „invalidă”. (S-a mai descoperit de asemenea că ribozomul unei bacterii mutante este mai puțin funcțional decât cel al unei bacterii normale.) Și întrucât această „invaliditate” împiedică antibioticele să se atașeze de ribozom, „rezistența la antibiotice” se dezvoltă.

În sfârșit, nu există niciun exemplu de mutație care să „dezvolte informația genetică”.

Aceeași situație rămâne valabilă pentru imunitatea pe care o dezvoltă insectele față de DDT și alte insecticide asemănătoare. În aproape toate situațiile, sunt folosite genele imunității deja existente. Biologul evoluționist Francisco Ayala admite acest lucru, spunând: „Variațiile genetice necesare rezistenței la o gamă largă de pesticide erau prezente în fiecare dintre populațiile expuse la acești compuși făcuți de om.”¹⁶² Alte exemple explicate prin mutație, precum mutația ribozomului menționată anterior, sunt fenomene ce determină apariția „deficitului de informație genetică” la insecte.

În acest caz, nu se poate susține că mecanismele imunității în cadrul bacteriilor și al insectelor constituie o dovadă pentru teoria evoluției. Și aceasta deoarece teoria evoluției se bazează pe afirmația că organismele vii se dezvoltă prin mutații. Și totuși, Spetner explică faptul că nici imunitatea la antibiotice și niciun alt fenomen biologic nu indică vreun asemenea exemplu de mutație:

„Mutațiile necesare pentru macro-evoluție nu au fost observate niciodată. Nicio mutație aleatoare care ar fi putut reprezenta o mutație cerută de teoria neo-darwinistă și care a fost examinată la nivel molecular nu a adăugat nicio informație nouă. Și atunci, întrebarea pe care o pun este următoarea: Sunt oare mutațiile deja observate genul de mutații necesare pentru a susține această teorie? Răspunsul s-a dovedit a fi NU!”¹⁶³

Aberația organelor vestigiale

Vreme îndelungată, conceptul „organelor vestigiale“ a apărut frecvent în literatura evoluționistă drept „dovadă“ a evoluției. Ulterior, atunci când s-a dovedit a fi invalid, asupra acestui subiect s-a așternut tăcerea. Dar unii evoluționiști încă mai cred în acest concept și, din când în când, vor mai fi persoane care vor încerca să invoce „organele vestigiale“ drept o importantă dovadă a evoluției.

Noțiunea de „organe vestigiale“ a fost expusă pentru prima oară în urmă cu un secol. Așa cum susțineau evoluționiștii, în trupul anumitor creaturi mai existau un anumit număr de organe nefuncționale. Acestea se presupunea că ar fi fost moștenite de la strămoși și că au devenit gradat, datorită nefolosirii lor, niște „vestigii“.

Întreaga presupunere este destul de neștiințifică și se bazează în întregime pe o insuficientă cunoaștere. Aceste **„organe nefuncționale“** erau de fapt organe ale căror **„funcții nu fuseseră încă descoperite“**. Și cea mai bună indicație în acest sens a fost scurtarea gradată, dar substanțială a lungii liste evoluționiste de organe vestigiale. S.R. Scadding, deși era și el un evoluționist, a fost de acord cu acest lucru în articolul său intitulat: „Pot oare organele vestigiale să constituie dovada evoluției?“, publicat în revista *Evolutionary Theory*:

„Întrucât nu este posibil să identificăm într-un mod lipsit de ambiguitate structurile nefolositoare și întrucât structura argumentului folosit nu este valabilă din punct de vedere științific, **am ajuns la concluzia că ,organele vestigiale' nu oferă nicio dovadă specială în sprijinul teoriei evoluției.**“¹⁶⁴

Lista organelor vestigiale alcătuită în 1895 de către anatomistul german R. Wiedersheim, include aproximativ 100 de organe, incluzând aici apendicele și coccisul. Pe măsură ce știința a progresat, s-a descoperit că toate organele incluse pe lista lui Wiedersheim aveau, de fapt, funcții foarte importante. Spre exemplu, s-a descoperit că apendicele, care se presupunea că ar fi un „organ vestigial“ era de fapt un organ limfatic care

lupta împotriva infecțiilor din organism. Acest lucru s-a stabilit foarte clar în 1997: „Alte organe și țesuturi ale trupului - timusul, ficatul, splina, **apendicele**, măduva osoasă și micile aglomerări de țesuturi limfatice cum ar fi amigdalele de la nivelul gâtului, pata lui Peyer de la nivelul intestinului subțire - sunt de asemenea părți componente ale sistemului limfatic. Ele **ajută la rândul lor organismul în lupta împotriva infecțiilor.**”¹⁶⁵

S-a descoperit de asemenea că **amigdalele**, care au fost și ele incluse pe lista organelor vestigiale, au un rol important în a proteja gâtul de infecții, în special până în adolescență. S-a descoperit că **coccisul**, situat în capătul de jos al coloanei vertebrale, susține oasele din jurul pelvisului și este punctul de convergență al unor mușchi mici și, tocmai de aceea, nu ar fi confortabil să stăm așezați fără coccis. În anii care au urmat, s-a descoperit că **timusul** declanșează sistemul imunitar al organismului prin activarea celulelor T, că **glanda pineală** este responsabilă pentru secreția unor hormoni importanți, că glanda tiroidă asigură creșterea normală a bebelușilor și a copiilor și că **glanda pituitară** controlează corecta funcționare a multor glande hormonale. Toate acestea, au fost considerate cândva ca fiind „organe vestigiale”. În sfârșit, s-a descoperit că acea cută în formă de semilună de la nivelul ochiului, care a fost considerată a fi un organ vestigial de către Darwin, este de fapt responsabilă cu curățarea și lubrefierea globului ocular.

În această afirmație a evoluționiștilor referitoare la organele vestigiale a existat o foarte importantă eroare de logică. Așa cum am văzut, această afirmație susținea că organele vestigiale ale organismelor vii ar fi fost moștenite de la strămoșii lor. Totuși, unele dintre presupusele organe „vestigiale” nu se găsesc la speciile care se presupune că ar fi strămoșii ființelor umane! Spre exemplu, apendicele nu există la anumite specii de maimuțe despre care se spune că ar fi fost strămoșii omului. Faimosul biolog H. Enoch, cel care a pus sub semnul întrebării teoria organelor vestigiale, a exprimat această eroare de logică după cum urmează:

„Maimuțele au un fel de apendice, în timp ce rudele lor mai puțin apropiate, maimuțele inferioare, nu au; dar

acesta apare din nou, în rândul mamiferelor inferioare, cum este oposumul. Cum pot explica evoluționiștii acest lucru?”¹⁶⁶

Mai simplu spus, scenariul organelor vestigiale expus de evoluționiști conține un număr considerabil de erori serioase de logică, și s-a dovedit că din punct de vedere științific nu este adevărat. În trupul uman, nu există nici măcar un singur organ vestigial moștenit, întrucât ființele umane nu au evoluat accidental din alte creaturi, ci au fost create în forma lor actuală, completă și perfectă.

Mitul omologiei

În biologie, similitudinile structurale dintre diferitele specii sunt denumite „omologie”. Evoluționiștii au încercat să prezinte aceste similitudini drept o dovadă a evoluționismului.

Darwin credea că creaturile având organe similare (omoloage), au avut o relație evoluționistă una cu cealaltă, și că aceste organe au fost moștenite de la un strămoș comun. Conform acestei afirmații, atât porumbelul, cât și vulturul au aripi; prin urmare, se presupune că porumbeii, vulturii și chiar toate păsările cu aripi au evoluat dintr-un strămoș comun.

Omologia este un argument înșelător, înaintat fără nicio altă dovadă decât aparenta asemănare fizică. Acest argument nu a fost verificat nici măcar o singură dată prin vreo descoperire concretă, în toți anii începând de la Darwin și până în zilele noastre. Nicăieri în lume nu a fost descoperită vreo rămășiță de fosilă a imaginarului strămoș al creaturilor având structuri omoloage. Mai mult, următoarele puncte arată clar că omologia nu conferă nicio dovadă pentru faptul că evoluția s-ar fi produs vreodată.

1. Organele omoloage s-au găsit la viețuitoare ce aparțin unor încrengături complet diferite, între care evoluționiștii nu au fost capabili să stabilească niciun fel de relație evoluționistă;

2. Codurile genetice ale unor viețuitoare care au organe omoloage sunt complet diferite;

3. Dezvoltarea embrionară a organelor omoloage ale diferitelor viețuitoare este complet diferită.

Haideți acum să examinăm aceste puncte unul câte unul.

Organe similare în specii de viețuitoare complet diferite

Există un anumit număr de organe omoloage care se regăsesc în diferite grupuri, între care evoluționiștii nu pot să găsească niciun fel de legătură evoluționistă. Aripile sunt unul dintre exemple. Pe lângă păsări, mai găsim aripi și la lilieci, care sunt mamifere, la insecte și chiar și la unii dinozauri, care sunt specii de reptile dispărute. Și nici măcar evoluționiștii nu pot postula vreo relație evoluționistă sau de înrudire între aceste patru grupuri diferite de viețuitoare.

Un alt exemplu uimitor îl reprezintă similaritățile structurale observate la nivelul ochilor diferitelor viețuitoare. Spre exemplu, caracatița și omul sunt două specii extrem de diferite, cu toate acestea, ochii lor sunt foarte asemănători, în ceea ce privește structura și modul lor de funcționare. Și nici măcar evoluționiștii nu au îndrăznit să încerce să găsească vreo similaritate între caracatiță și om, sau să stabilească vreun strămoș comun. Acestea, cât și alte numeroase exemple arată faptul că ceea ce evoluționiștii susțin a fi la baza acestor similitudini este complet neștiințific.

De fapt, organele omoloage trebuie că sunt o mare problemă pentru evoluționiști. Confesiunile renumitului evoluționist Frank Salisbury ne revelează, prin intermediul afirmațiilor sale referitoare la modul în care viețuitoare extrem de diferite au ajuns să aibă ochi asemănători, marele impas în care se află omologia:

„Chiar ceva atât de complex precum **ochiul, a apărut de mai multe ori**; spre exemplu, la calmar, la vertebrate și la artropode. Era deja destul de complicată explicarea apariției unui asemenea lucru o singură dată, **dar ideea considerării apariției sale de mai multe ori în contextul teoriei sintetice moderne, îmi dă amețeli.**“¹⁶⁷

Există multe viețuitoare care, în ciuda aparentei lor fizice foarte asemănătoare, nu permit nicio aluzie la înrudirea lor evoluționistă. Cele două mari categorii de mamifere, placentare și marsupiale, sunt un exemplu în această direcție. Evoluționiștii consideră că diferențele între ele s-au făcut atunci când acestea

au apărut pentru prima dată și că, ulterior, fiecare grup și-a trăit propria poveste evoluționistă total independent de celălalt grup. Este totuși interesant că există „perechi” în rândul mamiferelor marsupiale și placentare care sunt aproape identice. Biologii americani Dean Kenyon și Percival Davis au făcut următorul comentariu în această direcție:

„Conform teoriei darwiniste, tiparele pentru lupi, pisici, veverițe, marmote americane, furnicarul marsupial, cârțițe și șoareci au evoluat fiecare de două ori: o dată în mamiferele placentare și apoi, încă o dată, total independent, în cele marsupiale. Iar aceasta merge până la uimitoarea pretenție că un proces aleator, nedirecționat, de mutație și selecție naturală a nimerit, cumva, caracteristici identice de mai multe ori, în organisme complet separate.”¹⁶⁸

Asemănările extraordinare și organele similare regăsite în cazul mamiferelor, și pe care evoluționiștii nu le pot accepta drept exemple de „omologie” arată că nu există nicio dovadă pentru teza evoluției dintr-un strămoș comun. Și atunci, care ar fi explicația științifică a structurilor similare ale organismelor vii? Răspunsul la această întrebare a fost dat înainte ca teoria evoluționistă a lui Darwin să ajungă să domine lumea științei. Oameni de știință precum Carl Linnaeus, primul care a sistematizat organismele vii în conformitate cu structurile lor asemănătoare, cât și Richard Owen au privit aceste structuri drept exemple ale „aceleiași” creații. Cu alte cuvinte, organele similare (sau, în zilele noastre, genele similare) sunt considerate a fi așa întrucât au fost create pentru a servi unui anume scop, și nu pentru că au evoluat la întâmplare dintr-un strămoș comun.

Descoperirile științifice moderne arată că pretenția existenței unui „strămoș comun” în ceea ce privește organele similare este incorectă, și că singura explicație posibilă este aceeași unică creație, acest lucru confirmând încă o dată că toate viețuitoarele au fost create de Dumnezeu.

Impasul genetic și embriologic al omologiei

Pentru ca această pretenție evoluționistă în ceea ce privește „omologia” să poată fi luată în serios, ar trebui ca organe similare (omoloage) ale unor diferite viețuitoare să fie de asemenea codate cu coduri ADN similare (omoloage). Cu toate acestea, ele nu sunt așa. Organele similare sunt de obicei guvernate de coduri genetice (ADN) foarte diferite. Mai mult decât atât, coduri genetice similare regăsite la diferite viețuitoare sunt adesea asociate cu organe complet diferite.

Michael Denton, un profesor australian de biochimie, descrie în cartea sa „Evoluționismul – o teorie în criză” impasul genetic al interpretării date de omologie: **„Structurile omoloage sunt adesea indicate de sisteme genetice ne-omoloage**, iar conceptul omologiei poate rareori să fie extins înapoi spre domeniul embriologiei.”¹⁶⁹

Michael Denton

Un exemplu faimos în ceea ce privește aceste subiect este „structura scheletală cu cinci degete” a patrupedelor, care este citată în aproape toate manualele evoluționiste. Patrupedele, adică organismele vertebrate ce trăiesc pe uscat, au cinci degete atât la membrele anterioare, cât și la cele posterioare. Deși acestea nu au întotdeauna aparența a cinci degete așa cum le cunoaștem, toate aceste vertebrate sunt considerate a fi pentadactile datorită structurii lor osoase. Membrele anterioare și posterioare ale unei broaște, unei șopârle, unei neverițe sau unei maimuțe au toate aceeași structură. Chiar și structura oaselor păsărilor și liliecilor se conformează acestei structuri de bază.

Evoluționiștii susțin că toate organismele vii provin

dintr-un strămoș comun și prezintă membrele pentadactile drept dovadă. Această afirmație a fost menționată în aproape toate referințele de bază ale biologiei secolului al XX-lea, ca fiind o dovadă foarte puternică în sprijinul evoluționismului. Dar descoperirile genetice din anii 1980 pur și simplu dezminț această presupunere evoluționistă. S-a constatat atunci că tiparele membrelor pentadactile ale diferitelor viețuitoare sunt controlate de gene total diferite. Biologul evoluționist William Fix descrie această prăbușire a tezei evoluționiste în ceea ce privește pentadactilismul, la modul următor:

„Lucrările mai vechi ce tratau subiectul evoluționismului insistau foarte mult asupra omologiei, menționând în special asemănarea evidentă dintre scheletele membrelor diferitelor animale. Astfel, tiparul ‚pentadactil’ se regăsește în brațul omului, în aripa unei păsări, în aripa înotătoare a unei balene, și aceasta se susținea că ar fi indicat originea lor comună. Acum, dacă aceste structuri diferite ar fi fost transmise de către aceleași cupluri de gene, ce ar fi variat din când în când datorită mutațiilor și acțiunii de selecție a mediului înconjurător, teoria ar fi avut într-adevăr un sens. Din păcate, lucrurile nu stau deloc așa. Se știe acum că organele omoloage sunt produse de complexe de gene total diferite în cadrul unor specii diferite. Conceptul omologiei, considerat în termenii genelor similare ce au fost transmise de la un strămoș comun, a fost pur și simplu spulberat...”¹⁷⁰

Un alt aspect este acela că, pentru ca teza evoluționistă a omologiei să poată fi luată în serios, perioadele de dezvoltare embrionară a structurilor similare – cu alte cuvinte, stadiile de dezvoltare în ou sau în uterul matern – trebuiau să fie paralele, când, în realitate, acestea sunt diferite în cazul fiecărei viețuitoare.

În concluzie, putem spune că cercetările genetice și embriologice au dovedit că acest concept al omologiei, definit de Darwin drept „dovada evoluției organismelor vii dintr-un strămoș comun” nu reprezintă în niciun fel o dovadă. În această direcție, se poate spune că știința a dovedit încă o dată falsitatea tezelor darwiniste.

Afirmațiile nefondate referitoare la omologia moleculară

Presupunerea evoluționiștilor cum că omologia ar fi o dovadă a evoluției este incorectă nu numai la nivel morfologic, dar și la nivel molecular. Evoluționiștii susțin similaritatea codurilor ADN (adică a structurilor de proteine corespondente) ale diferitelor specii de viețuitoare, și că acest fapt ar fi dovada evoluției acestor viețuitoare dintr-un strămoș comun, cu alte cuvinte unele din altele.

Dar în realitate rezultatele testelor de comparare moleculară nu sunt deloc în favoarea teoriei evoluției. Există diferențe moleculare enorme între unele viețuitoare, chiar dacă acestea par să fie foarte asemănătoare și înrudite. Spre exemplu, proteina Citocrom-C, una dintre proteinele vitale pentru respirație, este foarte diferită chiar și între viețuitoare care aparțin aceleiași clase. Conform cercetărilor realizate în această direcție, diferențele dintre două specii de reptile sunt mai mari decât diferențele dintre o pasăre și un pește sau dintre un pește și un mamifer. Un alt studiu a arătat că diferențele moleculare dintre anumite păsări sunt mai mari decât diferențele dintre aceleași păsări și mamifere. S-a mai descoperit de asemenea că diferența moleculară dintre bacterii care par să fie foarte similare, este mai mare decât diferența dintre mamifere și amfibieni sau insecte.¹⁷¹ Comparații similare s-au mai realizat și în ceea ce privește prezența și structura hemoglobinei, a mioglobinei, a hormonilor și a genelor, concluziile care s-au obținut fiind aceleași.¹⁷²

Și iată în cele ce urmează comentariile lui Michael Denton referitoare la descoperirile realizate în aceste domenii:

„La nivel molecular, fiecare clasă este unică, izolată și neconectată prin intermediari. Astfel, moleculele, la fel ca și fosilele, nu au reușit să confere problematicii intermediarilor, pe care biologia evoluționistă îi caută de atâta vreme și cu atâta ardoare [...] **La nivel molecular, niciun organism nu este ‚ancestral’ sau ‚primitiv’ ori ‚avansat’ în comparație cu rudele sale** [...] Este aproape sigur că dacă aceste dovezi moleculare ar fi existat în urmă cu un secol... ideea evoluției organice nu ar fi fost niciodată acceptată.“¹⁷³

Prăbușirea „Arborelui vieții”

În anii 1990, cercetările din domeniul codurilor genetice ale organismelor vii au sporit dificultățile cu care se confrunta deja, în această privință, teoria evoluției. În cadrul acestor experimente, în loc să fie comparate (așa cum se făcuse anterior) doar secvențele de proteine, au fost comparate secvențele de „ARN ribozomal” (ARN-r). Oamenii de știință căutau atunci să alcătuiască prin intermediul acestor cercetări un „Arbore genealogic evoluționist”. Ei au fost însă dezamăgiți de rezultatele obținute. Conform articolului biologilor francezi Hervé Philippe și Patrick Forterre, „pe măsură ce apăreau tot mai multe secvențe, s-a observat că majoritatea filogeniilor proteice se contraziceau atât între ele, cât și cu arborele genealogic al ARN-ului ribozomal.”¹⁷⁴

Pe lângă comparațiile ARN-ului ribozomal, codurile ADN aflate în genele acestor organisme vii au fost și ele comparate, însă rezultatele au fost în contradicție cu „arborele vieții” presupus de către evoluționiști. Specialiștii în biologie moleculară James A. Lake, Ravi Jain și Maria C. Rivera au dezvoltat acest subiect în articolul lor publicat în anul 1999:

„Oamenii de știință au început să analizeze o varietate de gene provenind de la diferite organisme și au descoperit că relațiile existente între acestea contraziceau arborele genealogic evoluționist ce deriva doar din analiza singulară a ARN-ului ribozomal.”¹⁷⁵

Nici comparațiile care au fost făcute în cazul proteinelor, nici cele ale ARN-ului ribozomal și nici cea a genelor nu au confirmat premisele teoriei evoluției. Carl Woese, un reputat biolog de la Universitatea din Illinois a admis faptul că acest concept de „filogeneză” și-a pierdut orice importanță în fața descoperirilor moleculare:

„Din toate filogenezele individuale de proteine produse până acum, nu a apărut nicio filogeneză consistentă a organismelor. Nepotrivirile filogenetice se pot observa peste tot în cadrul arborelui genealogic universal, începând de la rădăcini și de la încrengăturile importante din cadrul

și din rândul diferitelor grupuri, și până la formarea însăși a grupărilor primare.“¹⁷⁶

Faptul că rezultatele comparațiilor moleculare nu sunt în favoarea teoriei evoluției, ci chiar împotriva ei, a fost recunoscut de asemenea într-un articol denumit: „Este oare vremea să dezhădăcinăm arborele geneologic al vieții?“, publicat în revista *Science*, în anul 1999. Acest articol semnat de Elizabeth Pennisi susține că analizele genetice și comparațiile realizate de către biologii darwiniști cu scopul de a aduce mai multă lumină asupra „arborelui vieții“, de fapt, au generat rezultate complet opuse, și ea continuă spunând că „noile informații acoperă cu noroi viziunea evoluționistă“:

„În urmă cu un an, biologii ce studiau noile secvențe obținute din genomul a mai mult de o duzină de microorganisme, au considerat că aceste informații ar putea susține firul poveștii deja acceptate asupra străvechilor origini ale vieții. Dar ceea ce au descoperit i-a bulversat. Comparațiile realizate între genoamele folosite atunci, nu numai că nu au clarificat imaginea modului în care a evoluat viața grupurilor majore, ci a făcut-o să fie și mai neclară. Iar acum, având opt noi secvențe microbiale la dispoziție, situația a devenit chiar și mai confuză... Mulți biologi evoluționiști au crezut că pot deja să întrevadă începuturile regnurilor arborelui vieții... Atunci când secvențele complete de ADN au deschis calea comparării între diferitele tipuri de gene, cercetătorii s-au așteptat ca ele să mai adauge doar detalii la acest arbore geneologic. Dar nimic nu putea fi mai departe de adevăr’, spunea Claire Fraser, directoarea Institutului de Cercetări Genomice (TIGR) din Rockville, Maryland. În schimb, **comparațiile au scos la iveală multiple versiuni ale arborelui vieții, ce diferă de arborele ARN-ului ribozomal, și care se mai și contrazic între ele...**“¹⁷⁷

Pe scurt, pe măsură ce biologia moleculară avansează, conceptul de omologie pierde din ce în ce mai mult teren. Comparațiile realizate între proteine, ARN-ul ribozomal și gene revelează faptul că viețuitoarele ce se presupunea că sunt „rude

apropiate”, în conformitate cu teoria evoluției, sunt în realitate total deosebite unele de celelalte. Un studiu efectuat în anul 1996, folosind 88 de secvențe de proteine a inclus iepurii în clasa primatelor (în locul rozătoarelor); o analiză realizată în anul 1998 pe 13 gene provenind de la 19 specii de animale a plasat ariciile de mare în rândul cordatelor; un alt studiu realizat în anul 1998, bazat pe 12 proteine a situat vacile mai aproape de balene decât de cai. Biologul molecular Jonathan Wells a rezumat în anul 2000 această situație după cum urmează:

„Contradicțiile în rândul arborilor genealogici configurați pe baza diferitelor molecule, cât și arborii bizari ce rezultă în urma unor analize moleculare, au aruncat acum filogenia moleculară într-o adevărată criză.”¹⁷⁸

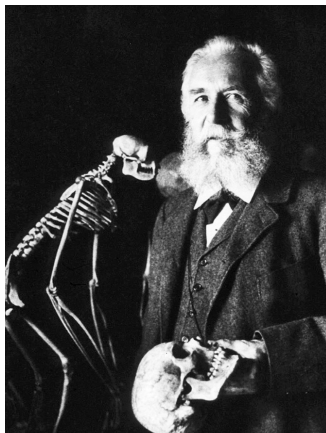
„Filogenia moleculară” se confruntă acum cu o adevărată criză – ceea ce înseamnă că și teoria evoluției se confruntă cu o adevărată criză. (Filogenia se referă la așa-numitele „relații de înrudire” dintre diferitele organisme vii, și este baza ipotetică a teoriei evoluției). Încă o dată știința subminează teza conform căreia organismele vii au evoluat unele din altele, demonstrând că toate grupurile de organisme vii au fost create separat.

Mitul recapitulării embriologice

Ceea ce se obișnuia să fie numit „teoria recapitulării” a fost eliminat cu mult timp în urmă din literatura științifică; cu toate acestea teoria mai este încă prezentată în anumite publicații evoluționiste drept o realitate științifică. Termenul „recapitulare” provine din afirmația: „Ontogeneza recapitulează filogeneza”, ce a fost enunțată de biologul evoluționist Ernst Haeckel la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Această teorie a lui Haeckel postulează faptul că embrionii vii re-experimentează procesul evoluționist prin care au trecut pseudo-strămoșii lor. El a elaborat o teorie conform căreia, în perioada de dezvoltare din uterul matern, embrionul uman prezintă mai întâi caracteristicile unui pește, apoi cele ale unei reptile, și abia în final cele ale unui om.

De atunci și până acum, **s-a dovedit deja că acea teorie**

Ernst Haeckel

este complet falsă. Este acum cunoscut faptul că acele așa-zise „branchii” despre care se spunea că se formează la embrionul uman, sunt în realitate faze inițiale ale canalului urechii medii, ale paratiroidei și timusului. Partea embrionului care a fost asemănată cu „săculețul unui gălbenuș de ou” s-a dovedit a fi un săculeț ce produce sânge pentru bebeluș. Partea care fusese identificată de către Haeckel și adepții săi ca fiind o „coadă” s-a dovedit a fi de fapt coloana

vertebrală, care se aseamănă cu o coadă întrucât apare înainte de formarea picioarelor.

Aceste lucruri sunt deja recunoscute în lumea științifică, și sunt acceptate chiar și de evoluționiști. Iată ce scrie în această direcție George Gaylord Simpson, unul dintre fondatorii neodarwinismului:

„Haeckel a formulat incorect principiul evoluționist implicat aici. **Este acum stabilit cu certitudine că ontogeneza nu repetă filogeneza.**”¹⁷⁹

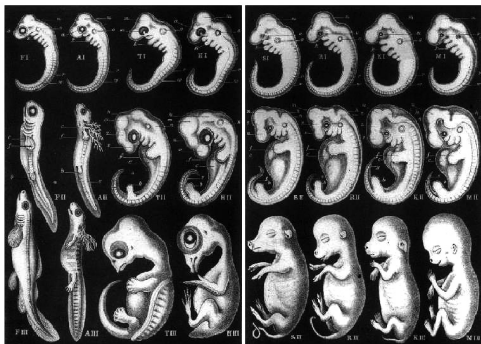
Iată ce se poate citi, de asemenea, într-un articol publicat în revista *American Scientist*:

„Cu siguranță că **legea biogeneticii este moartă și-ngropată.** Aceasta a fost eliminată definitiv din manualele de biologie încă din anii '50. Iar ca subiect al unei cercetări teoretice serioase, ea a fost eliminată încă din anii '20.”¹⁸⁰

Un alt aspect interesant al „recapitulării” a fost însuși Ernst Haeckel, care a falsificat propriile sale desene pentru a-și putea susține teoria pe care o propusese. Falsurile lui **Haeckel** aveau drept scop demonstrarea faptului că embrionii de pește și cel uman se asemanau. Atunci când a fost prins asupra faptului, singura explicație pe care a oferit-o a fost faptul că și alți evoluționiști făcuseră „greșeli” similare:

„Acum, după această mărturisire compromițătoare a unui ‚fals’ ar trebui să mă simt condamnat și anihilat, și așa ar fi dacă nu aș avea consolarea să văd alături de mine în boxa acuzaților sute de alți colegi care sunt și ei vinovați, în rândul cărora se află mulți dintre cei mai bine cotați cercetători, cât și cei mai respectați biologi. Marea majoritate a tuturor diagramelor din cele mai bune manuale, tratate și reviste de biologie, și-ar atrage în aceeași măsură acuzația de ‚fals’, deoarece niciuna dintre ele nu este exactă, și sunt mai mult sau mai puțin cosmetizate, aranjate și schematizate.”¹⁸¹

Și sunt într-adevăr „sute de alți colegi care sunt și ei vinovați, în rândul cărora se află mulți dintre cei mai bine cotați cercetători, cât și cei mai respectați biologi“, ale căror studii sunt pline de concluzii **p r e c o n c e p u t e**, distorsiuni și chiar falsuri. Și aceasta deoarece ei s-au auto-condiționat cu toții să apere teoria evoluționismului, în ciuda faptului că nu există nicio fărâmbă de dovadă științifică ce este capabilă să o susțină.

Teoria Evoluției – O Responsabilitate a Materialismului

Informațiile prezentate în cadrul acestei cărți ne-au arătat deja faptul că teoria evoluției nu are nicio bază științifică și că, dimpotrivă, afirmațiile evoluționiștilor se bat cap în cap cu dovezile științifice. Cu alte cuvinte, forța care menține evoluționismul în viață nu este știința. Teoria evoluției este menținută de anumiți „oameni de știință“, dar în spatele lor se află alte influențe care lucrează.

Iar aceste alte influențe sunt în fapt cele ale filozofiei materialiste.

Filozofia materialistă este una dintre cele mai vechi credințe din lume, iar presupunerea existenței materiei este principiul său fundamental. Conform acestei viziuni, materia a existat dintotdeauna, și tot ceea ce există este alcătuit doar din materie. Aceasta face ca, bineînțeles, credința într-un Creator să fie imposibilă, întrucât, dacă materia a existat dintotdeauna și dacă totul este alcătuit doar din materie, atunci nu poate exista un Creator supramaterial care să o fi creat. Prin urmare, materialismul a fost de multă vreme ostil religiilor de orice fel care aveau la bază credința în Dumnezeu.

Problema care se pune este aceea dacă punctul de vedere materialist este unul corect. Una dintre metodele prin care putem testa veridicitatea sau invaliditatea unei filozofii este aceea de a investiga afirmațiile sale din punct de vedere științific, prin folosirea metodelor științifice. Spre exemplu, un filozof din secolul al X-lea ar fi putut să susțină că există copaci pe suprafața Lunii și că toate viețuitoarele cresc pe ramurile acestui copac imens asemeni fructelor, și că apoi cad la sol. Unii oameni ar fi putut să găsească această filozofie atractivă și chiar să creadă în

ea. Dar în secolul al XX-lea, când omul deja a pășit pe Lună, nu mai este posibil să luăm în serios o asemenea credință. Existența sau nonexistența unui asemenea copac poate fi determinată prin intermediul metodelor științifice, care sunt observația și experimentul.

Prin urmare, putem să investigăm prin intermediul metodelor științifice și afirmațiile materialiste: că materia există dintotdeauna și că materia se poate auto-organiza fără a avea nevoie de prezența unui Creator supramaterial, care să genereze apariția vieții. Atunci când facem acest lucru, observăm că materialismul deja s-a prăbușit, întrucât ideea că materia a existat încă de la începuturile timpului **a fost răsturnată de teoria Big Bang-ului, ce arată că universul a fost creat din neant.** Afirmația că materia se auto-organizează și poate crea viața este ceea ce numim „teoria evoluției“, teorie pe care această carte o examinează în mod special – și despre care am arătat deja că a fost de asemenea invalidată.

Cu toate acestea, dacă cineva este hotărât să creadă în materialism și să se devoteze filozofiei materialiste mai presus de orice, atunci el va acționa complet diferit. Dacă el este mai întâi materialist și abia mai apoi om de știință, el nu își va abandona apartenența la materialism atunci când va vedea că știința respinge evoluționismul. Din contră, el va urmări să mențină și să apere materialismul, încercând din răspuțeri și prin orice mijloace să sprijine evoluționismul. Aceasta este exact situația penibilă în care se află evoluționiștii din ziua de astăzi, care apără teoria evoluției.

Este destul de interesant că, din când în când, ei chiar mărturisesc acest lucru. Un binecunoscut genetician și evoluționist declarat, Richard C. Lewontin de la Universitatea Harvard, mărturisește că el este „mai întâi materialist și abia pe urmă om de știință“ în următoarele cuvinte:

„Nu este adevărat că metodele și instituțiile științei ne constrâng oarecum să acceptăm explicațiile materiale ale lumii fenomenale. Dimpotrivă. De fapt, **noi suntem forțați de aderența noastră a priori la cauzele materiale**

să creăm un aparat de investigație și un set de concepte care să producă explicații materiale, oricât de mult ar fi acestea împotriva intuiției, și oricât de înșelătoare le vor părea neinițiatilor. **Mai mult decât atât, materialismul este absolut, prin urmare nu putem permite vreo [intervenție] divină.**¹⁸²

Termenul „*a priori*” folosit de Lewontin este destul de important. Acest termen filozofic se referă la o presupunere ce nu este bazată pe nicio cunoaștere experimentală. O idee este *a priori* dacă o consideri corectă și o accepți, chiar dacă nu există nicio informație la dispoziție care să poată să o confirme. Așa cum afirmă sincer și evoluționistul Lewontin, pentru evoluționiști, materialismul este o obligație *a priori*, iar apoi ei încearcă să adapteze știința la această preconcepție. Și întrucât materialismul necesită neapărat negarea existenței unui Creator, ei au îmbrățișat singura alternativă pe care o au la îndemână, care este teoria evoluției. Pentru asemenea oameni de știință nu contează că evoluționismul a fost contrazis de faptele științifice, întrucât ei l-au acceptat *a priori* ca fiind un adevăr.

Acest comportament plin de prejudecăți i-a condus pe evoluționiști la credința că „materia inconștientă se poate forma pe ea însăși”, lucru care contravine științei și chiar și rațiunii. Robert Shapiro, profesor de chimie de la Universitatea din New York și expert în ADN, pe care l-am citat anterior, explică această credință a evoluționiștilor și dogma materialistă ce stă la baza ei după cum urmează:

„Prin urmare, este necesar un alt principiu evoluționist care să ne treacă peste etapa lipsă dintre amestecul de substanțe chimice naturale, simple și primul replicator adevărat. Acest principiu nu a fost încă descris în detaliu sau demonstrat, dar el este deja anticipat și a primit nume precum: evoluție chimică și **materie auto-organizată. Existența acestui principiu este acceptată a priori în filozofia sau dialectica materialistă**, așa cum este de altfel aplicată și la originea vieții de către Alexander Oparin.”¹⁸³

Propaganda evoluționistă, care apare constant în mass-media

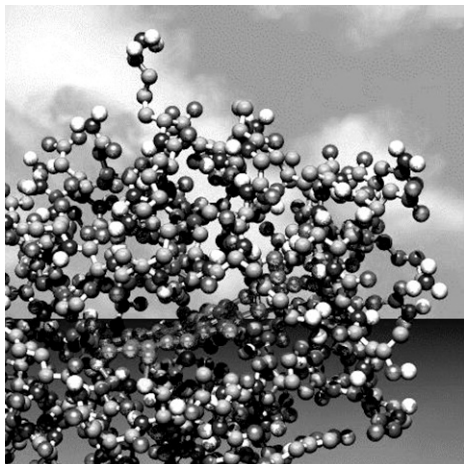
occidentală și în binecunoscutele și „apreciatele“ reviste științifice, este produsul necesității ideologice. Întrucât evoluționismul este considerat a fi indispensabil, el a fost transformat într-o „vacă sacră“ de către anumite cercuri, care au impus apoi și standardele științifice.

Unii oameni de știință se găsesc în situația de a fi obligați să apere această teorie forțată, sau cel puțin să evite să rostească vreun cuvânt împotriva ei, pentru a-și putea menține reputațiile. Pentru a atinge o anumită autoritate în funcția lor de profesori, savanții din țările occidentale trebuie să publice articole în anumite reviste științifice. Toate revistele de specialitate din domeniul biologiei se află sub controlul evoluționiștilor, iar ei nu permit apariția niciunui articol anti-evoluționist în acele reviste. Prin urmare, biologii trebuie să-și conducă cercetările sub dominația acestei teorii. Și ei sunt parte a acestei ordini prestabilite, care privește evoluționismul drept o necesitate ideologică, și tocmai de aceea ei apără orbește toate „întâmplările imposibile“ pe care le-am studiat în această carte.

Mărturii materialiste

Biologul german Hoiman von Ditfurth, un eminent evoluționist, este un bun exemplu al acestei înțelegeri materialiste bigote. După ce Ditfurth citează un exemplu de alcătuire extrem de complexă a vieții, iată ce spune el referitor la întrebarea dacă viața a putut să apară din întâmplare sau nu:

„Este oare posibil ca o asemenea armonie să fie rezultatul unor întâmplări? Aceasta este întrebarea fundamentală a întregii evoluții biologice. A răspunde la această întrebare prin ‚Da, este posibil‘ reprezintă un test al credinței în științele moderne ale naturii. Vorbind la modul critic, putem spune că cineva care acceptă științele moderne ale naturii nu are altă cale decât să spună ‚da‘, deoarece el aspiră să explice fenomene naturale prin mijloace comprehensibile și încearcă să le deducă din legile naturii, fără a apela la interferențe supranaturale. Dar în acest moment, a explica totul prin intermediul legilor naturii, cu alte cuvinte prin intermediul

Cytochrome-C

coincidențelor, este un semn că nu mai ai la ce să apelezi. Căci, la drept vorbind, ce altceva ai putea face decât să crezi în întâmplare?¹⁸⁴

Așa cum susține și Ditfurth, abordarea materialist științifică adoptă încă de la început principiul explicării vieții prin respingerea „interferențelor supranaturale”, cu alte cuvinte a Creației. Odată

ce principiul este adoptat, chiar și cel mai imposibil scenariu este ușor de acceptat ulterior. Această mentalitate dogmatică se poate regăsi în aproape toată literatura evoluționistă. Profesorul Ali Demirsoy, binecunoscutul susținător al teoriei evoluționiste din Turcia, este doar unul dintre cei mulți de acest fel. Așa cum am mai arătat deja, conform lui Demirsoy: probabilitatea formării accidentale a citocromului-C, o proteină esențială vieții, este **„la fel de imposibilă precum probabilitatea ca o maimuță să scrie istoria umanității la o mașină de scris, fără a face nicio greșală.”**¹⁸⁵

Însă a accepta o asemenea probabilitate înseamnă de fapt să respingem principiile de bază ale rațiunii și ale bunului-simț. Chiar și un singur cuvânt scris corect pe o pagină dovedește cu certitudine că acesta a fost scris de o ființă umană. Atunci când cineva vede o carte de istorie a lumii, devine chiar și mai evident că acea carte a fost scrisă de un anumit autor. Nicio persoană cu logică nu ar accepta ideea că literele conținute într-o asemenea carte imensă ar fi fost puse acolo, împreună, „la întâmplare”.

Totuși, este foarte interesant de observat modul în care „oameni de știință evoluționiști” precum profesorul Ali Demirsoy acceptă asemenea propoziții iraționale:

„În esență, probabilitatea formării secvenței citocromului-C este aproape zero. Prin urmare, dacă viața necesită o anumită secvență, se poate spune că aceasta are o probabilitate de realizare o singură dată în întreg universul. Altfel, trebuie să acceptăm că au fost **unele forțe metafizice**, dincolo de puterea noastră de înțelegere, care au acționat pentru formarea ei. **Dar a accepta această din urmă teorie nu este adecvat scopului științific.** Prin urmare, trebuie să ne întoarcem la prima ipoteză.”¹⁸⁶

Demirsoy spune că preferă imposibilul, pentru a „**nu trebui să accepte forțele supranaturale**” - cu alte cuvinte, existența unui Creator. Este prin urmare clar că o asemenea abordare nu are nimic de-a face cu știința. Nu este nimic surprinzător că atunci când Demirsoy citează un alt subiect - originea mitocondriei din celulă - el acceptă deschis întâmplarea ca explicație, chiar dacă „este chiar contrară gândirii științifice”.

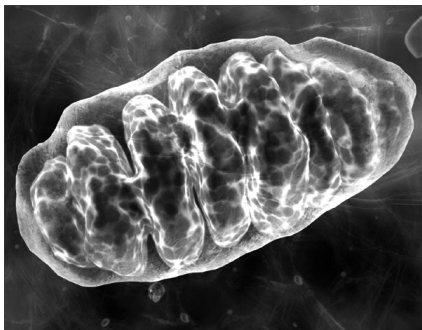
„Esența acestei probleme este modul în care mitocondria a ajuns să dobândească asemenea caracteristici, deoarece atingerea acestor caracteristici chiar și de către un singur individ, necesită probabilități extreme și de neconceput... Enzimele ce susțin respirația și funcționează drept catalizatori la fiecare pas și într-o formă diferită formează inima mecanismului. O celulă trebuie să conțină acest set de enzime în secvența sa completă, altfel ele nu sunt de niciun folos. Aici, **în ciuda faptului că este contrar gândirii științifice**, pentru a evita o explicație sau o speculație mai dogmatică, trebuie să acceptăm, deși fără tragere de inimă, că toate enzimele implicate în procesul respirației celulare **au existat în întregime în celulă**, înainte ca celula să intre în contact cu oxigenul.”¹⁸⁷

Concluzia care apare din asemenea declarații este aceea că evoluția nu este o teorie la care s-a ajuns prin intermediul investigației științifice. Dimpotrivă, forma și substanța acestei teorii au fost dictate de necesitățile filozofiei materialiste. Aceasta s-a transformat ulterior într-o credință sau dogmă, în ciuda datelor științifice concrete. Și din nou, se poate vedea foarte clar

din literatura evoluționistă că toate aceste eforturi au un anumit „scop” - și că acest scop înlătură cu orice preț orice credință conform căreia toate viețuitoarele ar fi fost create.

Evoluționiștii definesc acest scop ca fiind unul „științific”. Cu toate acestea, ceea ce ei abordează aici nu mai este știință, ci filozofie materialistă.

Materialismul respinge pe deplin existența oricărui lucru aflat „dincolo” de materie (sau orice lucru supranatural). Dar știința nu este obligată să accepte o asemenea dogmă. Știința înseamnă explorarea naturii și tragerea unor concluzii din propriile descoperiri. Dacă aceste descoperiri vor conduce la concluzia că natura a fost creată, atunci știința va trebui să accepte acest lucru. Aceasta este datoria unui adevărat om de știință, și nu apărarea unui scenariu imposibil, prin cramponarea de niște dogme materialiste depășite din secolul al XIX-lea.

Mitochondria

Mass-media – un balon de oxigen pentru Teoria Evoluției

Așa cum ceea ce am analizat până acum a demonstrat deja, teoria evoluției nu are nicio bază științifică. Totuși, oamenii din întreaga lume nu sunt conștienți de acest lucru și acceptă ideea că evoluționismul este un fapt științific. Cel mai important motiv al acestei mari înșelătorii este îndochinarea și propaganda despre evoluționism, conduse sistematic de către mass-media. Tocmai de aceea, trebuie să menționăm caracteristicile particulare ale acestei îndochinării și propagande.

Atunci când privim cu atenție la mass-media din Occident, ne lovim foarte des de știri care se referă la teoria evoluției. Organizații mediatice de vârf, cât și reviste cunoscute și „respectabile” aduc periodic în discuție acest subiect. Dacă studiem modul în care este abordat evoluționismul, impresia pe care ele o lasă este aceea că teoria evoluției este un fapt demonstrat complet și care nu lasă loc pentru îndoieli sau discuții.

Oamenii obișnuiți care citesc acest gen de știri încep să creadă că teoria evoluției este un fapt la fel de sigur precum o lege matematică. Știrile de acest gen ce apar în motoarele media de marcă sunt apoi preluate de către mass-media locală. Aceasta tipărește titluri mari de genul: „Conform revistei *Time*, a fost descoperită o nouă fosilă ce vine să completeze lacunele din lanțul fosil”; sau „revista *Nature* arată că oamenii de știință au adus lumină asupra ultimelor probleme ale teoriei evoluționiste”. Găsirea „ultimei legături lipsă în lanțul evoluționist” nu înseamnă absolut nimic, deoarece nu există nici măcar un singur lucru dovedit referitor la teoria evoluționistă. Orice lucru care a fost prezentat drept dovadă s-a dovedit a fi fals, după cum am arătat în capitolele anterioare. În plus față de mass-media, propaganda

și îndoctrinarea se realizează și prin intermediul resurselor științifice, al enciclopediilor și al cărților de biologie.

Pe scurt, atât mass-media, cât și cercurile academice, care sunt la dispoziția centrelor de putere anti-religioase, mențin o viziune complet evoluționistă, pe care o impun societății. Această impunere este atât de eficientă încât, în timp, a transformat evoluționismul într-o idee ce nu pare că va fi respinsă vreodată. A nega evoluționismul este văzut ca și cum ai susține ceva împotriva științei și care nu ține seama de realitățile fundamentale. Tocmai de aceea, neținând seama de multiplele deficiențe care au fost deja revelate (în special după anii 1950) și de faptul că acestea au fost mărturisite chiar de oamenii de știință evoluționiști, astăzi este aproape imposibil să găsești vreo urmă de criticism, în cercurile științifice sau în mass-media, la adresa evoluționismului.

Larg acceptate ca fiind cele mai „respectate” publicații în materie de biologie și științe ale naturii în Occident, reviste precum *Scientific American*, *Nature*, *Focus*, *Discovery*, *Science* și *National Geographic* adoptă teoria evoluționismului drept ideologia lor oficială și încearcă să prezinte această teorie ca fiind un fapt dovedit științific.

Minciuni mascate

Evoluționiștii folosesc la maxim avantajele conferite de programul de „spălare a creierului” oferit de mass-media. Mulți oameni cred în evoluționism atât de necondiționat, încât nici măcar nu se obolesc să întrebe „cum?” și „de ce?” Aceasta înseamnă că evoluționiștii au puterea de a-și ambala și masca minciunile astfel încât ele să poată convinge cu ușurință.

Spre exemplu, chiar și în cele mai „științifice” cărți evoluționiste, „tranziția de la apă la uscat”, care este unul dintre cele mai mari evenimente pentru care nu se poate găsi o justificare, este „explicat” cu o simplitate ridicolă. Conform evoluționismului, viața a început în apă, iar primele animale care s-au dezvoltat au fost peștii. Teoria susține că, într-o bună zi, peștii au început să se năpustească de la sine către uscat dintr-un motiv sau altul (cel mai adesea, motivul invocat este seceta), iar peștele care a ales să

trăiască pe uscat s-a întâmplat că avea picioare în loc de aripioare și plămâni în loc de branhii.

Majoritatea cărților evoluționiste nu ne spun „cum“ anume s-a petrecut acest lucru. Chiar și în cele mai științifice surse, absurditatea unor asemenea aserțiuni este ascunsă cu abilitate în spatele unor propoziții de genul: „tranziția de la apă la uscat a fost realizată“.

Dar cum anume s-a realizat această „tranziție“? Cunoaștem faptul că un pește nu poate trăi mai mult de câteva minute în afara apei. Dacă presupunem că a apărut seceta și peștii au ajuns pe uscat, atunci ce s-a petrecut oare cu peștii? Răspunsul este evident. Toți peștii care ar ajunge afară din apă ar muri unul câte unul, în răstimp de câteva minute. Chiar dacă acest proces s-ar fi întins pe o perioadă de zece milioane de ani, răspunsul ar fi în continuare același: peștii vor muri unul câte unul. Motivul este dat de faptul că un organ atât de complex precum un plămân complet nu poate să apară printr-un „accident“ brusc, adică printr-o mutație; pe de altă parte, o jumătate de plămân nu ajută la absolut nimic.

Și asta este exact ceea ce evoluționiștii susțin. **„Tranziția de la apă la uscat“, „tranziția de la sol la aer“** și multe alte presupuse salturi sunt „explicate“ în acești termeni ilogici. În

cea ce privește formarea unor organe cu adevărat complexe cum ar fi ochiul și urechea, evoluționiștii preferă să nu spună absolut nimic referitor la acest subiect.

Este ușor să influențezi omul de pe stradă dacă ascunzi totul sub ambalajul „științei”. Desenezi o imagine închipuită ce reprezintă tranziția de la apă la uscat, inventezi cuvinte latine pentru animalele din apă, pentru „descendenții” lor de pe uscat și pentru „forma intermediară tranzițională” (care este un animal imaginar) și apoi fabrici o minciună elaborată: „*Eusthenopteron* s-a transformat mai întâi în *Rhipitistian Crossoptergian*, apoi în *Ichthyostega*, de-a lungul unui proces evolutiv îndelungat.” Iar dacă pui aceste cuvinte în gura unui om de știință având ochelari groși și halat alb, ai toate șansele să convingi mulți oameni, întrucât mass-media, care s-a dedicat în întregime promovării evoluționismului, va anunța cu un mare entuziasm această știre lumii întregi.

Concluzia – Evoluționismul este o Mistificare

Mai există multe alte dovezi, cât și legi științifice care invalidează evoluționismul, dar spațiul acestei cărți ne-a permis să abordăm doar o parte din ele. Însă chiar și acestea ar trebui să fie suficiente pentru a revela cel mai important adevăr: deși este deghizată sub mantia științei, teoria evoluției nu este nimic altceva decât o mistificare; o înșelătorie apărută doar pentru beneficiul filozofiei materialiste; o înșelătorie bazată nu pe știință, ci pe spălare de creier, pe propagandă și pe fraudă.

Putem rezuma ceea ce am spus până acum la modul următor:

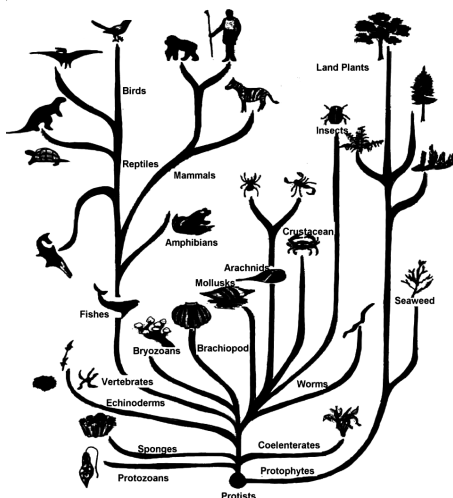
Teoria Evoluției s-a prăbușit

Teoria evoluționistă este o teorie care se prăbușește încă de la primul pas. Motivul este acela că evoluționiștii sunt incapabili să explice fie chiar și formarea unei singure proteine. Nici legile probabilității și nici legile fizicii și chimiei nu dau vreo șansă formării accidentale a vieții.

Sună oare logic sau rezonabil – atunci când nu există șansa formării nici măcar a unei singure proteine – să vorbim despre combinarea a milioane de asemenea proteine pentru a forma o celulă a unui organism viu; să vorbim despre faptul că miliarde de celule pot să reușească să se formeze și apoi să se grupeze accidental pentru a produce organismele vii; și apoi din acestea să apară peștii; și apoi acei pești care au ajuns pe uscat să se transforme în reptile, în păsări, și să susținem că acesta este modul în care toate milioanele de specii diferite de pe Pământ s-au format?

Chiar dacă nu vi se pare logic, evoluționiștii chiar cred această fabulație.

Cu toate acestea, este mai degrabă o credință - ori, mai bine zis, o falsă credință - întrucât ei nu posedă nici măcar o singură formă tranzițională precum jumătate pește-jumătate reptilă, sau jumătate reptilă-jumătate pasăre. De asemenea, nu au reușit să dovedească formarea nici măcar a unei singure proteine sau măcar a unei singure molecule de aminoacid ce intră în compoziția unei proteine, în presupusele condiții ale Pământului primordial; ei nu au reușit să facă aceste lucruri nici măcar în laboratoarele lor supersofisticate. Dimpotrivă, cu fiecare efort depus, evoluționiștii înșiși au demonstrat că niciun proces evoluționist nu s-a produs vreodată și nici nu se va putea produce vreodată pe Pământ.

Evoluționismul nu va putea fi verificat nici în viitor

Văzând toate aceste lucruri, evoluționiștii se mai pot consola cu un singur lucru, să viseze că știința va reuși oarecum să rezolve în timp aceste dileme. Totuși, faptul că știința ar putea verifica asemenea aserțiuni lipsite complet de logică și total nejustificate este de-a dreptul exclus, indiferent de numărul de ani care vor trece. Dimpotrivă, pe măsură ce știința progresează, aceasta arată din ce în ce mai clar și mai distinct faptul că afirmațiile evoluționiștilor sunt niște absurdități.

Așa s-au prezentat lucrurile până acum. Pe măsură ce au fost descoperite tot mai multe detalii referitoare la structura și funcțiile celulei vii, a devenit mai mult decât evident că celula nu este un amestec simplu format la întâmplare, așa cum se credea

că stau lucrurile în vremea lui Darwin, atunci când înțelegerea biologică era destul de primitivă.

În fața unei situații atât de evidente, a nega actul creației și a stabili bazele originii vieții ca fiind niște coincidențe extrem de puțin probabile, iar apoi a apăra cu insistență aceste pretenții, ar putea deveni ulterior sursa unei mari umiliri. Întrucât adevărata față a teoriei evoluției iese tot mai mult la iveală iar opinia publică ajunge să vadă adevărul, s-ar putea să nu mai dureze mult până când fanaticii susținători înguști la minte ai evoluționismului nu vor mai avea curajul să apară în public.

Cel mai mare obstacol în calea evoluționismului – sufletul

Există multe specii pe Pământ care seamănă unele cu altele. Spre exemplu, s-ar putea să existe multe viețuitoare care se aseamănă cu un cal sau cu o pisică, și pot să existe multe insecte care să semene unele cu altele.

Similaritățile superficiale dintre om și maimuță au atras într-un fel sau altul prea multă atenție. Acest interes a mers uneori atât de departe, încât i-a făcut pe unii oameni să creadă teza falsă a evoluționismului. Dar practic, asemănările superficiale dintre om și maimuță chiar nu au nicio semnificație. Deși există anumite asemănări superficiale între gândacul-rinocer și rinocerul, ar fi de-a dreptul ridicol să căutăm să stabilim orice fel de legături evoluționiste între aceste două creaturi, dintre care una este insectă iar cealaltă mamifer, doar pe baza faptului că arată asemănător.

În afara unei asemănări superficiale, nu se poate spune că maimuțele ar fi mai aproape de om decât de alte animale. De fapt, dacă se ia în considerare gradul de inteligență, se poate spune că o albină care construiește miraculoasa structură geometrică a unui fagure sau păianjenul care construiește miracolul ingineresc al pânzei de păianjen sunt mai aproape de om. În anumite aspecte, ele sunt chiar superioare omului.

În ciuda unei simple aparențe exterioare asemănătoare, există o foarte mare diferență între om și maimuță. O maimuță este un animal, iar nivelul ei de conștiință nu este diferit de cel al

unui cal sau al unui câine. Pe când omul este o ființă conștientă, cu o voință puternică, ce poate gândi, vorbi, înțelege, decide și raționa. Toate aceste caracteristici sunt funcții ale sufletului uman, pe care fiecare ființă umană îl are.

Sufletul este cea mai importantă diferență care impune un decalaj enorm între om și celelalte viețuitoare. Și nicio asemănare fizică nu poate să acopere acest decalaj dintre om și celelalte viețuitoare. Căci singura viețuitoare care are suflet este omul.

Dumnezeu creează conform cu propria Sa voință

Are oare importanță dacă scenariul propus de evoluționiști a avut loc cu adevărat? Chiar deloc. Și aceasta deoarece fiecare stadiu menționat în teoria evoluției și care se bazează pe întâmplare ar fi putut să se producă doar printr-un miracol. Chiar dacă viața ar fi apărut printr-o asemenea succesiune a unor stadii, fiecare stadiu ar fi apărut în urma unei voințe conștiente. Ca aceste stadii să fi apărut din întâmplare nu este numai neplauzibil, este chiar imposibil!

Dacă se susține că o moleculă de proteină a apărut accidental în condițiile atmosferice primordiale, atunci trebuie să ne aducem aminte că s-a demonstrat deja prin intermediul legilor probabilității, ale biologiei și chimiei că aceasta nu s-ar fi putut petrece din pură întâmplare. Dar dacă se susține totuși că acest lucru s-a produs, atunci nu există altă alternativă decât să admitem că aceasta își datorează existența voinței unui Creator. Aceeași logică se aplică tuturor ipotezelor înaintate de evoluționiști. Spre exemplu, nu există nicio dovadă paleontologică, fizică, chimică, biologică sau logică ce este capabilă să demonstreze că peștii au trecut din apă pe uscat și au format animalele care trăiesc acum pe uscat. Dar dacă cineva vrea să susțină cu tot dinadinsul această teorie, că peștii s-au cățărat pe uscat și s-au transformat în reptile, atunci acea persoană trebuie să accepte și ideea că există un Creator care este capabil să creeze orice dorește prin simplul: „să fie“. Orice altă explicație pentru acest miracol se auto-contrazice încă de la început și încalcă principiile logicii.

Realitatea este mai mult decât evidentă. Întreaga viață este produsul unei ordini perfecte și al unei Creații superioare. Aceasta oferă însă dovezi concrete asupra existenței unui Creator, Posesor al unei puteri, unei cunoașteri și unei inteligențe nesfârșite.

Acest Creator este Dumnezeu, Domnul tuturor Cerurilor și al Pământului, și a tuturor celor ce există între ele.

Actul Creației

In secțiunea anterioară a acestei cărți, am studiat de ce anume teoria evoluției, care susține că viața nu a fost creată, este o mistificare ce contravine complet dovezilor științifice. Am văzut de asemenea că știința modernă a revelat ceva extrem de explicit prin intermediul anumitor ramuri precum: paleontologia, biochimia și anatomia. Acest lucru arată că Dumnezeu a creat toate viețuitoarele.

De fapt, pentru a observa acest lucru, nu este nevoie să apelăm la rezultate complicate obținute în laboratoare de biochimie sau în excavații geologice. Semnele unei extraordinare înțelepciuni pot fi observate la orice viețuitoare pe care am examina-o. Există o tehnologie extraordinară și un design perfect în trupul oricărei insecte sau al oricărui peștișor din adâncurile mării unde omul nu a ajuns vreodată. Iar unele viețuitoare care nici măcar nu au un creier perfect, realizează lucruri atât de complicate, încât acestea nu ar putea fi îndeplinite nici măcar de o ființă umană.

Această înțelepciune extraordinară, această organizare perfectă, cât și planul care le însoțește domnesc peste tot în natură, și ele sunt dovada solidă a existenței unui Creator suprem ce guvernează totul în natură, iar acest creator este Dumnezeu. Dumnezeu este cel care a înzestrat toate organismele vii cu caracteristici extraordinare și i-a arătat omului semnele evidente ale existenței și puterii Sale.

În paginile care urmează, vom examina doar câteva din nenumăratele dovezi ale Creației pe care le regăsim în natură.

Albinele și minunile arhitecturale ale fagurilor de miere

Albinele produc mai multă miere decât au de fapt nevoie și o înmagazinează în faguri. Structura hexagonală a fagurelui de miere este binecunoscută tuturor. Dar v-ați întrebat vreodată

de ce anume construiesc albinele faguri hexagonali și nu octogonali sau pentagonali?

Matematicienii care au căutat un răspuns la această întrebare au ajuns la o concluzie interesantă: „Hexagonul este cea mai adecvată formă geometrică pentru a folosi la maxim o anumită zonă dată.”

O celulă hexagonală necesită cantitatea minimă de ceară pentru construcție, înmagazinând în același timp cantitatea maximă de miere. Prin urmare, albinele folosesc cea mai potrivită formă posibilă.

De asemenea, metoda folosită pentru construcția fagurelui este și ea uluitoare: albinele încep construcția stupului din două-trei locuri diferite și urzesc fagurele simultan în două-trei fire. Deși încep din părți diferite, albinele, aflate în număr mare, construiesc hexagoane identice, iar apoi urzesc fagurele combinând toate părțile și întâlnindu-se la mijloc. Punctele de joncțiune ale hexagoanelor sunt asamblate cu atâta pricepere încât nu există niciun semn ale lipirii lor ulterioare.

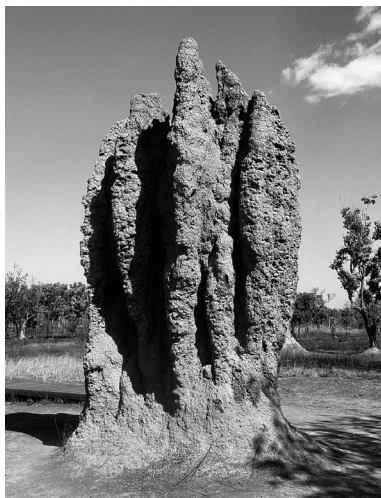

În fața unei asemenea performanțe extraordinare, trebuie desigur să admitem existența unei voințe superioare care ordonează aceste viețuitoare. Evoluționiștii vor să explice aceste realizări prin conceptul de „instinct” și încearcă să-l prezinte drept un simplu atribut al albinelor. Cu toate acestea, dacă există într-adevăr un instinct ce guvernează toate albinele și le face să lucreze în armonie, deși nu au cunoștință una de alta, aceasta înseamnă că există o Înțelepciune superioară care guvernează toate aceste viețuitoare minuscule.

Pentru a spune mai explicit, Dumnezeu, creatorul acestor minuscule creaturi, „le inspiră” tot ceea ce trebuie să facă.

Uluitorii arhitecți – termitelile

Nu poți să nu fii surprins văzând furnicarele unor termitelile ce se ridică pe sol. Și aceasta întrucât furnicarele termitelor sunt niște minuni arhitectonice care se ridică până la înălțimi de 5-6 metri. În interiorul acestor furnicare se află niște sisteme sofisticate pentru a satisface toate nevoile termitelor, care, datorită structurii trupului lor, nu pot să stea deloc la lumina soarelui. În cadrul furnicarului, întâlnim sisteme de ventilație, canale, camere pentru larve, coridoare, locuri speciale împrejmuite unde se produc anumite ciuperci, ieșiri de urgență, camere pentru vreme caldă și vreme rece; pe scurt – totul. Dar ceea ce este cel mai uluitor este faptul că termitelile care construiesc aceste furnicare nemaipomenite sunt oarbe.¹⁸⁸

În ciuda acestui lucru, atunci când comparăm mărimea unei termitelile cu furnicarul ei, observăm că termitelile au realizat cu succes un proiect arhitectural care este de peste 300 de ori mai mare decât ele.

Termitele mai au și o altă caracteristică uluitoare: dacă am împărți un furnicar de termite în două încă din primele stadii ale construcției sale, și apoi l-am reuni după o vreme, am vedea că toate căile de acces, toate canalele și drumurile se continuă unele pe altele ca și cum furnicarul nu ar fi fost separat niciodată. Și aceasta deoarece termitele au continuat să-și îndeplinească sarcinile, ca și cum cele două părți ale furnicarului nu ar fi fost separate, și ca și cum ar fi fost conduse dintr-un singur loc.

Ciocănitorea

Cu toții știm că ciocănitorele își construiesc cuiburile ciocănind trunchiurile copacilor. Însă o întrebare pe care mulți oameni nu și-o pun este cum se face că ciocănitorele nu suferă de hemoragie craniană, în condițiile în care bat atât de puternic cu ciocul și implicit cu capul. Ceea ce face o ciocănitore este oarecum similar cu acțiunea unui om care ar bate un cui în perete cu capul. Dacă un om s-ar aventura să facă așa ceva, el ar suferi cel mai probabil o lovitură, urmată de o hemoragie craniană. Cu toate acestea, o ciocănitore poate lovi cu putere trunchiul unui copac de 38-43 de ori într-un interval de 2,10-2,69 de secunde, și nu pățește nimic.

Nu pățește nimic deoarece structura capului ciocănitorelor a fost creată ținând seama de acest scop. Craniul unei ciocănitore are un sistem de „suspensie” care reduce și absoarbe forța loviturilor. Există anumite țesuturi amortizoare speciale care sunt plasate între oasele din interiorul craniului ei.¹⁸⁹

Sistemul sonar al liliecilor

Liliecii pot zbura fără nicio problemă în întuneric și au un sistem de navigație extrem de interesant pentru a face acest lucru. Este ceea ce noi numim sistemul „sonar”, un sistem în

care formele obiectelor înconjurătoare sunt recepționate prin intermediul ecoului undelor sonore.

Un tânăr poate cu greu să detecteze sunete cu o frecvență de 20000 de vibrații pe secundă. Dar un liliac înzestrat cu un „sistem sonar“ special creat poate să folosească sunete ce au o frecvență între 50000 și 200000 de vibrații pe secundă. El trimite aceste sunete în toate direcțiile de 20 sau 30 de ori pe secundă. Ecoul sunetelor este atât de puternic încât liliacul nu numai că realizează existența obiectelor din calea sa, dar detectează și locația prăzii sale care zboară cu o viteză mare.¹⁹⁰

Balenele

Mamiferele au nevoie să respire și tocmai de aceea, apa nu este un mediu prielnic pentru ele. Totuși, în cazul unei balene, care este un mamifer marin, această problemă este rezolvată prin intermediul unui sistem de respirație mult mai eficient decât multe altele ale animalelor de pe uscat. Balenele elimină la o singură expirație mai mult de 90% din aerul folosit. Astfel, ele au nevoie să respire doar la intervale foarte lungi de timp. În

același timp, ele dețin o substanță foarte concentrată denumită „mioglobină“ care le ajută să înmagazineze oxigenul în mușchii lor. Cu ajutorul acestor sisteme, balena cu înotătoare, spre exemplu, poate să înoate la adâncimi de 500 de metri și timp de peste 40 de minute fără a fi nevoită să respire deloc.¹⁹¹ Nările balenei, pe de altă parte, sunt plasate pe spatele ei – total diferit de mamiferele ce trăiesc pe uscat –, iar aceasta o ajută să respire mult mai ușor.

Miracolele creației la țânțari

Atunci când ne gândim la țânțari, îi considerăm a fi viețuitoare care zboară. De fapt, țânțarii își petrec stadiile de dezvoltare sub apă și ies de sub apă prin intermediul unei structuri excepționale care este înzestrată cu toate organele de care au nevoie.

Țânțarii încep să zboare având la dispoziție sisteme senzoriale speciale care le permit să își localizeze „victima“. Cu aceste sisteme, ei se aseamănă cu niște avioane de război prevăzute cu detectori de căldură, a compoziției gazoase a aerului, de umezeală și de miros. Țânțarii au chiar și capacitatea de a „vedea în conformitate cu temperatura“, lucru care îi ajută să-și găsească victima chiar și în cel mai deplin întuneric.

Tehnica de „sugere a sângelui“ a țânțarilor este asigurată de un sistem incredibil de complex. Cu ajutorul sistemului său de tăiere prevăzut cu șase lame, el incizează și taie pielea asemeni unui fierăstrău. În timpul desfășurării procesului de incizare a pielii, se secretă o anumită substanță în rană care amortăște țesuturile, astfel că ființa al cărui sânge este supt nici măcar nu realizează aceasta. În același timp, această substanță secretată previne coagularea sângelui, asigurând continuarea procesului de sugere.

Dacă fie doar și unul dintre aceste elemente ar lipsi, țânțarii nu ar mai fi capabili să se hrănească cu sânge și să supraviețuiască.

Având această structură excepțională, chiar și această minusculă creatură este o dovadă clară a Creației.

Păsări de pradă cu privirea pătrunzătoare

Păsările de pradă au ochi foarte ageri care le permit să aprecieze foarte bine distanțele atunci când își atacă prada. Ochiul lor mari conțin mai multe celule ale vederii, ceea ce înseamnă o vedere mai bună. În ochiul unei păsări de pradă există mai mult de un milion de celule ale vederii.

Vulturii care zboară la altitudini de mii de metri, au ochi atât de ageri încât pot scana suprafața pământului perfect, chiar și de la acea distanță. Așa cum avioanele de război își detectează țintele de la o distanță de mii de metri, așa și vulturii își reperează prada, percepend cea mai mică modificare de culoare sau cea mai ușoară mișcare de la suprafața pământului. Ochiul vulturului are un unghi al vederii de 300 de grade, și poate mări o imagine dată de 6-8 ori. Vulturii pot să scaneze o zonă de 30000 de hectare, în timp ce zboară la 4500 de metri deasupra ei. Ei pot să sesizeze un iepure ascuns între firele de iarbă de la o altitudine de 1500 de metri. Este evident că această structură extraordinară a ochiului a fost creată special pentru această viețuitoare.

Firul păianjenului

Păianjenul denumit *Dinopis* este foarte priceput la vânătoare. În loc să țese o pânză de păianjen statică și să-și aștepte prada, el țese o pânză neobișnuită pe care o aruncă asupra prăzii sale. Iar apoi, își înfășoară strâns victima cu pânza sa. Insecta prinsă astfel nu mai are nicio scăpare. Pânza este construită atât de bine, încât cu cât insectele se zbat mai mult, cu atât se încurcă mai mult în pânză. Pentru a-și depozita hrana, păianjenul își acoperă victima

cu fire suplimentare, ca și cum ar împacheta-o.

Dar cum reușește acest păianjen să realizeze o pânză atât de perfectă în ceea ce privește structura ei mecanică și chimică? Este imposibil ca acest păianjen să fi dobândit o asemenea măiestrie accidental, așa cum susțin evoluționiștii. Păianjenul este lipsit de capacitatea precum

învățarea și memorarea și nici măcar nu posedă un creier pentru a realiza aceste lucruri. În mod evident, această abilitate i-a fost conferită păianjenului de către Dumnezeu.

În firele ce alcătuiesc pânza păianjenului sunt de asemenea ascunse câteva miracole foarte importante. Aceste fire, având un diametru de mai puțin de o miime de milimetru, sunt de 5 ori mai rezistente decât un fir de oțel având aceeași grosime. O altă caracteristică a acestor fire este că sunt extrem de ușoare. Un fir având lungimea necesară înconjurării Pământului, ar cântări doar 320 de grame.¹⁹² Oțelul, o substanță produsă special prin procedee industriale, este unul dintre cele mai rezistente materiale realizate de oameni. Cu toate acestea, păianjenul poate produce în trupul său un fir cu mult mai rezistent decât oțelul. În timp ce omul produce oțelul, păianjenul își folosește cunoașterea și tehnologia veche de sute de ani; și atunci, ce fel de tehnologie folosește păianjenul pentru a-și produce pânza?

Așa cum se poate observa, cu toate sofisticatele instrumente tehnice și tehnologice pe care le au la dispoziție, oamenii sunt cu mult în urma celor ale unui păianjen.

Animalele care hibernează

Animalele care hibernează pot să trăiască deși temperatura trupului lor coboară la nivelul temperaturii scăzute de afară. Cum reușesc oare acest lucru?

Mamiferele sunt animale cu sânge cald. Aceasta înseamnă că în condiții normale, temperatura trupului lor rămâne mereu

constantă, datorită termostatului natural din trupurile lor care le reglează temperatura.

Cu toate acestea, în timpul hibernării, căldura normală a trupului mamiferelor mici, cum ar fi veverița - care are în mod normal temperatura trupului de 40 de grade Celsius -, coboară la puțin deasupra temperaturii de îngheț, ca și cum ar fi reglată printr-un cod anume. De asemenea, și metabolismul se diminuează foarte mult. Animalul începe să respire foarte încet, iar pulsul care este în mod normal de 300 de bătăi pe minut scade la 7-10 bătăi pe minut. Reflexele normale ale trupului încetează, iar activitățile electrice ale creierului descreșc până când devin aproape imperceptibile.

Unul dintre pericolele lipsei de mișcare în anotimpul rece este înghețarea țesuturilor și distrugerea lor datorită cristalelor de gheață. Dar animalele care hibernează sunt protejate de acest pericol datorită particularităților cu care sunt înzestrate. Fluidele corporale ale animalelor care hibernează sunt menținute în această stare de substanțe chimice cu masă moleculară mare. Astfel, punctul de îngheț al acestor fluide scade foarte mult, iar animalele sunt protejate de orice pericol.¹⁹³

Peștii electrici

Anumite specii de pești, precum țiparul electric și calcanul electric, folosesc electricitatea produsă de trupurile lor pentru a se proteja de dușmanii lor sau pentru a-și paraliza prada. Orice organism viu este înzestrat cu o anumită formă de electricitate, inclusiv omul, în cantitate redusă. Cu toate acestea, în mod normal, omul nu poate să-și direcționeze propria electricitate sau să o controleze pentru a o folosi în propriul interes. Pe de altă parte, viețuitoarele menționate mai sus, pot genera în trupurile lor un curent de 500-600 de volți, pe care sunt capabile să îl folosească împotriva inamicilor lor. Mai mult decât atât, peștii respectivi nu sunt afectați de această electricitate.

Energia pe care ei o consumă pentru a se apăra se reface după o vreme, așa cum se încarcă o baterie, iar curentul electric este din nou gata pentru a fi folosit. Peștii nu folosesc curentul electric

cu voltaj ridicat din micile lor trupuri numai pentru a se apăra. Pe lângă faptul că le conferă posibilitatea de a-și găsi calea și în întunericul apelor adânci, electricitatea îi mai ajută de asemenea să simtă anumite obiecte fără a le vedea. Acești pești pot trimite semnale, folosind electricitatea din trupurile lor. Atunci când se lovesc de un corp solid, aceste semnale electrice se reflectă, iar aceste reflexii sunt cele care le dau peștilor informații despre acel obiect. În acest mod, peștii pot determina distanța față de obiect și mărimea acestuia.¹⁹⁴

Un plan perfect al animalelor – camuflajul

Una dintre caracteristicile pe care le au animalele în vederea supraviețuirii este arta de a se ascunde sau, altfel spus, „camuflajul“.

Animalele simt nevoia de a se ascunde din două motive principale: pentru a vâna și pentru a se proteja de prădători. Camuflajul diferă de toate celelalte metode de a se ascunde prin implicarea în mod special a inteligenței, îndemnării, esteticii și armoniei de cea mai înaltă calitate.

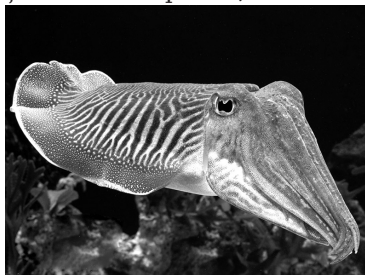

Tehnicile de camuflaj ale animalelor sunt cu adevărat uluitoare. Este aproape imposibil să identificăm o insectă care se ascunde într-un trunchi de copac, sau o altă viețuitoare care se ascunde sub o frunză.

Păduchii plantelor, niște insecte care sug seva plantelor, se hrănesc din lujerii acestora pretinzând că sunt spini. Prin această metodă, ei încearcă să păcălească păsările, cei mai mari inamici ai lor, și se asigură că păsările nu se vor apropia de aceste plante.

Sepia

Sub pielea sepiei este dispusă o rețea de săculeți elastici cu pigment, denumiți cromatofori. Ei au în general culoarea galbenă, roșie, neagră și maro. La un anumit semnal, celulele se dilată și invadează pielea, dându-i nuanța adecvată. Acesta este modul

prin care sepia ia culoarea pietrei pe care se așază și realizează astfel un camuflaj perfect.

Acest sistem operează atât de eficient, încât sepia poate să creeze chiar și un complex de dungi asemănătoare cu cele ale zebrei.¹⁹⁵

Diferite sisteme de vedere

Pentru multe dintre animalele marine, simțul văzului este extrem de important atât pentru a vâna, cât și pentru a se apăra. Prin urmare, majoritatea animalelor marine sunt „echipate” cu ochi perfect adaptați la viața sub apă.

Sub apă, pe măsură ce înaintăm în adâncime, vederea este din ce în ce mai limitată, mai ales după ce se trece de 30 de metri. Totuși, organismele vii care trăiesc la mare adâncime, au ochi ce au fost creați în conformitate cu condițiile existente acolo.

Spre deosebire de animalele de uscat, animalele marine au niște lentile sferice, în perfectă conformitate cu necesitățile datorate densității apei în care se află. În comparație cu ochii eliptici ale animalelor de pe uscat, structura sferică este mult mai avantajoasă pentru vederea sub apă; ea este ajustată pentru a vedea obiectele mărite. Atunci când privirea se focalizează asupra unui obiect aflat la mare distanță, întregul sistem de lentile este tras înspre în spate cu ajutorul unui mecanism muscular special ce se regăsește la nivelul ochiului.

Unul dintre motivele pentru care ochii unui pește sunt sferici este refracția luminii în apă. Întrucât ochiul peștelui este umplut cu un lichid care are aproape aceeași densitate cu cea a apei, nu apare nicio refracție atunci când o imagine formată în afara lui

este reflectată la nivelul ochiului. Prin urmare, lentilele ochiului focalizează complet imaginea exterioară pe retină. Spre deosebire de ființele umane, peștii văd foarte clar sub apă.

Pentru a compensa lumina slabă din adâncurile apei, anumite animale, printre care și caracatița, au ochii mult mai mari. Sub adâncimea de 300 de metri, peștii cu ochii mari sunt nevoiți să perceapă scânteierile organismelor înconjurătoare pentru a putea sesiza prezența lor. Acești ochi trebuie să fie extrem de sensibili la slaba lumină albastră ce pătrunde prin apă. Pentru aceasta, în retina ochilor lor se află foarte multe celule albastre sensibile.

Așa cum se poate înțelege din toate aceste exemple, fiecare organism viu are ochii special creați pentru a-i servi anumitor scopuri particulare. Acest lucru dovedește faptul că toate organismele au fost create exact în modul în care ele se află acum de către un Creator, care are putere, înțelepciune și cunoaștere eternă.

Sistemul special pentru înghețare

O broască înghețată întrupează o structură biologică neobișnuită. Ea nu prezintă nicio urmă de viață. Pulsul, respirația și circulația sanguină sunt oprite complet. Totuși, atunci când gheața se topește, aceeași broască se trezește la viață, ca și cum s-ar fi trezit din somn.

În mod normal, un organism care este înghețat se confruntă cu multe riscuri fatale. Cu toate acestea, broasca nu se confruntă cu ele. În timp ce se află în această stare, ea are capacitatea de a produce cantități mari de glucoză. La fel ca în cazul unui diabetic, nivelul de zahăr din sângele broaștei atinge cote foarte mari. Uneori poate fi chiar și de 550 milimoli/litru. (Aceste cote sunt în mod normal de 1-5 milimoli/litru la broaște și de 4-5 milimoli/litru la ființele umane.) În mod normal, o asemenea concentrație extremă de glucoză ar putea cauza probleme serioase.

Cu toate acestea, într-o broască înghețată, acest nivel extrem de ridicat al concentrației de glucoză nu permite apei să iasă din celule și previne contractia. Membrana celulară a broaștelor este foarte permeabilă la glucoză, astfel încât permite glucozei să

aibă un acces ușor la celule. Nivelul crescut de glucoză din sânge reduce temperatura de îngheț, făcând ca doar o foarte mică parte din sângele broaștei să înghețe. Cercetările au arătat că glucoza poate de asemenea hrăni celulele înghețate. De-a lungul acestei perioade, pe lângă faptul că este un combustibil natural al trupului, glucoza stopează de asemenea și multe reacții metabolice, cum ar fi sinteza ureei, împiedicând astfel ca diferitele surse de hrană ale celulelor să fie epuizate.

Cum apare oare în trupul broaștei o asemenea concentrație ridicată de glucoză? Răspunsul este destul de interesant: acest organism viu este dotat cu un sistem special care are în grijă acest lucru. De îndată ce apare gheață pe piele, un anumit mesaj este transmis ficatului, determinându-l să convertească o parte din glicogenul stocat în glucoză. Natura modului în care acest mesaj este transmis ficatului este încă necunoscută. La cinci minute după primirea mesajului, nivelul zahărului din sângele broaștei începe să crească în mod constant.¹⁹⁶

Fără îndoială că un organism viu care este dotat cu un sistem ce modifică complet metabolismul atunci când nevoile o cer, poate să existe doar grație planului fără greșeală al lui Dumnezeu, Creatorul cel Atotputernic. Nicio întâmplare nu poate genera un sistem atât de complex și de perfect.

Albatroșii

Păsările migratoare reduc consumul de energie folosind diferite „tehnici de zbor”. S-a observat, spre exemplu, că albatroșii au un asemenea stil de zbor. Aceste păsări care își petrec 92% din viețile lor pe mare, au o lățime a aripilor de 3,5 metri. Cea mai importantă caracteristică a albatroșilor este stilul lor de zbor: ei pot să zboare ore întregi fără a bate deloc din aripi. Pentru aceasta, ei alunecă în aer, menținându-și aripile nemișcate și folosind vântul.

Pentru a menține deschise constant în bătaia vântului niște aripi de 3,5 metri, este nevoie de multă energie. Cu toate acestea, albatroșii pot să stea în această poziție ore întregi. Și aceasta datorită unui sistem anatomic cu care au fost înzestrați încă din

momentul nașterii. În timpul zborului, aripile albatroșilor sunt blocate. Prin urmare, ei nu trebuie să facă niciun efort muscular. Aripile sunt doar ridicate, cu ajutorul straturilor musculare și aceasta ajută foarte mult pasărea în timpul zborului. Acest sistem reduce energia consumată de pasăre pe perioada zborului. Albatrosul

nu consumă energie întrucât nu bate din aripi și nici nu risipește energia pentru a-și menține aripile deschise. Acest zbor ce durează ore întregi și în care folosesc doar vântul, le conferă o sursă nelimitată de energie. Spre exemplu, un albatros ce cântărește 10 kg, pierde doar 1% din greutatea trupului atunci când călătorește 1000 km. Aceasta este într-adevăr o rată foarte mică. Adaptând modelul albatrosului și fascinanta sa tehnică de zbor, oamenii au inventat planoarele.¹⁹⁷

O migrație intensă

Somonul din Pacific are caracteristica excepțională de a se întoarce în râurile cu apă dulce unde se reproduce și depune ouăle. Deși își petrec majoritatea vieții lor în ocean, acești pești se întorc în apa dulce pentru a se înmulți.

Atunci când își încep călătoria, la începutul verii, culoarea peștilor este roșu aprins. Însă la sfârșitul călătoriei, culoarea lor devine neagră. La începutul migrației lor, ei vin mai întâi aproape de țărături și apoi încearcă să găsească râuri. Ei se luptă din rășputeri pentru a se întoarce la locul lor de baștină. Pentru a ajunge la locul de reproducere, ei înfruntă râuri furioase, înoată împotriva curentului, urcă de-a lungul cascadelor și al barajelor. La sfârșitul acestei călătorii de 3500-4000 km, femela de somon are deja ouăle pregătite, așa cum și masculul de somon are

pregătită sperma necesară. Odată ajunși la locul unde urmează să se reproducă, femela de somon depune în jur de 3000-5000 de ouă, pe măsură ce masculul de somon le fertilizează cu sperma sa. Peștii suferă enorm în urma acestei migrații, cât și în urma împerecherii. Femelele care au depus ouă sunt extenuate; cozile lor încep să se deterioreze, iar pielea lor devine neagră. Același lucru se petrece și cu masculii. Curând, râul este plin de somoni morți. Dar o nouă generație de somoni este gata să se reproducă și să facă aceeași călătorie.

Cum anume reușesc somonii să ducă la capăt o asemenea călătorie, acum ajung în mare după ce se reproduc, și cum reușesc să găsească drumul, acestea sunt doar câteva dintre întrebările care rămân fără răspuns. Deși s-au făcut multe sugestii, încă nu s-a ajuns la o concluzie finală. Care este puterea care face somonii să se întoarcă mii de kilometri înapoi la locul unde s-au născut? Este evident că există o Putere superioară care guvernează și controlează aceste viețuitoare. Iar acesta este Dumnezeu, cel care susține toate lumile.

Urșii koala

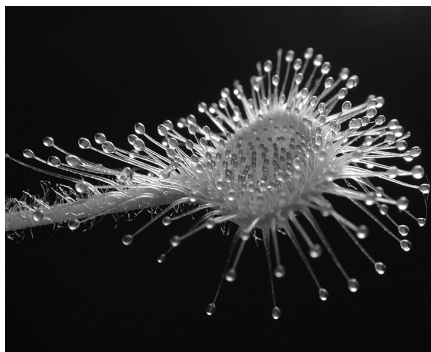
Uleiul ce se găsește în frunzele de eucalipt este otrăvitor pentru multe mamifere. Această otrăvă este un mecanism chimic defensiv folosit de către copacii de eucalipt împotriva inamicilor lor. Cu toate acestea, există niște viețuitoare foarte speciale care iau ceea ce este mai bun din acest mecanism și se hrănesc cu aceste

frunze otrăvitoare de eucalipt: un marsupial având numele de koala. Urșii koala își fac sălașul în copacii de eucalipt, se hrănesc cu frunzele lor și își extrag și apa necesară tot din acești copaci.

Asemeni altor mamifere, urșii koala nu au capacitatea de a digera celuloza prezentă în frunze. Pentru aceasta, ei depind de niște microorganisme care digeră celuloză. Aceste microorganisme se află în număr mare în punctele de convergență dintre intestinul mic și cel mare, în cecum care este extensia laterală a sistemului intestinal. Cecumul este cea mai importantă parte a sistemului digestiv al ursului koala. Acest segment funcționează ca o cameră de fermentație unde aceste microorganisme digeră celuloza, în timp ce trecerea frunzelor este întârziată. Astfel, ursul koala poate neutraliza efectul otrăvitor al uleiurilor din frunzele de eucalipt.¹⁹⁸

Capacitățile de vânătoare în poziții fixe

Planta africană denumită roua-cerului sau *Drosera* prinde insectele în capcană cu ajutorul unor perișori lipicioși. Frunzele acestei plante sunt prevăzute cu perișori lungi, lipicioși, de culoare roșie. Vârfurile acestor perișori sunt acoperite cu un fluid care are un miros ce atrage insectele. O altă caracteristică a

fluidului este aceea că el este extrem de vâscos. O insectă care merge la sursa mirosului va fi prinsă în perișorii lipicioși. La scurt timp după aceea, întreaga frunză se închide, având înăuntru insecta care este deja prinsă între perișori, iar planta extrage proteinele esențiale pentru ea din insectă, digerând-o.¹⁹⁹

Această înzestrare a plantei - care nu are de altfel nicio posibilitate de deplasare - cu o asemenea abilitate, este fără nicio îndoială un semn al creației sale speciale. Este imposibil pentru o plantă să-și dezvolte un asemenea sistem de vânătoare din propria ei voință sau conștiință, ori accidental. Prin urmare, este mult mai probabil să acceptăm ideea unui Creator, care prin puterea Sa i-a conferit această abilitate.

Miracolele creației în penele păsărilor

La prima vedere, penele păsărilor par să aibă o structură foarte simplă. Dar atunci când le studiem îndeaproape, ele se dovedesc a avea o structură foarte complexă și, deși sunt foarte ușoare, sunt foarte viguroase și rezistente la apă.

Pentru a fi capabile să zboare fără dificultate, păsările trebuie să fie cât mai ușoare cu putință. Penele sunt făcute dintr-o proteină denumită cheratină care satisface această condiție. De fiecare parte a rahisului penei se află șiruri de barbe (fire mici și pufoase) în număr de aproximativ 400. Fiecare dintre aceste barbe sunt alcătuite din 800 de firicele mai mici numite barbule.

Fiecare dintre cele 800 de barbule are alte 20 de croșete denumite barbicele, cu care barbulele se prind de barbulele învecinate. Numărul total al barbicelelor de pe aripile unei păsări este în jur de 700 de miliarde.

Există un motiv foarte special pentru care penele păsărilor sunt prevăzute cu barbe și barbicele. Penele trebuie să rămână bine fixate pe trupul păsării, astfel încât să nu cadă în timpul mișcării. Cu ajutorul acestui mecanism de prindere al barbelor și barbicelelor, penele sunt fixate atât de bine încât nici vântul puternic, nici ploaia sau ninsoarea nu le pot face să cadă.

Mai mult decât atât, penele de pe trup nu sunt la fel cu penele de pe aripi și de pe coadă. Coada este alcătuită din pene relativ mari pentru a funcționa pe post de cârmă și frână; penele de pe aripi sunt realizate în așa fel încât să se desfacă și să mărească suprafața aripilor în timpul în care pasărea bate din aripi și astfel să crească forța ascensională.

Baziliscul (Șopârla bazilisc) - expertul mersului pe apă

Foarte puține animale sunt capabile să meargă pe suprafața apei. O asemenea raritate este șopârla bazilisc, care trăiește în America Centrală. Pe părțile laterale ale

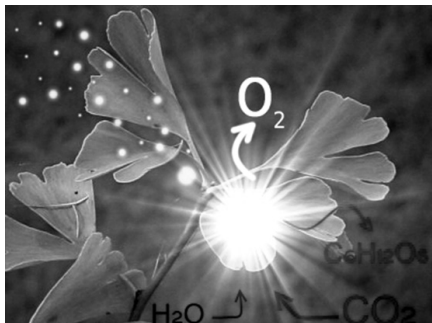
degetelor de la membrele posterioare ale baziliscului se află niște aripioare care le permit să împrăște apa. Atunci când animalul merge pe uscat, aceste aripioare sunt înfășurate pentru a nu-l incomoda. Dacă animalul întâlnește o situație periculoasă, el începe să meargă foarte repede pe suprafața unui lac sau a unui râu. În acel moment, aripioarele de la picioarele posterioare se desfac, conferindu-i o suprafață mult mai mare de contact cu apa.²⁰⁰

Această structură unică a șopârlei bazilisc este unul dintre semnele Creației perfecte a lui Dumnezeu.

Fotosinteza

Se știe deja că plantele joacă un rol important în a face universul locuibil. Ele purifică aerul pentru noi, mențin temperatura planetei la un nivel constant, și echilibrează proporțiile de gaze din atmosferă. Oxigenul din aerul pe care îl respirăm este produs de plante. O parte importantă a hranei noastre este de asemenea dată de plante. Valoarea nutrițională a plantelor se datorează organizării speciale a celulelor lor, căreia ele îi datorează și celelalte caracteristici ale lor.

Spre deosebire de celula animală sau umană, celula vegetală poate să folosească direct energia solară. Ea convertește energia solară în energie chimică, pe care o înmagazinează în nutrienții săi în moduri foarte speciale. Acest proces este denumit „fotosinteză”. De fapt, acest proces este realizat nu de celule ci de cloroplaste, organele care conferă plantelor culoarea verde. Aceste minuscule organite verzi sunt observabile doar la

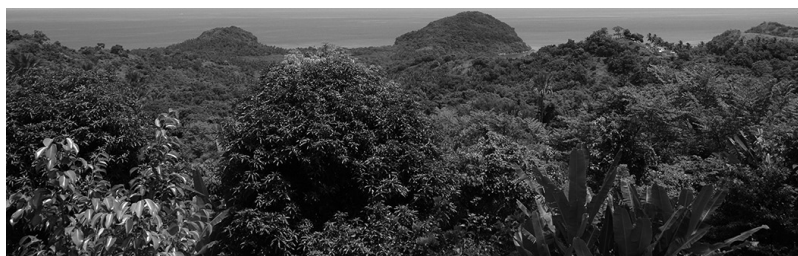
microscop și sunt singurele laboratoare de pe Pământ capabile să înmagazineze energia solară în materia organică.

Cantitatea de materie produsă de plante pe Pământ este în jur de 200 de miliarde de tone. Această producție este vitală pentru

toate organismele vii de pe planetă. Producția realizată de plante este obținută printr-un proces chimic foarte complicat. Miile de pigmenți de „clorofilă” ce se află în cloroplaste reacționează la lumină într-un timp extrem de scurt, ceva de genul o miime de secundă. Tocmai de aceea, foarte multe acțiuni care au loc la nivelul cloroplastelor nu au fost încă studiate.

Conversia energiei solare în energie electrică sau chimică este o realizare destul de recentă. Pentru a face acest lucru sunt necesare instrumente sofisticate. Dar celula unei plante care este atât de mică încât e invizibilă cu ochiul liber realizează acest lucru de milioane de ani.

Acest sistem perfect expune încă o dată Creația în așa fel încât toți să o poată vedea. Acest sistem extrem de complex al

fotosintezei este un mecanism creat de Dumnezeu. Astfel, o uzină fără egal este comprimată într-un spațiu minuscul din interiorul frunzelor. Iar acest sistem perfect este doar unul din multitudinea de semne ce ne revelează faptul că Dumnezeu, Cel care susține întreaga lume, creează toate viețuitoarele.

AVERTISMENT

Capitolul care urmează revelează un secret crucial despre viața voastră. Tocmai de aceea, ar trebui să îl citiți cu atenție și în întregime, întrucât tratează un subiect ce ar putea să producă transformări fundamentale asupra viziunii pe care o aveți asupra lumii exterioare. Subiectul acestui capitol nu reprezintă doar un punct de vedere, sau o idee filozofică tradițională: este un fapt pe care fiecare ființă umană, cu sau fără credință în Dumnezeu, trebuie să îl accepte, întrucât este un fapt dovedit deja de știința actuală.

Adevărata Esență a Materiei

Secretul de dincolo de materie

Oamenii nu pot vedea, simți sau auzi realitatea prin intermediul organelor de simț. Ceea ce ei văd, simt sau aud sunt doar copii care apar la nivelul creierului. Acest concept științific se studiază în toate școlile, în special în cele de medicină. Același principiu se aplică și acestor rânduri pe care le citiți acum; nu puteți să vedeți sau să atingeți adevărata lor natură. Lumina ce vine de la rândurile originale este convertită de anumite celule din ochii voștri în semnale electrice, care sunt mai apoi convertite în cadrul centrului vederii situat în partea posterioară a creierului. Acolo este locul unde se creează imaginea acestor rânduri. Cu alte cuvinte, atunci când citiți anumite rânduri, voi nu le citiți cu ajutorul ochilor; de fapt, aceste rânduri se creează în centrul vederii din spatele creierului. Aceste rânduri pe care le citiți sunt „o copie a rândurilor“ din creierul vostru. Dar rândurile originale sunt văzute de Dumnezeu.

Însă faptul că materia este o iluzie ce se formează la nivelul creierului nu „respinge“ materia, ci ne conferă informații despre adevărata natură a materiei: și anume că nicio persoană nu poate avea contact cu originalul.

Există materie și în afara noastră, dar nu putem ajunge la ea

A spune că materia este iluzie nu înseamnă că ea nu există. Dimpotrivă: fie că noi percepem lumea fizică sau nu, ea totuși există. Dar noi o percepem ca fiind o copie în interiorul creierului nostru, ca o interpretare a propriilor noastre simțuri. Prin urmare, pentru noi, lumea fizică, materială este doar o iluzie.

Lumea exterioară este percepută nu doar de noi, ci și de alte ființe.

Să cunoaștem adevărata esență a materiei

Oamenii care contemplă lumea înconjurătoare într-un mod conștient, realizează plini de înțelepciune că absolut totul în univers - atât viețuitoarele, cât și lucrurile lipsite de viață - a fost creat. Întrebarea care apare este: „Cine este Creatorul tuturor acestor lucruri?”

Este evident că „actul creației”, ce se revelează în orice aspect din univers, nu poate proveni din universul însuși. Spre exemplu, o insectă nu s-a putut crea pe ea însăși. Sistemul solar nu s-a putut crea și structura pe sine însuși. Nici plantele, nici oamenii, nici bacteriile, nici eritrocitele și nici fluturii nu s-au putut crea pe ei înșiși. Iar posibilitatea ca toate acestea să fi apărut „din întâmplare” nu este nici măcar ceva ce poate fi imaginat.

Prin urmare, suntem nevoiți să tragem următoarea concluzie: tot ceea ce vedem a fost creat. Însă niciunul dintre lucrurile pe care le vedem, nu poate fi „creator” el însuși. Creatorul este o formă diferită și superioară față de tot ceea ce percepem cu proprii ochi, o forță superioară, invizibilă, dar a cărei existență și atribute se revelează prin tot ceea ce există.

Mulți oameni sunt atât de condiționați de presupunerile despre adevărata esență a materiei, încât probabil că n-au meditat niciodată suficient de profund asupra acestui subiect. Totuși, știința modernă reușește să demonteze orice prejudecată în ceea ce privește natura materiei, revelând o realitate impunătoare și de o foarte mare importanță. În paginile care urmează vom urmări să explicăm această realitate impresionantă.

Lumea semnalelor electrice

Toate informațiile despre lumea în care trăim, ne sunt furnizate prin intermediul celor cinci simțuri ale noastre. Lumea pe care o cunoaștem constă din ceea ce ochii noștri văd, mâna noastră atinge, nasul nostru miroase, limba noastră gustă și urechile noastre aud. Noi nu ne gândim vreodată că lumea „exterioară” ar putea fi altfel decât așa cum ne este ea prezentată de simțuri, întrucât noi suntem dependenți de acestea încă din ziua în care ne-am născut.

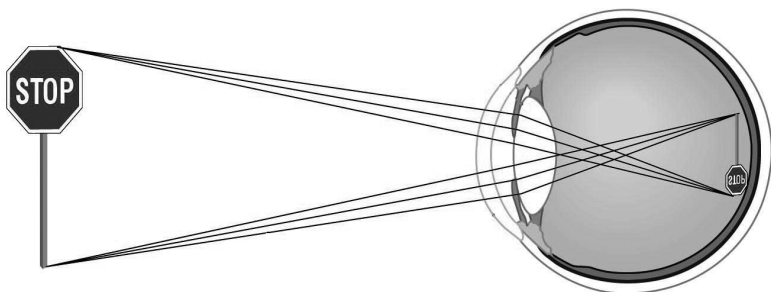
Totuși, cercetările moderne realizate în diferite domenii ale științei ne indică existența unei alte modalități de a privi lucrurile, creând îndoieli serioase în ceea ce privește simțurile noastre și lumea ce este percepută prin intermediul lor.

Punctul de plecare al acestei viziuni este acela că noțiunea de „lume exterioară“ ce prinde contur în creierul nostru este doar un răspuns creat în creierul nostru prin intermediul semnalelor electrice. Singura informație pe care o avem despre culoarea roșie a mărului, despre soliditatea lemnului, și chiar despre mama, tatăl, familia noastră, și despre orice altceva cum ar fi: casa noastră, serviciul și chiar rândurile acestei cărți, toate sunt compuse doar din semnale electrice. Cu alte cuvinte, noi nu vom putea niciodată să cunoaștem adevărata culoare a mărului din lumea exterioară, nici structura lemnului de acolo, nici adevăratul aspect exterior al părinților sau al celor pe care îi iubim. Cu toții există în lumea exterioară, drept creații ale lui Dumnezeu, dar de-a lungul vieții, noi putem avea doar experiența directă a copiilor lor din creierul nostru.

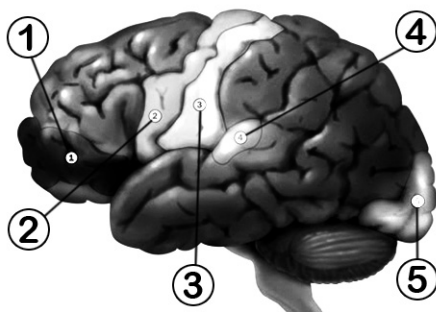
Iar pentru a clarifica acest subiect, haideți să luăm în considerare simțul văzului, cel care ne oferă cele mai multe informații despre lumea exterioară.

Cum anume vedem, auzim și gustăm?

Actul de a vedea se realizează într-un mod progresiv. Clusterele de lumină (fotonii) ce străbat distanța de la obiectul perceput la ochi trec prin lentila situată în fața ochiului, unde sunt fragmentate,

iar apoi cad inversate pe retina din spatele ochiului. Aici, lumina este transformată în semnale electrice ce sunt transmise de neuroni către o zonă de dimensiuni mici situată în partea din spate a creierului, denumită centrul vederii. În urma unei succesiuni de procese, acest

1. Cortex prefrontal
2. Cortex motor
3. Cortex senzorial
4. auditiv
5. cortex vizual

semnal electric este perceput sub forma unei imagini în cadrul acestui centru de la nivelul creierului. Astfel, actul vederii în sine are loc în această mică zonă din partea posterioară a creierului, care este întunecată și complet izolată de lumină.

Acum, haideți să studiem acest proces care pare cât se poate de normal și de obișnuit. Atunci când spunem că „vedem“, de fapt noi vedem efectele impulsurilor ce au ajuns la ochiul nostru și au fost apoi induse creierului nostru, după ce au fost transformate în semnale electrice. Prin urmare, atunci când spunem că „noi vedem“, de fapt noi doar observăm semnalele electrice din mintea noastră.

Toate imaginile pe care le vedem de-a lungul vieții, se formează la nivelul centrului vederii, care constituie doar câțiva centimetri cubi din cadrul volumului creierului. Atât cartea pe care o citiți acum, cât și peisajul fără margini pe care-l percepeți atunci când priviți în depărtare, toate încap în acest spațiu de dimensiuni reduse. Un alt aspect care trebuie menționat aici este că, așa cum spuneam anterior, creierul este izolat de lumină; în interiorul său este întuneric complet. Creierul nu are un contact direct cu lumina, care există doar în exterior.

Am putea explica această situație interesantă prin intermediul unui exemplu. Haideți să presupunem că în fața noastră avem o

lumânare care arde. Putem să stăm în fața ei și să o privim de la distanță. Cu toate acestea, în tot acest răstimp, creierul nostru nu are niciun contact direct cu lumina originală a lumânării. Chiar dacă noi percepem lumina lumânării, înăuntrul creierului nostru este întuneric total. Prin urmare, noi privim o lume colorată și luminoasă în interiorul creierului nostru întunecat.

R.L. Gregory ne oferă următoarea explicație în ceea ce privește acest aspect miraculos al vederii, un act pe care îl luăm mult prea ușor de-a gata:

„Suntem atât de familiarizați cu actul vederii, încât este necesară ceva imaginație pentru a realiza că există anumite probleme care trebuie rezolvate. Dar gândiți-vă! La nivelul ochiului, ceea ce ni se oferă sunt niște imagini mici, inversate, iar noi vedem obiecte solide, separate, din spațiul înconjurător. Prin intermediul tiparelor de simulare de la nivelul retinei, noi percepem lumea obiectelor, **iar acesta nu este deloc un miracol!**”²⁰¹

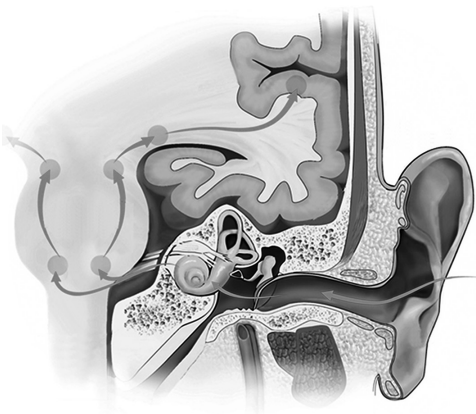
Același lucru se aplică și celorlalte simțuri. Sunetul, atingerea, gustul și mirosul, toate sunt transmise către creier sub forma unor semnale electrice și apoi sunt percepute în centrele similare de la nivelul creierului.

Simțul auzului funcționează în același fel. Urechea externă preia sunetele disponibile prin intermediul pavilionului urechii și le direcționează către urechea mijlocie; urechea mijlocie transmite vibrațiile sonore către urechea internă, intensificându-le; urechea internă trimite aceste vibrații creierului, traducându-le în semnale electrice. La fel ca în cazul ochiului, actul de a auzi se finalizează în centrul auzului de la nivelul creierului. Creierul este izolat fonic așa cum este izolat și de lumină. Prin urmare, indiferent cât de mare este zgomotul afară, în interiorul creierului este o tăcere absolută.

Cu toate acestea, chiar și cel mai subtil sunet este perceput în creier. Precizia acestui proces este atât de mare, încât o persoană sănătoasă aude totul fără nicio interferență sau zgomot atmosferic. În interiorul creierului nostru, care este complet izolat fonic, noi ascultăm simfonia unei orchestre, auzim zgomotul unui loc

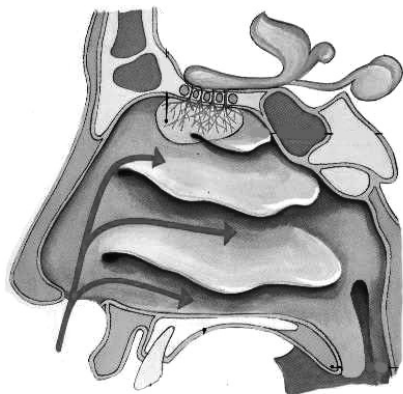

aglomerat și percepem toate sunetele de-a lungul unei benzi de frecvențe destul de largi, ce se întinde de la foșnetul unei frunze, la vuietul unui avion cu turboreacție. Cu toate acestea, dacă în momentul percepției acestor sunete s-ar putea măsura cu ajutorul unui aparat performant nivelul sunetului din creier, s-ar vedea că acolo domnește o tăcere absolută.

Percepția noastră asupra unui miros se formează într-un mod asemănător. Moleculele volatile emise de vanilie sau de trandafir ajung la receptorii din perișorii delicați aflați în regiunea epiteliului și devin implicate într-o interacțiune. Această interacțiune este transmisă creierului sub forma unor semnale electrice și este percepută drept miros. Tot ceea ce mirosim, indiferent dacă este un miros plăcut sau neplăcut, nu este altceva decât creierul care percepe interacțiunile cu moleculele volatile, după ce aceste interacțiuni au fost transformate în semnale electrice. Ceea ce se petrece atunci când

percepem mirosul unui parfum, al unei flori, al unei mâncări care ne place, al mării, sunt de fapt semnale pe care creierul le percepe. Moleculele în sine nu ajung niciodată la nivelul creierului. La fel ca și în cazul sunetului sau al vederii, ceea ce

ajunge la creier sunt doar niște simple semnale electrice. Cu alte cuvinte, toate mirosurile pe care noi le-am atribuit obiectelor înconjurătoare încă din ziua în care ne-am născut, sunt doar semnale electrice pe care le percepem cu ajutorul organului de simț corespunzător. Prin urmare, nu putem avea o experiență directă asupra naturii reale a unui miros din lumea exterioară.

În mod similar, există patru tipuri diferite de receptori chimici în partea din față a limbii unei ființe umane. Acestea înregistrează gusturile sărat, dulce, acru și amar. Receptorii gustului transformă aceste percepții în semnale electrice prin intermediul unui lanț de procese chimice și le transmit apoi creierului. Aceste semnale sunt percepute apoi la nivelul creierului sub forma gustului. Gustul pe care îl simțiți atunci când mâncați o ciocolată sau un fruct care vă place este interpretarea de către creier a semnalelor electrice. Nu poți să ajungi niciodată la obiectul din exterior; nu poți niciodată să vezi, să miroși sau să guști cu adevărat ciocolata în sine. Spre exemplu, dacă nervii gustului ce traversează creierul nostru ar fi tăiați, nimic din ceea ce am mânca atunci nu s-ar mai reflecta la nivelul creierului; aceasta ar însemna că ne-am pierdut complet simțul gustului.

Și aici mai este ceva interesant: nu putem să fim niciodată siguri că ceea ce simțim atunci când gustăm o mâncare este același lucru cu ceea ce simte o altă persoană atunci când gustă aceeași mâncare, sau ceea ce percepem atunci când auzim o voce este la fel cu ceea ce percepe o altă persoană când aude aceeași voce. Asupra acestui lucru, Lincoln Barnett spunea că nu știm niciodată dacă o altă persoană percepe culoarea roșie sau nota La, în același fel în care noi le percepem.²⁰²

Simțul atingerii nu este nici el diferit de celelalte. Atunci când atingem un obiect, întreaga informație ce ne va ajuta să recunoaștem lumea exterioară și obiectele este transmisă către creier prin intermediul nervilor de la nivelul pielii. Simțul atingerii se formează la nivelul creierului. Contrar convingerii majorității oamenilor, locul unde percepem simțul atingerii nu este în vârful degetelor sau la nivelul pielii, ci la nivelul centrului corespondent din creier. În urma evaluării la nivelul creierului a stimulilor

electrici ce provin de la un obiect, noi putem percepe diferite calități ale obiectelor, cum ar fi asprimea sau moliciunea, căldura sau răceala. Toate detaliile ce ne ajută să recunoaștem un anumit obiect provin de la acești stimuli. Doi faimoși filozofi, B. Russel și L. Wittgenstein au spus următoarele:

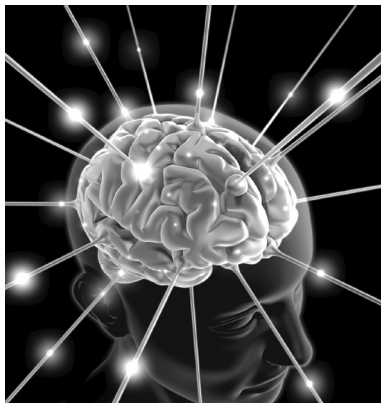
„Spre exemplu, nu se poate investiga dacă o lămâie există sau nu, sau modul în care ea a apărut. O lămâie constă în special dintr-un gust simțit de limbă, un miros simțit de nas, o culoare și o formă percepute de ochi; doar aceste caracteristici ale sale pot să constituie obiectul examinării și al evaluării. Știința nu poate cunoaște vreodată lumea fizică.”²⁰³

Prin urmare, ne este imposibil să ajungem la lumea fizică originală. Toate obiectele din jurul nostru sunt înțelese prin intermediul unui singur sau al mai multor modalități de percepție cum ar fi vederea, auzul și atingerea. Prin procesarea datelor de către centrul văzului și ceilalți centri similari, de-a lungul vieții, creierul nostru se confruntă nu cu „originalul” materiei ce există în afara noastră, ci mai degrabă cu o copie formată în interiorul creierului nostru. Nu putem ști niciodată cum anume arată formele originale ale acestor copii.

„Lumea exterioară” dinăuntrul creierului nostru

Ca rezultat al investigației noastre științifice asupra adevărilor fizice descrise până acum, am putea concluziona după cum urmează: nu putem avea niciodată o experiență directă a originalului a ceva ce vedem, atingem, auzim și percepem sub forma materiei, „a lumii” sau „a universului”. Tot ceea ce noi cunoaștem sunt copiile lor de la nivelul creierului nostru.

O persoană care mănâncă un fruct nu este de fapt conștientă de fructul în sine, ci de o „imagine” a acestuia de la nivelul creierului. Acel obiect considerat a fi un „fruct” constă, de fapt, dintr-o amprentă electrică la nivelul creierului, ce include forma, gustul, mirosul și textura acelui fruct. Dacă nervul optic ce traversează creierul ar fi rupt brusc, imaginea fructului

ar dispărea la fel de subit. În mod similar, o deconectare a nervului ce face legătura între senzorii de la nivelul nasului și creier, ar distruge complet simțul mirosului. Simplu spus, fructul nu este nimic altceva decât o interpretare a semnalelor electrice de către creier.

Un alt lucru ce trebuie luat în considerare este simțul distanței. Să luăm, spre exemplu, distanța dintre dumneavoastră și această carte. Aceasta este doar un sentiment de gol ce se formează la nivelul creierului. Obiectele care par să fie departe față de ființa umană care le percepe, există de asemenea și în creier. Spre exemplu, cineva care privește stelele de pe cer consideră că acestea sunt la milioane de ani-lumină distanță. Cu toate acestea, ceea ce el „vede” sunt stelele din interiorul său, formate în centrul vederii de la nivelul propriului creier. În timp ce citiți aceste rânduri, de fapt, voi nu vă aflați în camera în care credeți că vă aflați; dimpotrivă, camera se află în interiorul vostru. Atunci când vă priviți trupul, ați putea crede că vă aflați în interiorul lui. Cu toate acestea, trebuie să vă amintiți că nu v-ați văzut niciodată trupul original; întotdeauna ați văzut doar copia lui formată în interiorul creierului propriu.

Același lucru se aplică tuturor celorlalte percepții pe care le aveți. Spre exemplu, atunci când credeți că ați auzit un sunet de la televizorul din camera alăturată, ceea ce experimentați este în fapt un sunet din interiorul creierului vostru. Atât sunetul ce vine

de la o distanță de câțiva metri, cât și conversația unei persoane ce se află în imediata apropiere sunt percepute în centrul auzului, care are o mărime de câțiva centimetri cubi în cadrul creierului. În cadrul acestui centru al percepției nu există diferențieri de genul: stânga, dreapta, în față sau în spate. Prin urmare, sunetul nu vine din dreapta, din stânga, din față, din spate sau din aer; nu există o direcție anume de unde provine sunetul.

Același lucru este valabil și pentru miros. Așa cum un trandafir va apărea sub forma unei imagini la nivelul centrului vederii, la fel va fi perceput și mirosul său la nivelul centrului mirosului. Indiferent dacă sursa mirosului este în apropiere sau la distanță, indiferent dacă mirosul este acru, dulce, înțepător, plăcut etc., ele sunt la fel în ceea ce privește modul lor de interpretare la nivelul creierului.

„Lumea exterioară” ce ne este prezentată prin intermediul percepțiilor este mai degrabă o colecție de semnale electrice care ajung la creierul nostru. De-a lungul vieții, aceste semnale sunt procesate de către creier, iar noi ne continuăm viața fără să ne dăm seama că greșim atunci când credem că acestea sunt versiunile „originale” ale materiei ce există în lumea exterioară. Noi suntem induși în eroare întrucât nu putem ajunge niciodată direct la materia însăși, prin intermediul organelor noastre de simț.

Mai mult decât atât, creierul nostru este cel care interpretează și atribuie anumite înțelesuri acestor semnale referitoare la „lumea exterioară”, în timp ce noi ne închipuim că avem de-a face cu originalul. Haideți să luăm, spre exemplu, simțul auzului. De fapt, cel care transformă undele sonore din „lumea exterioară” într-o simfonie este creierul. Cu alte cuvinte, noi cunoaștem muzica așa cum este ea interpretată de creierul nostru, și nu pe cea originală care există în exterior. În același mod, atunci când vedem culori, ceea ce ajunge la ochiul nostru sunt niște simple semnale electrice de diferite lungimi de undă. Și din nou, cel care transformă aceste semnale în culori este creierul nostru. Culorile „lumii exterioare” ne sunt necunoscute. Noi nu putem avea niciodată experiența directă a adevăratului roșu al mărului,

a adevăratului albastru al cerului sau a adevăratului verde al copacilor. Lumea exterioară depinde în întregime de cel care percepe. Chiar și cel mai mic defect la nivelul retinei poate cauza probleme în percepția culorilor. Unii oameni percep albastrul ca fiind verde, iar alții percep roșul ca fiind albastru. În aceste cazuri, nu mai contează dacă obiectul exterior este colorat sau nu.

Lumea simțurilor nu poate să apară fără existența lumii exterioare

Un factor care ne revelează faptul că tot ceea ce vedem și experimentăm există în creierul nostru și că nu putem cunoaște niciodată materia originală ce există în exterior, este faptul că noi nu avem nevoie de o lume exterioară pentru ca simțurile să apară în creier. Multe echipamente tehnologice avansate, cum ar fi simulatoarele și de asemenea visele, sunt cele mai importante dovezi în ceea ce privește acest adevăr.

Rita Carter, a spus în cartea ei „Cartografierea minții” că: „nu este nevoie ca ochii să vadă” și descrie pe larg un experiment realizat de oamenii de știință. În cadrul acestui experiment, pacienți orbi au fost dotați cu un echipament care transforma imaginile video în pulsuri vibratorii. O cameră montată în apropierea ochilor subiectului, difuza pulsurile către partea lor din spate, astfel încât aceștia erau alimentați continuu cu senzori din lumea vizuală. După o vreme, pacienții începeau astfel să se comporte ca și cum ei ar fi văzut cu adevărat. Spre exemplu, dacă unul dintre echipamente era dotat cu o lentilă care să mărească imaginea, aducând-o mai aproape, atunci când se realiza această operațiune fără a informa pacientul în prealabil, pacientul prezenta o tendință de a se autoproteja, cu ambele mâini. Și aceasta deoarece imaginea ce era transmisă subiectului se mărea dintr-odată, ca și cum s-ar fi apropiat.²⁰⁴

Așa cum s-a putut observa din acest experiment, putem să formăm anumite senzații chiar și atunci când ele nu au o cauză materială echivalentă în lumea exterioară. Toți stimulii pot fi creați artificial.

„Lumea simțurilor“ pe care o experimentăm în timpul viselor noastre

O persoană poate experimenta toate simțurile, într-un mod extrem de real, fără a fi necesară prezența lumii exterioare. Cel mai evident exemplu în această direcție este visul. O persoană visează în timp ce se află întinsă pe un pat, cu ochii închiși.

Totuși, în ciuda acestui lucru, acea persoană simte multe lucruri pe care el sau ea le experimentează în viața reală, și le experimentează la un mod atât de viu încât se poate face cu greu diferența între aceste vise și experiența din starea de veghe. Oricine citește această carte își poate da seama de acest adevăr dacă

se gândește la visele sale. Spre exemplu, o persoană care este întinsă pe pat, singură, în atmosfera calmă și liniștită a nopții, poate să viseze că este în pericol, într-un loc foarte aglomerat. Subiectul poate experimenta acest eveniment ca și cum ar fi unul real, fugind disperat din fața aceluia pericol și ascunzându-se în spatele unui zid. Mai mult decât atât, imaginile din acest vis pot părea atât de reale, încât persoana simte panică și teamă, ca și cum s-ar afla cu adevărat în pericol. Ea stă cu sufletul la gură, atentă la cel mai mic zgomot, tremură de frică, inima îi bate repede, transpiră și dă naștere și unor alte efecte fizice pe care ea le experimentează în acea situație periculoasă.

O persoană care cade de la mare înălțime, în vis, resimte acest lucru în tot trupul ei, chiar dacă ea se află în pat și nu se mișcă deloc. De asemenea, cineva poate să viseze că a căzut într-o baltă, că s-a udat și apoi îi este frig deoarece visează un vânt rece.

Și totuși, într-un asemenea caz, nu există nicio baltă și niciun vânt, fizic vorbind. Mai mult decât atât, deși persoana respectivă ar putea să doarmă într-o cameră foarte bine încălzită, ea poate să simtă umezeala și frigul din vis, ca și cum le-ar experimenta în starea de veghe.

Cineva care crede, în timp ce visează, că are de-a face cu originalul lumii materiale, poate fi foarte sigur pe el însuși. El poate să-și pună mâna pe umărul prietenului său atunci când acesta îi spune că „este imposibil să ai de-a face cu lumea originală“, și apoi să întrebe: „Nu-mi simți mâna pe umăr? Dacă da, cum poți să spui că nu vezi lumea originală? Ce te face să crezi acest lucru? Hai să facem o călătorie pe Bosfor; putem vorbi despre acest lucru și poți să-mi explici de ce crezi aceasta.“ Visul pe care îl experimentează în timpul somnului său este atât de clar încât el pornește plin de satisfacție motorul și accelerează încet, iar apoi aproape că sare din mașină când apasă brusc pe pedală. Apoi, în timp ce merge pe șosea, copacii și liniile de marcaj par continue datorită vitezei. În plus, el respiră aerul curat al Bosforului. Dar să presupunem că el ar fi trezit brusc de ceasul deșteptător, chiar în momentul în care se pregătea să-i spună prietenului său că ceea ce vede este materia originală. Nu va obiecta el oare în același fel, indiferent dacă a fost în stare de veghe sau în stare de somn?

Atunci când oamenii se trezesc, ei înțeleg că ceea ce au văzut până în acel moment a fost un vis. Dar, din anumite motive, ei nu-și pun întrebări în ceea ce privește natura reală a vieții care începe cu imaginea „de la trezire“ (ceea ce ei numesc „viața reală“), și asupra faptului că și aceasta ar putea fi un vis. Cu toate acestea, modul în care percepem „viața reală“ și visul este același. Ambele percepții se realizează la nivelul minții. Și nu putem să înțelegem că acestea sunt niște imagini decât atunci când ne trezim. Doar atunci putem să spunem: „ceea ce tocmai am văzut a fost un vis“. Prin urmare, cum putem noi să dovedim că ceea ce vedem la un moment dat nu este un vis? Putem să presupunem că acest moment în care trăim acum este real doar pentru că încă nu ne-am trezit. Este posibil să realizăm acest lucru doar atunci

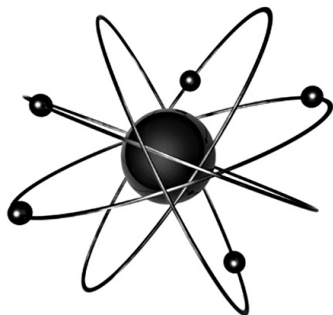

când suntem treziți din acest „vis treaz“, care este mai lung decât visele pe care le avem în timpul somnului. Nu putem să dovedim acest lucru altfel.

Cine este cel care percepe?

Așa cum am explicat până acum, nu putem experimenta niciodată originalul lumii materiale în care credem că ne aflăm și pe care o numim „lumea exterioară“. Cu toate acestea, aici ia naștere o problemă de primă importanță. Dacă nu putem avea acces la originalul niciunei existențe materiale despre care avem cunoștință, ce putem spune atunci despre creierul nostru? Întrucât creierul nostru este parte a lumii fizice, așa cum sunt și brațele și picioarele noastre, cât și orice alt obiect, noi nu putem să ajungem la originalul său.

Atunci când este analizat creierul, se poate vedea că nu există nimic în el decât molecule de lipide și proteine, care există de altfel în toate organismele vii. Aceasta înseamnă că în interiorul acestei bucăți de carne pe care o numim „creier“ nu există nimic care ar putea observa imaginile, care să constituie conștiința sau să formeze ființa pe care o denumim „eu însumi“.

R.L. Gregory face referire la o greșeală pe care o fac oamenii în legătură cu percepția imaginilor în creier:

„Există o anumită tentație, ce trebuie evitată, și anume, aceea de a spune că ochii produc imagini la nivelul creierului. O imagine la nivelul creierului sugerează nevoia unui fel de ochi intern pentru a o vedea, dar aceasta ar necesita un alt ochi

pentru a vedea acea imagine... și așa mai departe, într-un nesfârșit șir de ochi și imagini. Iar aceasta este absurd.”²⁰⁶

Acesta este chiar lucrul care îi pune în mare încurcătură pe materialişti, care cred că doar materia este reală. Cui îi aparține atunci acest „ochi interior” care vede, care interpretează ceea ce vede și reacționează la aceasta?

Karl Pribram s-a focalizat și el asupra acestei chestiuni importante din lumea științei și filozofiei, și anume, cine este de fapt cel care percepe:

„Încă din vremea grecilor, filozofii au făcut speculații despre ‚stafia’ din interiorul mașinii, acel ‚omuleț din interiorul omulețului’ și așa mai departe. Dar unde este acel EU - acea entitate care folosește creierul? Cine realizează actul propriu-zis de cunoaștere? Sau, așa cum spunea odată sfântul Francisc din Assisi, ‚cel pe care îl căutăm, este cel care vede.’”²⁰⁷

Și atunci, haideți să ne gândim la următoarea situație: Cartea pe care o țineți în mână, încăperea în care vă aflați, pe scurt, toate imaginile din fața voastră sunt percepute și văzute la nivelul creierului. Sunt oare atomii cei care văd aceste imagini? Niște atomi orbi, surzi și inconștienți? De ce anumiți atomi dobândesc această calitate în timp ce alții nu? Este oare posibil ca actele noastre de a gândi, a înțelege, a ne aminti, a fi satisfăcuți, a fi nefericiți, și orice altceva să fie doar rezultatul unor reacții electrochimice ce se realizează între acești atomi?

Atunci când analizăm aceste întrebări, vom vedea că este un nonsens să căutăm voința proprie la nivelul atomilor. Este clar că ființa care vede, aude și simte este o ființă supra-materială. Această ființă este „vie” și ea nu este nici materie, și nici vreo imagine a materiei.

Această ființă este sufletul.

Sufletul este cel care vede, aude, simte, percepe și interpretează copiile de la nivelul creierului asupra materiei care există în exterior. Ființele inteligente care scriu și citesc aceste rânduri nu sunt doar niște grămezi de atomi și molecule - și de reacții chimice între acestea - ci sunt „suflete”.

Adevărata Ființă Absolută

Toate aceste lucruri ne aduc față în față cu o întrebare extrem de semnificativă. Întrucât nu putem cunoaște niciodată nimic în ceea ce privește originalul lumii materiale, și întrucât avem doar experiența directă a imaginilor replicate la nivelul creierului, care este atunci sursa acestor imagini?

Cine face ca sufletul nostru să privească stelele, pământul, oamenii, trupul nostru și orice altceva vedem?

Este evident că există un Creator suprem, care a creat întregul univers material, și care Își continuă creația fără încetare.

Deficiențele logice ale materialiştilor

Încă de la începutul acestui capitol, am putut să observăm, prin intermediul dovezilor științifice, că materia nu este o entitate absolută, așa cum pretind materialişti, precum și faptul că noi nu avem niciodată experiența directă a materiei originale care există în afara noastră. Dar materialişti rezistă într-un mod extrem de dogmatic acestei realități evidente, ce le distruge propria filozofie și continuă să aducă în sprijinul lor antiteze lipsite de fundament.

Spre exemplu, unul dintre cei mai înflăcărați susținători ai filozofiei materialiste a secolului al XX-lea, un marxist ardent pe nume George Politzer a dat „exemplul autobuzului“ drept o presupusă dovadă imbatabilă în ceea ce privește acest subiect. Conform lui Politzer, filozofii care susțin ideea că noi avem de-a face cu o copie a materiei la nivelul creierului, sunt aceia care o iau la fugă atunci când văd un autobuz care se îndreaptă către ei.²⁰⁸

Atunci când i s-a spus unui alt materialist faimos, Johnson, că noi nu suntem niciodată în contact cu materia originală, el a încercat să nege acest adevăr lovind cu piciorul niște pietre.²⁰⁹

Exemple similare și declarații răuvoitoare precum: „Înțelegeți natura reală a materiei atunci când primești o palmă peste obraz“, există în toate cărțile materialiştilor faimoși precum Marx, Engels, Lenin și alții.

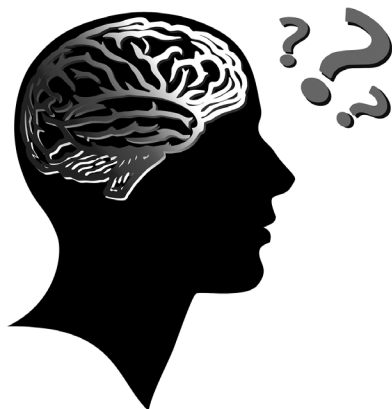
Locul în care greșesc materialişti este acela că ei cred că „percepția“ se aplică doar simțului vederii. În fond, toate senzațiile cum ar fi atingerea, contactul, rugozitatea, durerea,

căldura, frigul și umezeala, toate se formează în creierul uman, în exact același mod în care se formează imaginile vizuale. Spre exemplu, dacă cineva simte răceala metalului de la ușă atunci când coboară din autobuz, de fapt, „el simte acel metal rece“ în creierul său. Acesta este un adevăr clar și binecunoscut. Așa cum am văzut deja, simțul atingerii se formează într-o anumită secțiune a creierului, prin intermediul semnalelor nervoase de la vârful degetelor, spre exemplu. Însă nu vârfurile degetelor sunt cele care creează acel sentiment. Oamenii acceptă acest lucru întrucât a fost demonstrat științific. Totuși, atunci când autobuzul lovește o persoană, și atunci este mai mult decât simpla atingere a metalului ușii - cu alte cuvinte, atunci când senzația de atingere este mult mai violentă și dureroasă -, oamenii cred că acest lucru oarecum nu se mai aplică. Cu toate acestea, durerea și loviturile serioase sunt de asemenea percepute de creier. Adică, o persoană care este lovită de autobuz, simte întreaga violență și durere a evenimentului în creierul său.

Pentru a înțelege mai bine acest lucru, este folositor să ne gândim la visele noastre. O persoană poate să viseze că este lovită de un autobuz, că ajunge mai târziu într-un spital, că este dusă la sala de operație, că doctorii vorbesc, că familia sa îngrijorată ajunge la spital și că ea este schilodită și suferă dureri teribile. În visul său, ea percepe toate aceste imagini, sunete, emoții legate de durere, dificultate, lumină, culorile din spital, toate aspectele incidentului, cu foarte multă claritate și foarte distinct. Ele sunt la fel de naturale și credibile precum cele din viața reală. Dacă în acel moment, persoanei care are acel vis i s-ar spune că este doar un vis, ea nu ar crede acest lucru. Cu toate acestea, tot ceea ce ea vede este iluzie, iar spitalul, autobuzul și orice mai vede în vis nu au niciun corespondent în lumea reală. Chiar dacă nu au o contraparte materială, acea persoană resimte ca și cum ar fi vorba de un „trup real“ ce a fost lovit de „un autobuz real“.

În același fel, obiecțiile materialiştilor sunt lipsite de orice validitate în ceea ce privește afirmații de genul: „Realizezi natura reală a materiei doar atunci când cineva te lovește“, „Nu mai poți să te îndoiești de faptul că vezi materia originală atunci când

cineva te lovește la genunchi“, „Fugi cât vezi cu ochii atunci când dai de un câine turbat“, „Atunci când te lovește un autobuz, înțelegi imediat dacă asta s-a petrecut în creierul tău sau nu“, sau „În acest caz, du-te și stai pe autostradă în fața mașinilor care vin“. O lovitură ascuțită, durerea resimțită la mușcătura unui câine, o palmă dureroasă toate acestea nu sunt dovezi că avem de-a face cu materia însăși. Așa cum am văzut, putem experimenta lucruri similare în timpul somnului, fără a avea vreun corespondent fizic. Mai mult decât atât, violența senzațiilor nu modifică cu nimic faptul că acele senzații apar totuși la nivelul creierului. Acest lucru este dovedit științific și cât se poate de clar.

Motivul pentru care unii oameni cred că un autobuz ce se mișcă foarte repede pe autostradă sau un accident cauzat de un autobuz sunt dovezi zdrobitoare ale faptului că avem de-a face cu existența fizică a materiei, este faptul că imaginea corespunzătoare care se creează este văzută și percepută atât de real încât ne înșală. Imaginile din jur, spre exemplu perspectiva perfectă

a autostrăzii, perfecțiunea culorilor, formelor și umbrelor care le conțin, acuratețea sunetului, mirosului și consistenței, cât și întreaga logică ce transpare din acea imagine, poate foarte ușor să păcălească anumite persoane. Pe baza acestei acurateți, unii uită că acestea sunt totuși niște simple percepții. Și totuși, nu contează cât de complete și de perfecte sunt aceste percepții de la nivelul minții, aceasta nu modifică faptul că ele sunt doar niște percepții. Dacă cineva este lovit de o mașină sau este prins sub dărâmăturile unei case ce se prăbușește în timpul unui cutremur, sau este înconjurat de flăcări în timpul unui incendiu, sau merge și cade pe scări, cu toate acestea, el experimentează aceste lucruri în mintea sa și nu se confruntă cu realitatea a ceea ce se petrece.

Atunci când o persoană cade sub un autobuz, de fapt autobuzul din mintea sa lovește trupul din mintea sa. Faptul că el moare sau este zdrobit în urma acelui accident nu modifică această realitate.

Exemplul conectării nervilor în paralel

Haideți să luăm în considerare exemplul accidentului de mașină dat de Politzer. Dacă în timpul acestui accident, nervii ce merg de la punctul de impact la creierul persoanei accidentate ar fi conectați în paralel la creierul unei alte persoane, spre exemplu creierul lui Politzer, în momentul în care autobuzul ar lovi acea persoană, el l-ar lovi și pe Politzer, care, atunci, s-ar afla acasă. Cu alte cuvinte, toate trăirile experimentate de persoana care suferă accidentul vor fi experimentate și de către Politzer, exact în același fel în care aceeași melodie se aude prin ambele boxe ce sunt conectate la același casetofon. Politzer va simți, va vedea și va experimenta sunetul frânelor autobuzului, impactul autobuzului cu trupul, imaginile brațelor fracturate și ale sângelui care curge, durerile fracturilor, imaginile conexe cu intrarea sa în sala de operații, duritatea mulajului de gips și fragilitatea brațului său.

Orice alte persoane conectate în paralel cu nervii acelei persoane vor experimenta accidentul de la începutul și până la sfârșitul său, exact așa cum a făcut-o Politzer. Dacă persoana care a suferit accidentul intră în comă, ei vor intra cu toții în comă. Mai mult, dacă toate percepțiile legate de acel accident de mașină ar putea fi înregistrate cu ajutorul unei aparaturi sofisticate și dacă toate aceste percepții ar fi transmise apoi unei alte persoane, autobuzul „va lovi“ și acea persoană.

Și atunci, care dintre autobuzele care au lovit acești oameni este real? Filozofia materialistă nu are niciun răspuns consistent la această întrebare. Răspunsul corect este că toate aceste persoane au experimentat accidentul de mașină în mințile lor.

Același principiu se aplică și exemplelor cu prăjitura și cu pietrele pe care le-am oferit anterior. Dacă nervii organelor de simț ale lui Engels, care au resimțit plăcerea și sațietatea după ce a mâncat prăjitura ar fi conectați la creierul unei alte persoane,

în paralel, acea persoană s-ar fi putut simți la fel de satisfăcută precum Engels după ce a mâncat prăjitura. Dacă nervii lui Johnson, care a simțit durere după ce a lovit piatra cu piciorul, ar fi fost conectați la o a doua persoană, în paralel, acea persoană ar fi simțit și ea aceeași durere.

Prin urmare, care prăjitură și care piatră sunt reale? Filozofia materialistă eșuează din nou în a conferi un răspuns consistent la această întrebare. Răspunsul corect și consistent este că atât Engels, cât și cea de-a doua persoană conectată la nervii săi au mâncat prăjitura în mintea lor și s-au simțit satisfăcuți; atât Johnson, cât și cea de-a doua persoană conectată la nervii săi au experimentat din plin momentul lovirii pietrei, însă în mințile lor.

Hai-deți să facem acum o modificare în exemplul pe care l-am dat despre Politzer: hai-deți să conectăm nervii omului lovit de autobuz la creierul lui Politzer, și nervii lui Politzer, care este acasă la el, la creierul omului lovit de mașină. În acest caz, Politzer va crede că l-a lovit un autobuz, deși el se află acasă; iar omul care a fost lovit de autobuz nu va simți nimic din acel impact al accidentului și va crede că se află în casa lui Politzer. Aceeași logică se aplică și în cazul exemplurilor cu prăjitura și cu piatra.

Prin urmare, în mod obișnuit, este imposibil pentru un om să-și tranșeze simțurile și să se elibereze de ele. Din această cauză, există tendința de a reprezenta sufletul omului în diferite moduri, deși acesta nu are un trup fizic sau o existență materială și este lipsit de greutate. Este destul de greu pentru o persoană să realizeze acest lucru, atâta timp cât consideră imaginile tridimensionale ca fiind reale și este absolut sigură de existența lor, fiind dependentă de percepțiile care provin de la organele sale de simț.

Faimosul filozof britanic David Hume și-a exprimat ideile sale referitoare la acest subiect după cum urmează:

„În ceea ce mă privește, atunci când pătrund în intimitatea cea mai profundă a ceea ce numesc propriul meu sine, mă împiedic mereu de percepții mai mult sau mai puțin particulare referitoare la căldură sau frig, lumină sau umbră, iubire sau ură, durere sau plăcere. Nu pot niciodată să mă surprind pe mine însumi fără a avea vreo percepție, și nu pot să observ vreodată altceva decât aceste percepții.”²¹⁰

Formarea percepțiilor la nivelul creierului nu este o filozofie, ci o realitate științifică

Materialiștii susțin că ceea ce am prezentat aici este o viziune filozofică. Cu toate acestea, a susține că nu avem niciodată experiența directă a originalului din „lumea exterioară” nu este ceva filozofic, ci o realitate științifică certă. Modul de formare a imaginilor și a trăirilor la nivelul creierului este ceva ce se predă în toate școlile de medicină. Aceste lucruri, dovedite de știința secolului al XX-lea, și în mod special de fizică, arată în mod clar că materia nu are o realitate absolută și că, într-un fel, fiecare privește la „ecranul televizorului din creierul său”.

Oricine crede în știință, indiferent dacă este ateu, budist sau de orice altă credință, trebuie să accepte acest lucru. Un materialist poate să nege existența unui Creator, în limitele propriei sale înțelegeri; cu toate acestea, el nu poate nega această realitate științifică.

Incapacitatea lui Karl Marx, Friedrich Engels, Georges Politzer și a altora de a înțelege lucruri atât de simple și de evidente este surprinzătoare, chiar dacă nivelul de înțelegere științifică și registrul de posibilități din vremea lor era mai mult decât inadecvat. În vremurile noastre, știința și tehnologia sunt mult mai avansate, iar descoperirile recente au făcut ca aceste lucruri să fie și mai ușor de înțeles. Pe de altă parte, materialiștii sunt cuprinși de panică, atât datorită înțelegerii acestui lucru, fie chiar și parțial, cât și datorită faptului că realizează că aceasta anulează definitiv filozofia lor.

Marea teamă a materialiştilor

Deja de ceva vreme, materialişti au început să spună cu voce tare ce au pe inimă, ce anume îi frământă, în cadrul publicațiilor lor, în diferite conferințe și discuții la mese rotunde. Discursurile agitate și lipsite de speranță indică faptul că ei suferă de o criză intelectuală serioasă. Colapsul științific al teoriei evoluției, așa-numita bază a filozofiei lor, a fost deja resimțit de ei ca un mare șoc. Acum, ei au ajuns să realizeze că încep să piardă chiar materia, care este pentru ei un element și mai important decât darwinismul, iar șocul resimțit de ei este chiar și mai mare. Ei declară că acest lucru este „cea mai mare amenințare“ pentru ei și că aceasta „distruge complet structura lor culturală.“

Unul dintre cei care au exprimat cu voce tare teama și îngrijorarea resimțită de cercul de materialişti a fost Renan Pekunlu, academician și de asemenea colaborator la *Bilim ve Utopya (Știință și utopie)*, un periodic ce și-a asumat sarcina de a apăra materialismul. Atât în articolele sale din *Bilim ve Utopya*, cât și în discuțiile din cadrul meselor rotunde la care a participat, Pekunlu a prezentat cartea „Evoluționismul – povestea unei mari înșelătorii“, prima carte care a tratat acest subiect, ca fiind „amenințarea“ numărul unu a materialismului. Ceea ce l-a deranjat pe Pekunlu chiar mai mult decât capitolele ce infirmă darwinismul, este chiar această parte pe care o citiți acum. Pentru cititorii și publicul său (destul de restrâns, totuși), Pekunlu a lansat următorul mesaj: „Nu vă lăsați ispitiți de îndoctrinarea idealistă și păstrați-vă credința în materialism“, și a făcut apoi referire la Vladimir I. Lenin, liderul sângeroasei revoluții comuniste din Rusia, pentru a-și susține afirmațiile. El i-a mai sfătuit apoi să citească lucrarea lui Lenin, veche de un secol, intitulată „Materialism și empirio-criticism“; tot ce a mai făcut Pekunlu a fost să repete sfaturile ignorante ale lui Lenin, spunând: „Nu cercetați acest subiect, căci vă veți pierde legătura cu materialismul și veți fi ademiniți de religie.“ Într-un articol pe care l-a scris în mai sus menționatul periodic, Pekunlu a citat următoarele rânduri din scrierile lui Lenin:

„Odată ce ai negat realitatea obiectivă, care ne este

conferită prin intermediul senzațiilor, ai pierdut orice armă împotriva fideismului, întrucât ai alunecat în agnosticism sau subiectivism – și asta este tot ce are nevoie fideismul. Dacă o singură gheară a sa este prinsă în cursă, pasărea este pierdută. Atunci când oamenii sunt prinși în cursa idealismului, aceasta este o formă diluată, subtilă de fideism; ei sunt atunci prinși din chiar momentul în care au considerat ‚senzația’ nu ca fiind o imagine a lumii exterioare, ci ca un ‚element’ special. Căci aceasta nu este senzația nimănui, nu este mintea nimănui, nici spiritul nimănui și nici voința nimănui.”²¹¹

Aceste cuvinte demonstrează la modul explicit faptul că Lenin a realizat alarmat acest lucru și a vrut să-l alunge definitiv atât din mintea sa, cât și din mințile „tovarășilor“, un lucru care i-a tulburat de asemenea și pe materialiștii contemporani cu el. Totuși, Pekunlu și tovarășii săi sunt într-o mare dificultate, întrucât sunt conștienți de faptul că acest lucru este expus într-un mod mult mai explicit, mai clar și mai convingător decât acum 100 de ani. Pentru prima dată în istorie, acest subiect a fost explicat într-un mod imbatabil.

Cu toate acestea, imaginea generală este aceea că un mare număr de oameni de știință materialiști încă mai iau o poziție foarte superficială în fața faptului că „noi nu avem niciodată o experiență directă a materiei originale“. Subiectul explicat în cadrul acestui capitol este unul dintre cele mai importante și incitante subiecte cu care cineva s-ar putea întâlni în viață. Cu siguranță nimeni nu s-a mai întâlnit cu un asemenea subiect înainte. Cu toate acestea, reacțiile acestor oameni de știință și atitudinea adoptată în cadrul discursurilor și articolelor lor denotă cât de superficială este totuși capacitatea lor de înțelegere,

Reacțiile unor materialiști în legătură cu subiectul discutat aici arată cât se poate de clar că aderența lor oarbă la materialism a cauzat un defect în funcționarea logicii lor și, datorită acestui lucru, ei ajung să fie departe de înțelegerea reală a subiectului. Spre exemplu, Alaattin Senel, și el academician și colaborator la *Bilim ve Utopya*, a oferit un mesaj similar celui lui Rennan Pekunlu,

spunând: „Uitați de prăbușirea darwinismului, adevăratul subiect amenințator este acesta“, și a emis provocări de genul: „atunci dovedește ceea ce spui“, simțind că propria sa filozofie este neîntemeiată. Ceea ce este și mai interesant este că acest autor a arătat în scrierile sale că nu poate nicidecum să înțeleagă acest lucru, pe care-l consideră a fi o amenințare.

Spre exemplu, într-un articol în care discută în mod exclusiv despre acest subiect, Senel acceptă faptul că lumea exterioară este percepută la nivelul creierului sub forma unei imagini. Totuși, el merge mai departe și scrie: „Nu știu dacă imaginile din creierul meu sunt corelate cu lumea exterioară sau nu, dar același lucru se aplică și atunci când vorbesc la telefon. Atunci când vorbesc la telefon, deși nu pot vedea persoana cu care vorbesc față în față, pot să am ulterior confirmarea acestei conversații, atunci când ne vom întâlni față în față.“²¹²

Spunând acest lucru, acest autor vrea să spună următoarele: „Dacă ne îndoim de percepțiile noastre, putem să privim la materia însăși și să verificăm această realitate.“ Totuși, aceasta este o înțelegere greșită evidentă, întrucât este imposibil pentru noi să ajungem la materia însăși. Noi nu putem să ieșim din mintea noastră și să cunoaștem ceea ce este „în exterior“. Indiferent dacă vocea de la telefon are un corespondent real sau nu, ea poate fi confirmată de persoana cu care am vorbit la telefon. Cu toate acestea, această confirmare este tot o confirmare experimentată de minte.

De fapt, aceleași evenimente pot să fie experimentate în timpul somnului. Spre exemplu, Senel poate să vadă în vis că vorbește la telefon și apoi această conversație îi este confirmată, tot în vis, de persoana cu care a vorbit. Sau, Pekunlu poate resimți chiar și în vis că se confruntă „cu o amenințare serioasă“ și poate sfătui oamenii să citească acele cărți vechi de un secol ale lui Lenin. Cu toate acestea, indiferent de ceea ce ei vor face, acești materialişti nu pot nega faptul că ei nu au experimentat „originalul“ evenimentelor care s-au petrecut și al discuțiilor care au avut loc cu oamenii cu care au vorbit în visul lor.

Relativitatea Timpului și Realitatea Destinului

Argumentele care vor urma demonstrează faptul că nu putem avea niciodată experiența directă a lumii exterioare, că noi cunoaștem materia doar prin prisma a ceea ce există în creierul nostru, și că ne trăim viața în „nemărginire“. Pentru a susține contrariul, ar trebui să ne menținem o credință superstițioasă, departe de rațiune și de adevărul științific, întrucât lucrurile expuse aici sunt toate realități tehnice și științifice care sunt descrise chiar și în manualele de liceu.

Acest fapt respinge ipoteza primară a filozofiei materialiste care susține teoria evoluționistă. Această ipoteză este aceea că materia este absolută și eternă. Ce-a de-a doua ipoteză pe care se bazează filozofia materialistă este aceea că timpul este absolut și etern. Iar această ultimă ipoteză este la fel de superstițioasă ca și prima.

Percepția timpului

Percepția a ceea ce denumim timp este, de fapt, o metodă prin care un moment este comparat cu altul. Putem să explicăm aceasta prin intermediul unui exemplu. De pildă, atunci când o persoană lovește ușor un obiect, ea aude un sunet anume. Atunci când lovește ușor același obiect, cinci minute mai târziu, ea aude un alt sunet. Ea percepe atunci că există un anumit interval între primul sunet și cel de-al doilea, și denumește acest interval „timp“. Cu toate acestea, la momentul în care ea aude cel de-al doilea sunet, primul sunet nu mai este decât o informație din memoria sa. O persoană formulează percepția „timpului“, comparând momentul în care trăiește acum cu ceea ce a stocat în memoria ei. Dacă această comparație nu se realizează, nu există nici percepția timpului.

În mod similar, o persoană face comparație între momentul în care vede pe cineva întrând pe ușă și acela în care se așază pe fotoliul din centrul camerei. În momentul în care cea de-a doua persoană se așază în fotoliu, imaginile legate de deschiderea ușii, intrarea ei în cameră, mersul către fotoliu au fost deja compilate ca biți de informație în interiorul creierului. Percepția timpului apare atunci când prima persoană compară momentul în care acel om stă așezat în fotoliu și acei biți de informație stocate.

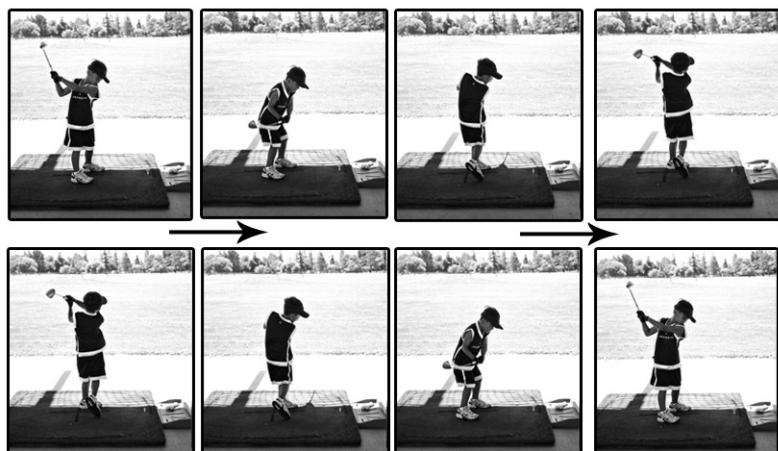
Pe scurt, timpul ia ființă ca rezultat al comparației ce se face între un umăr de iluzii stocate în creier. Dacă un om nu ar avea memorie, creierul său nu ar face asemenea interpretări și, prin urmare, percepția timpului nu s-ar forma niciodată. Motivul pentru care cineva spune că are 30 de ani este doar pentru că el a acumulat în mintea sa informația referitoare la cei 30 de ani. Dacă memoria nu ar exista, el nu s-ar gândi la existența unei asemenea perioade precedente, și ar experimenta doar „momentul” unic în care trăiește.

Explicația științifică a atemporalității

Haideteți să clarificăm acest subiect citând explicațiile date de diferiți oameni de știință și erudiți asupra acestui subiect. În ceea ce privește curgerea inversă a timpului, faimosul gânditor și laureat al Premiului Nobel, profesorul de genetică François Jacob susținea următoarele în cartea sa „Jocul posibilităților” (*Le Jeu des Possibles*):

„Filmele care sunt rulate în sens invers ne fac să ne putem imagina o lume în care timpul curge în sens invers. O lume în care laptele se separă de cafea și sare din ceașcă pentru a ajunge în recipient; o lume în care razele de lumină emise de pereți ar fi colectate într-o cursă (un centru gravitațional), în loc să țâșnească dintr-o sursă de lumină; o lume în care o piatră lovește palma unui om prin intermediul cooperării uluitoare a nenumăratelor picături de apă, ce fac astfel posibil ca piatra să sară afară din apă. Cu toate acestea, într-o asemenea lume în care timpul să aibă caracteristici opuse, atât procesele din creierul nostru, cât și modul în care

memoria compilează informația, ar funcționa și ele în sens invers. Același lucru este valabil și pentru trecut și viitor, iar lumea ne va apărea exact așa cum apare ea în mod curent.”²¹³

Întrucât creierul nostru este obișnuit cu o anumită secvență a evenimentelor, lumea operează nu așa cum este menționat mai sus, și noi atunci considerăm că timpul curge mereu în sensul pe care îl cunoaștem. Totuși, această decizie a ajuns la creier, prin urmare este complet relativă. În realitate, noi nu știm niciodată cum anume curge timpul, și nici dacă el chiar curge cu adevărat sau nu. Aceasta este o indicație asupra faptului că timpul nu este ceva absolut, ci tot un fel de percepție.

Relativitatea timpului este un fapt verificat și de cel mai important fizician al secolului al XX-lea, Albert Einstein. Lincoln Barnett scria în cartea sa „Universul și dr. Einstein” (*The Universe and Dr. Einstein*):

„Einstein a discreditat conceptul de timp absolut, împreună cu cel de spațiu absolut – conceptul unei treceri inexorabile, invariabile și constante a timpului, timp ce iese din trecutul infinit mergând către viitorul infinit. O mare parte din obscuritatea care a înconjurat Teoria relativității s-a născut din rezistența omului de a recunoaște că simțul timpului, asemenea simțului culorii, este o formă de percepție. Așa

cum spațiul este pur și simplu o posibilă ordine a obiectelor materiale, tot așa și timpul este pur și simplu o posibilă ordine a evenimentelor. Subiectivitatea timpului este explicată cel mai bine prin cuvintele lui Einstein. El spune că: „Experiențele individuale ne apar ca fiind aranjate într-o serie de evenimente; în cadrul acestei serii, evenimentele singulare pe care ni le aducem aminte ne apar ca fiind ordonate datorită unor criterii denumite *mai devreme* și *mai târziu*. Prin urmare, aici avem de-a face cu un timp subiectiv, al individului, al eu-lui. Acest timp nu este măsurabil. Pot într-adevăr să asociez numere cu evenimente, în acest fel un număr mai mare va fi asociat cu un eveniment petrecut mai târziu, iar unul mai mic cu un eveniment petrecut mai devreme.”²¹⁴

Prin urmare, Einstein însuși a punctat, așa cum a fost citat în cartea lui Barnett, că „spațiul și timpul sunt forme ale intuiției, care nu pot fi separate de conștiință, așa cum nu pot fi separate nici conceptele de culoare, formă sau mărime.” Conform Teoriei Relativității Generalizate, „timpul nu are o existență independentă, separată de ordinea evenimentelor prin intermediul cărora îl măsurăm.”²¹⁵

Întrucât timpul constă din percepție, el depinde în întregime de cel care percepe și atunci, el este relativ.

Viteza cu care timpul se scurge diferă în funcție de referințele folosite pentru a-l măsura, întrucât nu există un ceas natural în trupul uman care să ne indice într-un mod precis cât de repede curge timpul. Așa cum scria Lincoln Barnett: „Așa cum nu există culoare fără existența unui ochi care să o perceapă, la fel o clipă sau o oră sau o zi este nimic dacă nu avem un eveniment care să o marcheze.”²¹⁶

Relativitatea timpului este experimentată din plin în timpul somnului. Deși ceea ce vedem în timpul viselor pare să dureze ore în șir, de fapt, acestea durează doar câteva minute, uneori chiar câteva secunde.

Haideți să luăm un exemplu, pentru a clarifica acest subiect. Să ne imaginăm că, pentru o anumită perioadă de timp,

suntem închiși într-o cameră ce are o singură fereastră, special confecționată pentru ca noi să putem vedea apusul și răsăritul soarelui, și că avem un ceas cu ajutorul căruia să observăm trecerea timpului. Câteva zile mai târziu, estimările noastre asupra timpului petrecut în acea cameră se vor baza pe ceasul nostru și pe observarea răsăritului și apusului soarelui. La sfârșitul perioadei noastre de reclusiune, noi ajungem la concluzia că am petrecut în acea cameră trei zile. Atunci, cel care conduce experimentul ne dezvăluie faptul că în realitate au fost doar două zile. Motivul? „Soarele“ pe care l-am observat a fost proiectat în mod artificial de o mașină pentru simulări, iar ceasul nostru a fost ajustat în așa fel încât să meargă mai repede decât de obicei. Prin urmare, calculele noastre nu au avut niciun rost.

Acest exemplu ne confirmă faptul că informația pe care o avem despre trecerea timpului este bazată pe referințe relative. Relativitatea timpului este un fapt științific, care a fost și dovedit prin metodologia științifică. Teoria Relativității Generalizate a lui Einstein susține că viteza trecerii timpului se modifică în funcție de viteza obiectului și de distanța acestuia față de centrul de gravitație. Pe măsură ce viteza crește, timpul se scurtează, se comprimă, și continuă să încetinească, ca și cum s-ar apropia de un punct de „oprire“.

Haideți să explicăm aceste lucruri printr-un exemplu dat chiar de Einstein. Imaginați-vă doi gemeni, unul care rămâne pe Pământ, în timp ce celălalt călătorește în spațiu, cu o viteză apropiată de cea a luminii. Atunci când se întoarce, călătorul va vedea că fratele său este mai bătrân decât el. Motivul este acela că timpul curge mult mai lent pentru o persoană care călătorește la viteze apropiate de cea a luminii. În mod similar, în cazul tatălui astronaut și al fiului său de pe Pământ, dacă tatăl are 27 de ani atunci când își începe călătoria, iar fiul său are 3 ani, atunci când tatăl se va întoarce înapoi pe Pământ, 30 de ani mai târziu (ani pământeni), fiul va avea 33 de ani, dar tatăl său va avea doar 30 de ani.²¹⁷

Aici trebuie subliniat că această relativitate a timpului este cauzată nu de încetinirea sau de mersul mai rapid al ceasurilor,

și nici de alungirea vreunui arc al ceasului. Este mai degrabă rezultatul perioadelor de operare diferențiate ale întregului sistem material, care merge până la nivelul particulelor subatomice. Cu alte cuvinte, pentru

persoana care experimentează aceasta, scurtarea timpului nu se petrece ca într-un film rulat cu încetinitorul. Într-un asemenea cadru în care durata timpului se micșorează, bătăile inimii, replicarea celulară, funcțiile creierului, și așa mai departe, toate vor opera mult mai încet decât cele ale unei persoane care se mișcă extrem de încet pe pământ, care își petrece viața de zi cu zi fără să fi observat scăderea ca durată a timpului. Și într-adevăr, micșorarea timpului nu devine evidentă, până când nu se face comparația.

Conferințele SRF: Activitățile de Informare a Publicului despre Evoluționism

Propaganda evoluționistă care a început să se accelereze în ultima perioadă, este o amenințare la adresa credințelor naționale și a valorilor morale. Fundația pentru Știință și Cercetare (Science Research Foundation - SRF) și-a asumat datoria de a informa publicul din Turcia despre adevărul științific asupra acestui subiect.

Prima conferință – Istanbul

Prima serie de conferințe internaționale organizate de SRF s-a desfășurat în anul 1998. Sub titulatura „The Collapse of the Theory of Evolution: The Fact of Creation“ (Prăbușirea teoriei evoluționiste. Realitatea Creației), ea a avut loc pe 4 aprilie 1998, la Istanbul. Conferința, care a fost un mare succes, și la care au participat numeroși experți din întreaga lume, a oferit o platformă unde teoria evoluționistă a fost pentru prima dată pusă în discuție și respinsă prin argumente științifice, în Turcia. Oameni aparținând tuturor segmentelor societății turcești au participat la conferință, care s-a bucurat de un viu interes. Cei care nu au mai găsit loc în sală, au avut totuși posibilitatea de a urmări conferința de afară, prin intermediul unei televiziuni cu circuit închis.

Manifestarea a inclus conferențieri renumiți din Turcia, dar și din afară. După discursurile membrilor SRF, care au revelat motivele ideologice ce s-au aflat la baza teoriei evoluționiste, a urmat un film documentar pregătit de SRF.

Dr. Duane Gish și Dr. Kenneth Cumming, doi oameni de știință renumiți de la Institute for Creation Research din SUA, sunt autorități recunoscute în biochimie și paleontologie. Ei

au demonstrat cu dovezi substanțiale că teoria evoluționistă nu este valabilă. De-a lungul conferinței, unul dintre cei mai apreciați oameni de știință din Turcia, dr. Cevat Babuna, a ilustrat miracolele ce se produc în fiecare fază a creației ființei umane, prin intermediul unui slide-show, care a zdruncinat din temelii „ipoteza evoluționistă a coincidențelor“.

A doua conferință – Istanbul

Cea de-a doua conferință internațională din cadrul aceleiași serii a avut loc trei luni mai târziu, pe 5 iulie 1998, la Cemal Resit Rey Conference Hall, tot în Istanbul. Conferențiarilor – șase americani și un turc – au susținut conferințe demonstrând modul în care darwinismul a fost invalidat de știința modernă. Cemal Resit Rey Conference Hall, cu o capacitate de o mie de persoane, a fost umplută până la refuz de un public fascinat de subiect.

Conferențiarilor și subiectele conferințelor sunt expuse pe scurt mai jos:

Profesorul Michael P. Girouard: În cadrul conferinței sale intitulată „Is it Possible for Life to Emerge by Coincidences?“ (Este oare posibil ca viața să apară în urma unor coincidențe?) Michael Girouard, profesor de biologie la Southern Louisiana University, a explicat prin diferite exemple complexitatea proteinelor, unitățile de bază ale vieții, și a concluzionat că acestea nu puteau să apară decât ca rezultat al unui proiect foarte sofisticat.

Dr. Edward Boudreaux: În discursul său intitulat: „Design in Chemistry“ (Designul în chimie), Edward Boudreaux, profesor de chimie la University of New Orleans, a observat că anumite elemente chimice au fost aranjate în mod deliberat, prin creație, pentru ca viața să existe.

Profesorul Carl Fliermans: Un om de știință din SUA recunoscut pe plan internațional și profesor de microbiologie la Indiana University, a condus un studiu de cercetare asupra „neutralizării deșeurilor chimice cu ajutorul bacteriilor“ susținut de Departamentul de Apărare al SUA. Carl Fliermans a respins cu argumente științifice pretențiile evoluționiste la nivelul microbiologic.

Profesorul Edip Keha: Profesor de biochimie, Edip Keha a fost singurul conferențiar turc din cadrul conferinței. El a prezentat informații de bază despre celulă și a subliniat prin intermediul dovezilor că celula ar fi putut să apară doar ca rezultat al unei creații perfecte.

Profesorul David Menton: Profesor de anatomie la Washington University, David Menton a examinat, pe parcursul unei conferințe ce a fost însoțită de o prezentare foarte interesantă realizată pe calculator, diferențele dintre anatomia aripilor la păsări și a solzilor la reptile, infirmând astfel ipoteza că păsările ar fi evoluat din reptile.

Profesorul Duane Gish: Faimosul expert în evoluționism, profesorul Gish, în cadrul discursului său intitulat: „The Origin of Man” (Originea omului), a demonstrat lipsa valabilității tezelor conform cărora omul ar fi evoluat din maimuță.

Dr. Duane Gish

Președintele ICR, profesorul John Morris: Profesorul John Morris, președinte al Institute for Creation Research și geolog renumit, a ținut o conferință despre angajamentele ideologice și filozofice ce stau la baza evoluționismului.

El a explicat ulterior faptul că această teorie a fost transformată apoi în dogmă, iar apărătorii ei cred în darwinism cu o fervoare religioasă.

După ce au fost audiate toate aceste conferințe, publicul a fost martorul faptului că evoluționismul este o credință dogmatică ce a fost invalidată de știință în toate aspectele ei. Mai mult, expoziția de postere intitulată: „The Collapse of the Theory of Evolution: The Fact of Creation” (Prăbușirea teoriei evoluționiste. Realitatea Creației) organizată de SRF, ce a avut loc în vestibulul sălii de conferințe a CRR, s-a bucurat de un mare interes. Expoziția a avut 35 de postere, fiecare dintre ele evidențiind fie o ipoteză esențială a evoluționismului, fie prezentând dovezile creaționismului.

A treia conferință – Ankara

Cea de-a treia conferință internațională din această serie a avut loc în data de 12 iulie 1998, la Hotel Sheraton din Ankara. Participanții la conferință (trei americani și un turc) au expus explicit și substanțial dovezi că darwinismul a fost infirmat de știința modernă.

Deși sala de conferințe de la Hotelul Sheraton din Ankara era desemnată să cuprindă un public de aproximativ 1000 de persoane, numărul celor care au participat la această conferință a fost de peste 2500. Au fost instalate ecrane în afara sălii de conferințe, pentru cei care nu au reușit să găsească un loc în sală. Expoziția de postere intitulată: „The Collapse of the Theory of Evolution: The Fact of Creation“ (Prăbușirea teoriei evoluționiste. Realitatea Creației) ce a fost organizată în apropierea sălii de conferințe a stârnit, de asemenea, un viu interes. La sfârșitul conferinței, vorbitorii au primit ovații în picioare, fapt care a dovedit aspirația publicului de a se lumina asupra realităților științifice referitoare la mistificarea evoluționistă și la realitatea Creației.

În urma succesului acestor conferințe internaționale, SRF a început să organizeze conferințe similare în toată Turcia. Între august 1998 și sfârșitul lui 2005, au fost susținute în jur de 2800 de conferințe, în 72 de orașe și în 150 de districte. SRF continuă să organizeze astfel de conferințe în diferite alte părți ale țării. De atunci, SRF a mai susținut conferințe în: Anglia, Olanda, Elveția, Brunei, Malaysia, Indonezia, Singapore, Azerbaidjan, SUA și Canada.

NOTE

1. Cliff, Conner, «Evolution vs. Creationism: In Defense of Scientific Thinking», *International Socialist Review* (aparitie lunară, supliment al revistei *The Militant*), November 1980.
2. Ali Demirsoy, *Kalitim ve Evrim (Inheritance and Evolution)*, Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, p. 61.
3. Michael J. Behe, *Darwin's Black Box*, New York: Free Press, 1996, pp. 232-233.
4. Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton, 1986, p. 159.
5. Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Regnery Publishing, 2000, pp. 235-236
6. Dan Graves, *Science of Faith: Forty-Eight Biographies of Historic Scientists and Their Christian Faith*, Grand Rapids, MI, Kregel Resources.
7. Science, Philosophy, And Religion: A Symposium, 1941, CH.13.
8. Max Planck, Where is Science Going?, www.websophia.com/aphorisms/science.html.
9. H.S. Lipson, «A Physicist's View of Darwin's Theory», *Evolution Trends in Plants*, Vol. 2, No. 1, 1988, p. 6.
10. Deși Darwin a spus inițial că teoria lui era complet independentă de cea a lui Lamarck, încetul cu încetul, el a început să se sprijine pe afirmațiile acestuia. În special cea de-a șasea și ultima ediție a *Originii Speciilor* abundă de exemple referitoare la „moștenirea caracteristicilor dobândite” ale lui Lamarck. A se vedea în această direcție lucrarea lui Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, New York: Schocken Books, 1966, p. 64.
11. Michael Ruse, «Nonliteralist Antievolution», *AAAS Symposium: «The New Antievolutionism»* February 13, 1993, Boston, MA.
12. Steven M. Stanley, *Macroevolution: Pattern and Process*, San Francisco: W.H. Freeman and Co. 1979, pp. 35, 159.
13. Colin Patterson, «Cladistics», Interviu cu Brian Leek, Peter Franz, March 4, 1982, BBC.
14. Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Regnery Publishing, 2000, pp. 141-151.
15. Jerry Coyne, «Not Black and White», o recenzie asupra lucrării lui Michael Majerus's *Melanism: Evolution in Action*, *Nature*, 396 (1988), pp. 35-36.
16. Stephen Jay Gould, «The Return of Hopeful Monsters», *Natural History*, Vol 86, July-August 1977, p. 28.
17. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 189.
18. *Ibid*, p. 177.
19. B. G. Ranganathan, «Origins?», *Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust*, 1988.
20. Warren Weaver, «Genetic Effects of Atomic Radiation», *Science*, Vol. 123, June 29. 1956, p. 1159.
21. Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery*, New York: Harper & Row, 1983, p. 48.
22. Michael Pitman, *Adam and Evolution*, London: River Publishing, 1984, p. 70.
23. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 179.

24. Charles Darwin, *The Origin of Species*, Oxford University Press, New York, 1998, p. 140, 141, 227.
25. Derek V. Ager, «The Nature of the Fossil Record», raport al British Geological Association, Vol 87, 1976, p. 133.
26. Mark Czarnecki, «The Revival of the Creationist Crusade», *MacLean's*, January 19. 1981, p. 56.
27. R. Wesson, *Beyond Natural Selection*, MIT Press, Cambridge, MA, 1991, p. 45
28. David Raup, «Conflicts Between Darwin and Paleontology», *Bulletin, Field Museum of Natural History*, Vol 50, January 1979, p. 24.
29. Richard Monastersky, «Mysteries of the Orient», *Discover*, April 1993, p. 40.
30. Richard Fortey, «The Cambrian Explosion Exploded?», *Science*, vol 293, No 5529, 20 July 2001, p. 438-439.
31. *Ibid.*
32. Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton 1986, p. 229.
33. Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983, p. 197.
34. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 302.
35. Stefan Bengtson, *Nature*, Vol. 345, 1990, p. 765.
36. *The New Animal Phylogeny: Reliability And Implications*, raport al Natural Academz of Science, 25 April 2000, vol 97, No 9, pp. 4453-4456.
37. *Ibid.*
38. Gerald T. Todd, «Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship», *American Zoologist*, Vol 26, No. 4, 1980, p. 757.
39. R.L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, New York: W.H. Freeman and Co. 1988, p. 4.
40. Edwin H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the Vertebrates*, New York: John Wiley and Sons, 1991, p. 99.
41. Jean-Jacques Hublin, *The Hamlyn Encyclopedia of Prehistoric Animals*, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, p. 120.
42. Jacques Millot, «The Coelacanth», *Scientific American*, Vol 193, December 1955, p. 39.
43. *Bilim ve Teknik Magazine*, November 1998, No: 372, p. 21.
44. Robert L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, New York: W.H. Freeman and Co., 1988, p. 198.
45. Engin Korur, «Gözlerin ve Kanatların Sırrı» (The Mystery of the Eyes and the Wings), *Bilim ve Teknik*, No. 203, October 1984, p. 25.
46. *Nature*, Vol 382, August, 1, 1996, p. 401.
47. Carl O. Dunbar, *Historical Geology*, New York: John Wiley and Sons, 1961, p. 310.
48. L.D. Martin, J.D. Stewart, K.N. Whetstone, *The Auk*, Vol 98, 1980, p. 86.
49. *Ibid*, p. 86; L.D. Martin, «Origins of Higher Groups of Tetrapods», *Ithaca*, New York: Comstock Publishing Association, 1991, pp. 485, 540.
50. S. Tarsitano, M.K. Hecht, *Zoological Journal of the Linnaean Society*, Vol 69, 1985, p. 178; A.D. Walker, *Geological Magazine*, Vol 177, 1980, p. 595.
51. Pat Shipman, «Birds do it... Did Dinosaurs?», *New Scientist*, February 1, 1997, p. 31.
52. «Old Bird», *Discover*, March 21, 1997.
53. *Ibid.*

54. Pat Shipman, «Birds Do It... Did Dinosaurs?», p. 28.
55. Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, pp. 280-81.
56. Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, p. 117.
57. Pat Shipman, «Birds Do It... Did Dinosaurs?», p. 28.
58. *Ibid.*
59. Roger Lewin, «Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out», *Science*, vol 212, June 26, 1981, p. 1492.
60. George Gaylord Simpson, *Life Before Man*, New York: Time-Life Books, 1972, p. 42.
61. R. Eric Lombard, «Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer», *Evolution*, Vol 33, December 1979, p. 1230.
62. David R. Pilbeam, «Rearranging Our Family Tree», *Nature*, June 1978, p. 40.
63. Earnest A. Hooton, *Up From The Ape*, New York: McMillan, 1931, p. 332.
64. Malcolm Mugggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, p. 59.
65. Stephen Jay Gould, «Smith Woodward's Folly», *New Scientist*, February 5, 1979, p. 44.
66. Kenneth Oakley, William Le Gros Clark & J. S. «Pitldown», *Meydan Larousse*, Vol 10, p. 133.
67. Stephen Jay Gould, «Smith Woodward's Folly», *New Scientist*, April 5, 1979, p. 44.
68. W.K. Gregory, «Hesperopithecus Apparently Not An Ape Nor A Man», *Science*, Vol 66, December 1927, p. 579.
69. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, *Ota Benga: The Pygmy in The Zoo*, New York: Delta Books, 1992.
70. David Pilbeam, «Humans Lose an Early Ancestor», *Science*, April 1982, pp. 6-7.
71. C.C. Swisher III, W.J. Rink, S.C. Antón, H.P. Schwarcz, G.H. Curtis, A. Suprijo, Widiasmoro, «Latest Homo erectus of Java: Potential Contemporaneity with Homo sapiens in Southeast Asia», *Science*, Volume 274, Number 5294, Issue of 13 Dec 1996, pp. 1870-1874; also see, Jeffrey Kluger, «Not So Extinct After All: The Primitive Homo Erectus May Have Survived Long Enough To Coexist With Modern Humans», *Time*, December 23, 1996
72. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, pp. 75-94.
73. Charles E. Oxnard, «The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt», *Nature*, Vol 258, p. 389.
74. Isabelle Bourdial, «Adieu Lucy» *Science et Vie*, May 1999, no. 980, pp. 52-62.
75. Holly Smith, *American Journal of Physical Antropology*, Vol 94, 1994, pp. 307-325.
76. Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, «Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion», *Nature*, vol 369, June 23, 1994, pp. 645-648.
77. Tim Bromage, *New Scientist*, vol 133, 1992, pp. 38-41.
78. J.E. Cronin, N.T. Boaz, C.B. Stringer, Y. Rak, «Tempo and Mode in Hominid Evolution», *Nature*, Vol 292, 1981, pp. 113-122.
79. C.L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M.L. Brace, *Atlas of Human Evolution*, 2.b. New

York: Rinehart and Wilson, 1979.

80. Alan Walker, *Scientific American*, vol 239 (2), 1978, p. 54.

81. Bernard Wood, Mark Collard, «The Human Genus», *Science*, vol 284, No 5411, 2 April 1999, pp. 65-71.

82. Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, p. 83.

83. Boyce Rensberger, *The Washington Post*, November 19, 1984.

84. *Ibid.*

85. Richard Leakey, *The Making of Mankind*, London: Sphere Books, 1981, p. 116.

86. Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992. p. 136.

87. Pat Shipman, «Doubting Dmanisi», *American Scientist*, November-December 2000, p. 491.

88. Erik Trinkaus, «Hard Times Among the Neanderthals», *Natural History*, vol 87, December 1978, p. 10; R.L. Holloway, «The Neanderthal Brain: What Was Primitive», *American Journal of Physical Anthropology Supplement*, Vol 12, 1991, p. 94.

89. Alan Walker, *Science*, vol 207, 1980, p. 1103.

90. A.J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1st ed., New York: J.B. Lipincott Co., 1970, p. 221; M.D. Leakey, *Olduvai Gorge*, Vol 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, p. 272.

91. S.J. Gould, *Natural History*, Vol 85, 1976, p. 30.

92. *Time*, November 1996.

93. L.S.B. Leakey, *The Origin of Homo Sapiens*, ed. F. Borde, Paris: UNESCO, 1972, p. 25-29; L.S.B. Leakey, *By the Evidence*, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1974.

94. «Is This The Face of Our Past», *Discover*, December 1997, p. 97-100.

95. A.J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1.b., 1970, pp. 221; M.D. Leakey, *Olduvai Gorge*, Vol 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, p. 272.

96. Donald C. Johanson & M.A. Edey, *Lucy: The Beginnings of Humankind*, New York: Simon & Schuster, 1981, p. 250.

97. *Science News*, Vol 115, 1979, pp. 196-197.

98. Ian Anderson, *New Scientist*, Vol 98, 1983, p. 373.

99. Russell H. Tuttle, *Natural History*, March 1990, pp. 61-64.

100. Ruth Henke, «Aufrecht aus den Baumen», *Focus*, Vol 39, 1996, p. 178.

101. Elaine Morgan, *The Scars of Evolution*, New York: Oxford University Press, 1994, p. 5.

102. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, p. 19.

103. Robert Locke, «Family Fights», *Discovering Archaeology*, July/August 1999, p. 36-39.

104. *Ibid.*

105. Henry Gee, *In Search of Time: Beyond the Fossil Record to a New History of Life*, New York, The Free Press, 1999, p. 126-127.

106. W.R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, pp. 298-99.

107. «Hoyle on Evolution», *Nature*, Vol 294, November 12, 1981, p. 105.

108. Ali Demirsoy, *Kalitim ve Evrim (Inheritance and Evolution)*, Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, p. 64.

109. W.R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991,

p. 304.

110. Ibid, p. 305.

111. J.D. Thomas, *Evolution and Faith*, Abilene, TX, ACU Press, 1988. pp. 81-82.

112. Robert Shapiro, *Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth*, New York, Summit Books, 1986. p.127.

113. Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, New York, Simon & Schuster, 1984, p. 148.

114. Ibid, p. 130.

115. Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi (Fabbri Britannica Science Encyclopaedia), vol 2, No 22, p. 519.

116. Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, p. 14.

117. Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, p. 7.

118. Kevin Mc Kean, *Bilim ve Teknik*, No 189, p. 7.

119. J.P. Ferris, C.T. Chen, «Photochemistry of Methane, Nitrogen, and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth», *Journal of American Chemical Society*, vol 97:11, 1975, p. 2964.

120. «New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life», *Bulletin of the American Meteorological Society*, vol 63, November 1982, pp. 1328-1330.

121. Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California, 1979, p. 25.

122. W.R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, p. 325.

123. Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, p. 25.

124. Ibid.

125. S.W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, «Chemical Origin of Cells», *Chemical Engineering News*, June 22, 1970, p. 80.

126. Frank B. Salisbury, «Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution», *American Biology Teacher*, September 1971, p. 336.

127. Paul Auger, *De La Physique Theorique a la Biologie*, 1970, p. 118.

128. Francis Crick, *Life Itself: It's Origin and Nature*, New York, Simon & Schuster, 1981, p. 88.

129. Ali Demirsoy, *Kalitim ve Evrim (Inheritance and Evolution)*, Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, p. 39.

130. Homer Jacobson, «Information, Reproduction and the Origin of Life», *American Scientist*, January 1955, p. 121.

131. Reinhard Junker & Siegfried Scherer, «Entstehung und Geschichte der Lebewesen», Weyel Verlag, 1986, p. 89.

132. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books, 1985, p. 351.

133. John Horgan, «In the Beginning», *Scientific American*, vol. 264, February 1991, p. 119.

134. G.F. Joyce, L.E. Orgel, «Prospects for Understanding the Origin of the RNA World», *In the RNA World*, New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, p. 13.

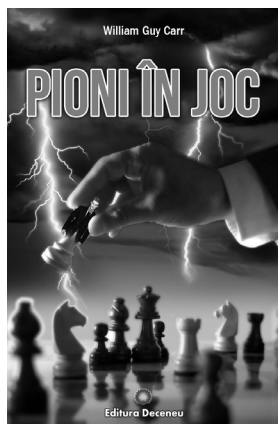
135. Jacques Monod, *Chance and Necessity*, New York: 1971, p.143.

136. Leslie E. Orgel, «The Origin of Life on the Earth», *Scientific American*, October 1994, vol. 271, p. 78.

137. Gordon C. Mills, Dean Kenyon, «The RNA World: A Critique», *Origins & Design*, 17:1, 1996
138. Brig Klyce, *The RNA World*, <http://www.panspermia.org/rnaworld.htm>
139. Chandra Wickramasinghe, Interviu în *London Daily Express*, August 14, 1981.
140. Jeremy Rifkin, *Entropy: A New World View*, New York, Viking Press, 1980, p.6
141. J.H. Rush, *The Dawn of Life*, New York, Signet, 1962, p 35
142. Roger Lewin, «A Downward Slope to Greater Diversity», *Science*, vol. 217, 24.9.1982, p. 1239
143. George P. Stravropoulos, «The Frontiers and Limits of Science», *American Scientist*, vol. 65, November-December 1977, p.674
144. Jeremy Rifkin, *Entropy: A New World View*, p.55
145. Pentru mai multe informații, a se vedea: Stephen C. Meyer, «The Origin of Life and the Death of Materialism», *The Intercollegiate Review*, 32, No 2, Spring 1996
146. Charles B. Thaxton, Walter L. Bradley & Roger L. Olsen, *The Mystery of Life's Origin: Reassessing Current Theories*, 4. edition, Dallas, 1992. chapter 9, p. 134
147. Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, *Order Out of Chaos*, New York, Bantam Books, 1984, p. 175
148. Robert Shapiro, *Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth*, Summit Books, New York: 1986, p. 207
149. Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, p. 103.
150. *Ibid*, p. 107.
151. Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Boston: Gambit, 1971, p. 101.
152. Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, p. 43.
153. Loren C. Eiseley, *The Immense Journey*, Vintage Books, 1958, p. 186.
154. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 184.
155. Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Harvard Common Press, New York: 1971, p. 33.
156. *Ibid*, p. 36.
157. Loren Eiseley, *The Immense Journey*, Vintage Books, 1958. p. 227.
158. H. Lisle Gibbs and Peter R. Grant, «Oscillating selection on Darwin's finches», *Nature*, 327, 1987, pp. 513; Pentru mai multe informații detaliate, a se vedea Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, 2000, pp. 159-175.
159. Dr. Lee Spetner, «Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max», 2001, <http://www.trueorigin.org/spetner2.ap>
160. *Ibid*.
161. *Ibid*.
162. Francisco J. Ayala, «The Mechanisms of Evolution», *Scientific American*, Vol. 239, September 1978, p. 64.
163. Dr. Lee Spetner, «Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max», 2001, <http://www.trueorigin.org/spetner2.ap>
164. S.R. Scadding, «Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?», *Evolutionary Theory*, Vol 5, May 1981, p. 173.
165. *The Merck Manual of Medical Information*, Home edition, New Jersey: Merck

- & Co., Inc. The Merck Publishing Group, Rahway, 1997.
166. H. Enoch, *Creation and Evolution*, New York: 1966, pp. 18-19.
167. Frank Salisbury, «Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution», *American Biology Teacher*, September 1971, p. 338.
168. Dean Kenyon & Percival Davis, *Of Pandas and People: The Central Question of Biological Origins*, (Dallas: Houghton Publishing, 1993), p. 33.
169. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London, Burnett Books, 1985, p. 145.
170. William Fix, *The Bone Peddlers: Selling Evolution*, New York: Macmillan Publishing Co., 1984, p. 189.
171. W.R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Thomas Nelson Co., Nashville: 1991, pp. 98-99; Percival Davis, Dean Kenyon, *Of Pandas and People*, Houghton Publishing Co., 1990, pp. 35-38.
172. W.R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, pp. 98-99, 199-202.
173. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books, 1985, pp. 290-91.
174. Hervé Philippe and Patrick Forterre, «The Rooting of the Universal Tree of Life is Not Reliable», *Journal of Molecular Evolution*, vol 49, 1999, p. 510
175. James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, «Mix and Match in the Tree of Life», *Science*, vol. 283, 1999, p. 2027
176. Carl Woese, «The Universel Ancestor», *Proceedings of the National Academy of Sciences, USA*, 95, (1998) p. 6854
177. Ibid.
178. Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, p. 51
179. G.G. Simpson, W. Beck, *An Introduction to Biology*, New York, Harcourt Brace and World, 1965, p. 241.
180. Keith S. Thompson, «Ontogeny and Phylogeny Recapitulated», *American Scientist*, Vol 76, May/June 1988, p. 273.
181. Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields 1982, p. 204.
182. Richard Lewontin, «The Demon-Haunted World», *The New York Review of Books*, January 9, 1997, p. 28.
183. Robert Shapiro, *Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth*, Summit Books, New York: 1986, p. 207.
184. Hoimar Von Dithfurt, *Im Anfang War Der Wasserstoff (Secret Night of the Dinosaurs)*, Vol 2, p. 64.
185. Ali Demirsoy, *Kalitim ve Evrim (Inheritance and Evolution)*, Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, p. 61.
186. Ibid, p. 61.
187. Ibid, p. 94.
188. *Bilim ve Teknik*, July 1989, Vol. 22, No.260, p.59
189. *Grzimeks Tierleben Vögel 3*, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, p.92
190. David Attenborough, *Life On Earth: A Natural History*, Collins British Broadcasting Corporation, June 1979, p.236
191. David Attenborough, *Life On Earth: A Natural History*, Collins British Broadcasting Corporation, June 1979, p.240

192. «The Structure and Properties of Spider Silk», Endeavour, January 1986, vol. 10, pp.37-43
193. Görsel Bilim ve Teknik Ansiklopedisi, pp.185-186
194. Walter Metzner, <http://cnas.ucr.edu/~bio/faculty/Metzner.html>
195. National Geographic, September 1995, p.98
196. Bilim ve Teknik, January 1990, pp.10-12
197. David Attenborough, Life of Birds, Princeton University Press, Princeton-New Jersey, 1998, p.47
198. James L.Gould, Carol Grant Gould, Life at the Edge, W.H.Freeman and Company, 1989, pp.130-136
199. David Attenborough, The Private Life of Plants, Princeton University Press, Princeton-New Jersey, 1995, pp.81-83
200. Encyclopedia of Reptiles and Amphibians, Academic Press, A Division of Harcourt Brace and Company, p.35
201. R.L.Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc., New York, 1990, p.9
202. Lincoln Barnett, The Universe and Dr.Einstein, William Sloane Associate, New York, 1948, p.20
203. Orhan Hancerlioglu, Dusunce Tarihi (The History of Thought), Istanbul: Remzi Bookstore, 6.ed., 1995 September, p. 447
204. Rita Carter, Mapping the Mind, p. 113
205. Muhyiddin Ibn al-'Arabi, Fusus al-Hikam, p. 220
206. R.L.Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, p.9
207. Ken Wilber, Holographic Paradigm, p. 37
208. George Politzer, Principes Fondamentaux de Philosophie, Editions Sociales, Paris, 1954, p. 65.
209. Orhan Hancerlioglu, Dusunce Tarihi (The History of Thought), Istanbul: Remzi Bookstore, 6.ed., 1995 September, p. 261
210. Paul Davies, God and the New Physics, New York: Simon & Schuster, 1983, p. 180-181
211. V.I. Lenin, Materialism and Empiriocriticism, Progress Publishers, Moscow, 1970, p.334-335
212. Alaettin Senel, «Evrin Aldatmacasi mi? Devrin Aldatmacasi mi? (Non-Evolution of Deceit) », Bilim ve Utopya, December 1998
213. François Jacob, Le Jeu des Possibles, University of Washington Press, 1982, p. 111.
214. Lincoln Barnett, The Universe and Dr. Einstein, William Sloane Associate, New York, 1948, pp. 39-40.
215. Lincoln Barnett, The Universe and Dr. Einstein, p. 12.
216. Lincoln Barnett, The Universe and Dr. Einstein, p. 40.
217. Paul Strathern, The Big Idea: Einstein and Relativity, Arrow Books, 1997, p. 57.
218. Lincoln Barnett, The Universe and Dr. Einstein, p.12.

PIONI ÎN JOC

William Guy Carr

ISBN: 978-973-9466-38-7

384 pagini în format 13x20cm

Pret: 30 lei

Aceasta este povestea ADEVĂRATĂ a unei intrigi internaționale în care aventura, corupția, mita, alături de asasinatul politic sunt împletite și prezentate așa cum nu a mai fost făcut până acum. Este povestea în care ni se spune cum diferite grupuri de oameni ateist-materialiste au jucat în toate „partidele de șah” internaționale, pentru a decide care grup anume va deține, în cele din urmă, controlul deplin asupra bogățiilor, resurselor naturale și a forței de muncă din lumea întreagă. Se explică, de asemenea, modul în care această „partidă” a ajuns la etapa ei finală. Internaționala Comunistă și Internaționala Capitalistă (amândouă având ambiții totalitariste) și-au dat temporar mâna pentru a lichida Creștinătatea. Deși lucrurile sunt deja la modul serios decise, totuși situația nu este fără ieșire, fără speranță. Soluția este să punem capăt jocului pe care Internaționala Conspiratorilor îl joacă în acest moment, înainte ca un grup sau altul cu gândire totalitaristă să își impună ideile asupra restului umanității.

„Iluminații” au ajuns în zilele noastre să obțină controlul presei și al tuturor agențiilor care distribuie informații publicului. Știrile și informațiile sunt denaturate în așa fel încât omenirea să ajungă să creadă că Guvernul Mondial este unica soluție la toate problemele noastre.

Povestea este senzațională și șocantă în același timp, dar este și educațională, întrucât prezintă ADEVĂRUL. Autorul oferă de asemenea și soluții practice la problemele pe care atât de mulți oameni le consideră de nerezolvat.

ZERO **Istoria terorismului**

Robert Payne

ISBN 978-973-9466-39-4

304 pagini

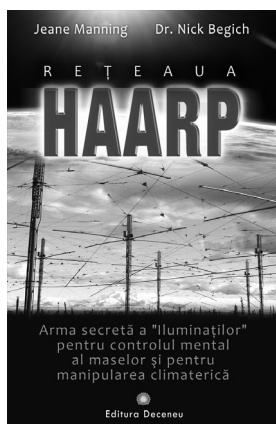
în format 13x20cm

Pret: 24 lei

La începutul secolului al XX-lea își face intrarea pentru prima dată revoluționarul pur al distrugerii, nihilistul insensibil la suferința umană; necerând și neoferind niciodată îndurare, neavând alt scop decât distrugerea, el a lăsat pe pământ urme de neșters, primele două dintre cele mai distructive mișcări revoluționare fiind influențate de către el, iar fără el poate că aceste mișcări nu ar fi existat niciodată.

Arma principală a terorii este dezumanizarea; ea se hrănește cu secrete, batjocură, amenințări și zvonuri; nu îndrăznește niciodată să se arate la lumina zilei, deoarece astfel ar fi văzută așa cum este cu adevărat, atât de disprețuitoare și de ofensivă față de demnitatea umană, încât ar fi abolită de către furia trezită a poporului.

Așa cum teroarea își asigură supraviețuirea doar prin creșterea câmpului său de iresponsabilitate, tot la fel libertatea își asigură supraviețuirea prin creșterea câmpului său de responsabilitate, prin permiterea unor libertăți din ce în ce mai mari în cadrul legii. Dar atacul împotriva nihilismului trebuie purtat prin intermediul a ceva mult mai implacabil decât propriul nostru exemplu. Orice armă psihologică - radio, film, învățătura din școli și universități, ziare - trebuie să fie plasate în slujba celor care luptă împotriva conspirației nihiliste, iar aceste arme trebuie ascuțite bine.

REȚEAUA HAARP

Jeane Manning

Dr. Nick Beginch

ISBN 978-973-9466-41-7

300 pagini în format 13x20cm

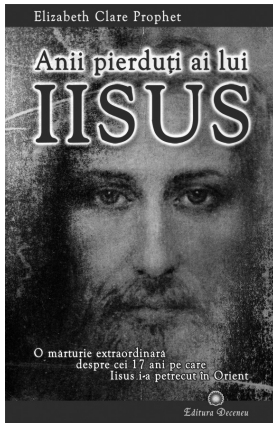
Pret: 20 lei

Sistemul Haarp constă dintr-un complex de 360 de turnuri de antene care emit cu regularitate frecvențe înalte în ionosferă; poate servi ca sistem de comunicații pentru submarine, ca mijloc de comunicație intersatelit, ca sistem de producere a unor raze X foarte puternice (așa-numitele „raze ale morții”), ca sistem de detectare a navelor extraterestre și ca mijloc de influențare și manipulare a conștiinței umane chiar la nivel de masă.

Practic, din 1992, prin programul HAARP, Statele Unite experimentează manipularea în secret a schimbărilor climatice, uriașe explozii în scoarța terestră, declanșatoare de mișcări tectonice, utilizarea sistemelor de comunicații și de energie electrică drept arme strategice, ce vor permite Statelor Unite și Noii Ordini Mondiale să domine regiuni întinse ale Terrei. Rețeaua HAARP este o armă supremă, despre care majoritatea oamenilor nu știu nimic, și care depășește cu mult puterea de ucidere a armelor atomice.

Sunt multe informații care demonstrează că devastatorul cutremur din Japonia din 11 martie 2011 a fost provocat de rețeaua HAARP. În ajutorul acestei teorii vine Universitatea din Tokyo, care posedă un magnetometru cu inducție, ce măsoară activitatea și schimbările în câmpul magnetic al Pământului. În perioada 7-9 martie 2011 activitatea telurică a fost normală, scăzută, pentru ca în perioada 9-11 martie 2011 activitatea să fie intensă. Iar după data de 13 martie 2011, situația a revenit la cea normală.

ANII PIERDUȚI AI LUI IISUS

Elizabeth Clare Prophet

ISBN 978-973-9466-31-8

254 pagini în format 14x20cm

Pret: 30 lei

Scrieri antice revelează că Iisus a petrecut 17 ani în Orient. Ele afirmă că, între vârsta de 13 ani și cea de 29, Iisus a călătorit în India, Nepal, Ladakh și Tibet, atât ca discipol, cât și ca învățător. Până în zilele noastre, El este cunoscut și iubit în întregul Orient, sub numele de Sfântul Issa. Pentru prima dată, Elizabeth Clare Prophet reunește mărturiile a patru oameni ce au văzut cu ochii lor aceste remarcabile documente și alte trei traduceri ale scrierilor antice. Cu stăruința unui discipol hotărât, devenit detectiv, ea narează povestea captivantă a controverselor izbucnite când Nicolas Notovici a descoperit primul, în 1887, manuscrisul. Experții au „dovedit” că acestea nu existau, doar pentru ca ele să fie redescoperite mai târziu. Citind această carte, vom descoperi cel mai revoluționar mesaj al timpurilor noastre.

* * *

**Pentru comenzi
ne puteți contacta la:**

www.edituradeceneu.ro
comenzi@edituradeceneu.ro

www.carte-online.ro
office@carte-online.ro